

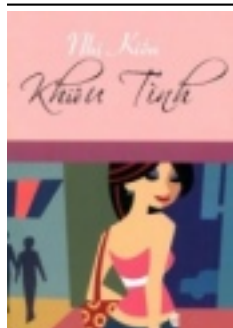
Nhị Kiến Khiêu Tình

Contents

Nhị Kiến Khiêu Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	33
23. Chương 23	34
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30	37
31. Chương 31	37
32. Chương 32	38
33. Chương 33	38
34. Chương 34	39
35. Chương 35	41
36. Chương 36	43
37. Chương 37	45
38. Chương 38	47
39. Chương 39	49
40. Chương 40	51
41. Chương 41	53

42. Chương 42	54
43. Chương 43	56
44. Chương 44	57
45. Chương 45	59
46. Chương 46	61
47. Chương 47	64
48. Chương 48	65

Nhị Kiến Khiêu Tình

Giới thiệu

Nàng cùng Lí Tắc Hàn lên giường? Trời ơi! Chuyện không có khả năng nhất thế giới đã xảy ra. Ai m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-kien-kieu-tinh>

1. Chương 1

Chương 1.1

“Đồng Ánh Diệu, chuyện này là sao?” Một tiếng rống to như hổ gầm vang lên, sau đó một tập tài liệu đặt tại trước mặt nàng, tiếp theo là một tiếng đập bàn.

Đối mặt với người đàn ông ngay cả cửa cũng không gõ liền xông thẳng vào văn phòng của nàng rống lớn, Đồng Ánh Diệu không nhanh không chậm, vẻ mặt bình tĩnh cúi đầu nhìn hồ sơ trước mặt.

“Làm ơn nói cho tôi biết, tại sao thực phẩm Á Gia lại biến thành khách hàng của bên cô? Trước đó vẫn do phía tôi phụ trách, ngay cả hợp đồng cũng là tôi ký được.” Lí Tắc Hàn không rõ vì sao xin phép đi Mỹ thăm ba mẹ trở về, hợp đồng trên tay liền biến thành của nàng?

“Thì ra anh đang hỏi chuyện này.” Bởi vì cái tên trước mặt thật sự rất cao lớn, Đồng Ánh Diệu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngửa ra gần như một trăm tám mươi độ mới có thể nhìn đến mặt hắn, rồi đôi mắt to lanh lợi của nàng mở to làm ra vẻ vô tội: “Sếp Hạ chưa nói với anh sao?” Hạ Kế Quang là tổng giám đốc của công ty, mọi người đều gọi hắn là sếp Hạ.

“Anh ấy chỉ nói hợp đồng chuyển cho cô, nguyên nhân thì muốn tôi tới hỏi cô.”

“Sếp Hạ cũng thật là, ảnh trực tiếp với anh nói là được rồi, sao lại muốn tôi đi nói?” Đồng Ánh Diệu tự lắm bầm.

“Nhiều lời làm gì, nói nhanh đi!”

“Sao lại dữ như vậy?”

Lí Tắc Hàn chụp hai tay xuống bàn làm việc của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Rốt cuộc cô nói hay không?”

“Thật đáng sợ, giết người nha.” Đồng Ánh Diêu làm bộ sợ hãi kêu lên.

“Cô – người đàn bà này!”

“Được rồi, sợ anh luôn, nói thì nói.” Nhận thấy tính nhẫn nại của người đàn ông trước mắt đã đến giới hạn, nàng mới thu hồi đùa giỡn. Dù sao nàng tuyệt đối không muốn bị loại động vật như con gấu bóp chết.

“Sự tình là như vậy, tuần trước người nào đó vì trị liệu vết thương lòng nên bay đi Mỹ giải sầu. Đúng lúc phòng quan hệ xã hội của thực phẩm Á Gia gọi điện thoại đến công ty, nói rằng sau khi chủ tịch của bọn họ từ đại lục trở về nhìn qua kế hoạch, hy vọng nội dung của quảng cáo trên tivi làm lại một lần nữa. Á Gia rất gấp muốn xem kế hoạch mới, cho nên sếp Hạ muốn tôi liên lạc với anh, còn nói nếu liên lạc không được thì đem hợp đồng giao cho tôi.”

“Nhưng cô cũng không có liên lạc với tôi?”

“Ai nói không có!”

“Điện thoại của tôi không có nhận được điện thoại của công ty.” Hần luôn mở cuộc gọi quốc tế.

“Tôi thật sự có gọi.”

“Không có.” Di động ngay tại trong túi hần, hần cho nàng xem nhật ký điện thoại.

“Chờ một chút.” Ngay lúc Lí Tắc Hàn ấn nhật lý điện thoại thì Đồng Ánh Diêu kêu lên: “Đây là tôi gọi, chính anh có thể xem nhật ký một chút, là hai giờ chiều thứ năm.” Sắc mặt Lí Tắc Hàn tái mét: “Số máy không đúng?”

“Sao số máy lại không đúng?” Nàng tiếp tục giả vờ không biết: “Cho dù số không đúng nhưng tôi thật sự có gọi điện thoại cho anh. Ai biết anh vừa vặn không có nhận được.”

Lí Tắc Hàn tức giận đến nói không ra lời. Chiều hôm đó quả thực là hần không có nhận được điện thoại của nàng. Nhưng vấn đề là không có hiện số, làm sao hần hồi đáp đây? Nàng căn bản là cố ý.

“Đồng Ánh Diêu, cô giỏi lắm, cư nhiên cướp khách hàng của đồng nghiệp.”

“Ai da, anh đừng vội nóng giận, kỳ thật chuyện này coi như là tôi đang giúp anh.”

“Đây là giúp kiểu gì?”

“Anh ngẫm lại đi, cho dù anh nhận được điện thoại vậy thì phải làm thế nào đây? Anh có thể lập tức bay về Đài Loan sao? Giao cho tôi xử lý, kế hoạch mới được bên Á Gia chấp nhận, nh cũng có thể vui vẻ mà nghỉ phép. Như vậy không phải tất cả đều vui mừng sao?”

“Chỉ có cô vui mừng đi.” Đoạt khách hàng của hần cư nhiên còn ở nơi này nói năng hùng hồn tràn đầy lý lẽ. Làm được ra loại chuyện tình như thế, trên đời này e rằng cũng chỉ có người đàn bà trước mắt này.

“Cơn tức thật lớn! Sao vậy, đi nghỉ phép trở về, vết thương còn chưa có chữa khỏi sao?”

Bạn gái cũ của Lí Tắc Hàn tên là La Mi Na, ngoại hình rất đẹp, là một người mẫu có chút danh tiếng. Lúc trước thỉnh thoảng có đến công ty tìm hần. Nghe nói mấy tháng trước cô ta vì muốn đi HongKong phát triển sự nghiệp mà đề nghị chia tay.

Sắc mặt Lí Tắc Hàn khó coi. “Không liên quan gì đến cô.”

“Nghĩ thoáng chút đi. Có câu đầu đầu cũng có cỏ thơm, làm gì phải yêu đơn phương một cành hoa. Cô ta không thấy được ưu điểm cùng sở trường của anh là do cô ta ngu ngốc.” Đồng Ánh Diêu nói, lại lập tức hoang mang hỏi: “Có điều ưu điểm cùng sở trường của anh là cái gì vậy?”

“Đồng Ánh Diêu!” Lí Tắc Hàn gầm nhẹ một tiếng: “Một ngày nào đó tôi sẽ làm cô chết rất khó coi!” Nói xong, thân hình cao lớn phun lửa mà đi ra văn phòng của nàng.

“Bye bye, có rảnh lại đến chơi.” Đáp lại nàng là một tiếng đóng cửa thật lớn.

Đồng Ánh Diêu thở ra một hơi. Thật tốt quá, không ngờ chỉ tốn năm phút liền giải quyết xong. Còn tưởng rằng phải tốn thêm nhiều thời gian đầu. Ha ha. (Tỷ số 1 – 0 nghiêng về đảng gái, keke)

Đừng thấy Lí Tắc Hàn bộ dạng cao to oai vệ, kỳ thật chính là con hổ giấy, chỉ có bề ngoài dọa người mà thôi. Khi đối đầu hai ba câu đã bị nàng thu phục. Muốn đấu với nàng, không có cửa đâu.

Hôm nay tâm tình thật khoái trá.

2. Chương 2

Chương 1.2

Ngay lúc Đồng Ánh Diêu chuẩn bị bắt đầu chuyên tâm công tác thì Lương Như Phượng – danh hiệu vua bà tám của công ty bùng một ly nóng sữa đi vào văn phòng của nàng. Nàng là người của phòng kế toán. Tiệc đường bèn nhắc tới, hai người là bạn bè quen nhau từ thời trung học.

Bởi vì rất thân thiết với Đồng Ánh Diêu cho nên sau khi Lương Như Phượng vào văn phòng, có chuyện liền hỏi thẳng. “Xem ra cậu lại thắng một trận nữa.”

Đồng Ánh Diêu cười đắc ý. “Đâu có đâu có.”

“Cậu cùng Lí Tắc Hàn thật đúng là cãi nhau không biết chán.” Lương Như Phượng cũng cười. “Tình cảm giữa hai người các cậu rốt cuộc coi như là tốt hay không tốt đây?”

“Đương nhiên là không tốt.” Chuyện này còn cần phải hỏi sao? “Mình cũng không muốn âm ỹ. Là do tên kia tràn đầy tinh lực, hề chút liên rống lên rống xuống. Có điều hẳn thật sự không phải từ vườn thú xông ra sao? Có lẽ chúng ta nên cởi quần áo của hắn, đuổi hắn về vườn thú đi.”

Nàng vừa nói xong, cùng Lương Như Phượng liếc nhau một cái, cả hai cùng bật cười. Lương Như Phượng còn cười không thể ngừng, liên tục lau nước mắt. Thấy bạn thân cười to như thế, nàng khuyên nhủ: “Đừng quên mình là phụ nữ có thai, kiềm chế một chút.” Năm ngoái Như Phượng cùng bạn trai quen nhau nhiều năm kết hôn, bây giờ có mang sáu tháng.

“Bởi vì cậu nói thật sự rất tức cười.” Lương Như Phượng thở hổn hển một lúc mới từ từ hạ cảm xúc bởi vì cười to mà trở nên kích động vừa rồi. “Nói thật, hai người các cậu không yêu đương thật sự là rất đáng tiếc, mình nghĩ chuyện này nhất định sẽ rất ngoạn mục.”

“Đừng nói những lời đáng sợ như vậy. Mình cũng không muốn ở công ty âm ỹ xong về nhà còn phải tiếp tục âm ỹ.” Đồng Ánh Diêu vừa nghĩ đến hình ảnh này liền cảm thấy thực đáng sợ.

“Nhưng hai người có rất nhiều chung điểm nha. Chẳng những là tiến vào cùng lúc, hiện tại đều là trưởng phòng kế hoạch, hơn nữa cãi nhau sáu năm, hẳn là rất hiểu biết lẫn nhau.” Ánh Diêu và Lí Tắc Hàn là đồng nghiệp cùng vào công ty sáu năm trước. Năm đó một người vừa xuất ngũ, một người mới tốt nghiệp đại học, rồi cùng vào phòng kế hoạch.

“Chính là vì rất hiểu nhau cho nên rất rõ đối phương không hợp khẩu vị của mình.”

“Ánh Diêu, cậu thật sự không thích Lí Tắc Hàn chút nào sao?”

“Cậu đó, tung tin đồn nhảm lên người bạn thân của mình, cậu là người sao? Đừng quên dưỡng thai.”

“Chuyện này và tin đồn nhảm không có quan hệ gì. Mình thật sự cảm thấy cậu cùng Lí Tắc Hàn bất luận cá tính hay ngoại hình đều rất xứng đôi.”

Ánh Diêu được công nhận là mỹ nữ. Chẳng những khuôn mặt xinh đẹp, dáng người lại cao ráo mê người. Còn Lí Tắc Hàn, tuy rằng không bằng mỹ nam Jenis (Mon: ai vậy?? ^o^) nhưng cũng rất tuần tú lịch sự. Hắn xuất thân từ đội bóng bầu dục, cao gần 1m90, cao lớn tuần tú. Theo nàng biết, công ty có không ít các cô gái là fan của hắn.

Đối mặt với đề nghị “hảo tâm” của bạn tốt, Đồng Ánh Diêu phản ứng rất lạnh nhạt. “Cậu có thể tưởng tượng được một đôi tình nhân dù làm chuyện gì cũng không thống nhất, ý kiến vĩnh viễn không hợp, không nghe thấy lời âu yếm thủ thủ, chỉ nghe thấy tiếng như hùm rống không?”

“Là vì không thể tưởng tượng được nên mới muốn tận mắt nhìn thấy, ha ha.” Lương Như Phượng cười híp mắt. Đồng Ánh Diêu vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Hơn nữa đúng lúc hai người hiện tại đều không có người yêu, đó là một thời cơ rất tốt.” Ánh Diêu cùng bạn trai cũ chia tay đã sắp một năm, còn Lí Tắc Hàn chia tay ba tháng. “Đồng đại tiểu thư, sao vậy, có cảm thấy hơi động lòng với đề nghị của mình hay không?”

“Mình thấy người ngứa ngáy là cậu, muốn mình giải giúp cậu hay không?” Lương Như Phượng thu hồi vẻ tươi cười, ngữ khí có vẻ nghiêm túc hỏi: “Ánh Diêu, nói thật đi, không phải cậu còn nhớ tới tên Tiêu Tử Lương chết tiệt kia đó chứ?” Nàng cùng Ánh Diêu từ Vân Lâm lên Đài Bắc học đại học, tất cả mọi chuyện của Ánh Diêu nàng đều biết.

Tiêu Tử Lương chính là người sáng giá của khoa trúc, đi lại với Ánh Diêu ba năm, tưởng rằng hai người sẽ kết hôn. Một năm trước không ngờ tên khốn kia chỉ dùng một cú điện thoại liền đá Ánh Diêu rồi cùng con gái thủ trưởng hẹn hò. Sau đó Ánh Diêu gọi điện thoại cho hắn, chỉ là muốn hỏi rõ ràng nguyên nhân chia tay. Nhưng này cái tên khốn nạn này lại rêu rao khắp nơi rằng Ánh Diêu bám riết lấy hắn, thật sự là một kẻ thối tha. Có lẽ Ánh Diêu nên thấy may mắn vì trước khi kết hôn thấy rõ bản chất của tên khốn đó. Nghe nói hiện tại hắn cũng đang công tác ở Đài Bắc. Một ngày nào đó mà bị nàng gặp được trên đường, nàng nhất định sẽ tiến lên ra sức đánh tên khốn đó, bởi vì lúc ấy Ánh Diêu rất đau lòng. (&@#!%&#..... đánh chết hắn đi chị!) Đồng Ánh Diêu áp chế cảm giác không thoải mái trong lòng, cười nói: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Mình sớm đã quên người đó.”

“Quên là tốt nhất. Nghĩ tới loại khốn nạn này cũng chỉ thương thân mà thôi.” Đồng Ánh Diêu nhìn cái ly trong tay nàng: “Được rồi, sữa uống xong rồi, tám cũng tám không ít, có phải có thể mời Tào phu nhân trở lại văn phòng của mình hay không?” Chồng Như Phượng họ Tào.

“Được, mình về văn phòng, sớm biết cậu là một người cuồng công tác.” Ánh Diêu cũng không phải là dựa vào ngoại hình mà trở thành trưởng phòng, nàng rất cố gắng làm việc. “Có điều, cậu có rảnh thì làm ơn nghĩ đến đề nghị của mình một chút. Thật ra điều kiện của Lí Tắc Hàn so với Tiêu Tử Lương tốt hơn một trăm lần. Hơn nữa hắn rất chung tình, sẽ không bắt cả hai tay.” Người theo đuổi Lí Tắc Hàn không ít nhưng hắn có bạn gái thì luôn tuân thủ bốn phận. Làm việc với nhau nhiều năm nhưng chưa từng nghe qua hắn bắt cả hai tay.

“Được, đề nghị của Tào phu nhân, tiểu nữ tử sẽ ghi nhớ trong lòng, được chưa?”

“Tốt nhất là nhớ kỹ.” Trước khi Lương Như Phượng rời khỏi còn không quên danh hiệu vua bà tám của nàng: “Chẳng những phải nhớ kỹ, mà hành động cũng phải nhanh. Theo mình biết, sau khi Lí Tắc Hàn cùng bạn gái chia tay, người rục rịch muốn theo đuổi hắn trong công ty ít nhất có hơn năm, sáu người.”

“Làm ơn đi, tên kia tính tình không tốt như vậy, ai thích hắn a.”

“Thì đó là sức hấp dẫn của hắn. Đúng rồi, muốn danh sách mấy người kia hay không?”

Thật là đủ! Đồng Ánh Diêu cười khổ. Nàng từ trên ghế trên đứng lên, đẩy Tào phu nhân vẫn không muốn rời đi ra khỏi văn phòng. Bởi vì nàng đối với tám chuyện thật sự không có hứng thú, cũng không muốn đem thời gian lãng phí vào những việc không đâu.

Hơn nữa, nàng đối Lí Tắc Hàn mà nói có cảm giác gì đi nữa, đó cũng chỉ là đứng ở góc độ của đồng nghiệp. Cảm thấy hắn là một người công tác rất tốt, nhiều nhất là như vậy mà thôi, không có gì khác. Hơn nữa Như Phượng ở bên ngoài thì có thể nói rất hăng say, cũng không giấu lại hắn còn trong giai đoạn thất tình, hiện tại chắc là không thể nhận tình cảm mới.

Xem ra chuyên tình coi như là một ưu điểm của hắn.

.....

Chiều thứ sáu, đối với nhân viên mà nói, là ngày làm việc vui nhất trong một tuần. Bởi vì sau đó còn có hai ngày nghỉ ngơi.

Ở công ty quảng cáo Thịnh Thái, gần 5 giờ là tâm tình của nhân viên bắt đầu sôi nổi hẳn lên. Bởi vì tới nay là liên hoan một tháng một lần của công ty. Tất cả chi phí ăn nhậu đều do công tình yêu thanh toán, coi như một loại phúc lợi của công ty đối nhân viên.

Khác với không khí náo nhiệt bên ngoài văn phòng, Đồng Ánh Diêu đang nghiêm túc suy nghĩ nội dung của quảng cáo mới. Mãi đến khi trợ lý Đinh Tiểu Hủy đến gõ cửa, nàng mới biết được đã đến giờ tan ca. Rất nhiều đồng nghiệp trong công ty đều đã đi đặt trước phòng karaoke.

“Trưởng phòng, chị còn chưa đi sao? Mọi người đều đã đi karaoke.” Đinh Tiểu Hủy là người mới, tốt nghiệp đại học được nửa năm, đến Thịnh Thái hơn hai tháng trước, trước mắt còn trong thời gian thử việc, bộ dáng coi như xinh xắn đáng yêu.

Đồng Ánh Diêu nhìn xuống công việc trong tay, nàng cũng không muốn gián đoạn. “Tiểu Hủy, em cùng mọi người đi trước, chị muốn làm việc xong mới qua đó.”

“Muốn em ở lại hỗ trợ hay không?”

“Không cần, chỉ còn một chút, rất nhanh sẽ làm xong.” Đinh Tiểu Hủy biết trưởng phòng nói không cần là không cần. “Em cùng mọi người đi trước, trưởng phòng cũng đừng đến muộn quá.”

3. Chương 3

“Chị biết rồi, em đi đi.” Sau khi Đinh Tiểu Hủy rời đi, Đồng Ánh Diêu hoàn toàn đặt tâm tư vào công việc. Cho đến khi làm xong hết, nàng xem thời gian đã sắp 8 giờ rưỡi. Nhanh chóng thu thập mọi thứ, lấy cặp tài liệu, nàng đi khỏi văn phòng, bắt một chiếc taxi đến quán karaoke. Khi Đồng Ánh Diêu đi vào căn phòng chứa gần ba mươi người thì đã sắp 9 giờ. Đinh Tiểu Hủy vừa thấy đến nàng đến, vẫy vẫy tay với nàng: “Trưởng phòng, ngồi ở đây nè.” Sau đó bưng một mâm bánh sủi cảo vừa kêu đến: “Chắc là chị đói bụng rồi, bánh sủi cảo này vừa kêu đó.”

“Cám ơn.” Đồng Ánh Diêu ngồi ở vị trí bên trong nhất. Nàng tưởng rằng mình là người đến trễ nhất, không ngờ Lí Tắc Hàn còn trễ hơn nàng mấy phút. Hắn vừa vào cửa, lập tức được mọi người hoan hô.

“Anh Hàn, anh tới trễ quá, phạt anh uống một ly.” Người nói chuyện là Tiểu Mã, là một nhân viên trong phòng của Lí Tắc Hàn

“Khách hàng không cho anh đi.”

“Không có lý do gì hết, trễ là trễ.”

“Tiểu tử thôi, anh uống là được.” Đồng Ánh Diêu nhìn hắn đứng đó, không chút xấu hổ, dùng hết sức một hơi uống sạch rượu trong ly. Nàng chỉ có thể lắc đầu, được hoan nghênh không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh? Vừa rồi nàng thấy rất nhiều nữ đồng nghiệp đều có ý vô tình nhích ra vị trí bên cạnh một chút, bộ dáng chờ mong Lí Tắc Hàn đi qua ngồi ở bên cạnh mình. Xem ra tin tức của Như Phượng không phải là không có căn cứ.

Lí Tắc Hàn thả cái ly trống không xuống, ánh mắt nhìn về bốn phía, tìm chỗ ngồi còn trống. Đồng Ánh Diêu đang ăn, ánh mắt lơ đãng bắt gặp đôi mắt đang tìm kiếm kia. Nhìn thấy hắn đi tới, nàng ngạc nhiên. Không thể nào, chỗ này đã không ngồi được nữa.

“Đồng Ánh Diêu, ngồi nhích qua một chút.” Lí Tắc Hàn vẫn giữ thái độ muôn thuở nói chuyện với nàng.

“Nhưng mong của tôi không muốn động đây.” Hơn nữa nàng tuyệt đối không muốn ngồi cùng hắn. “Trưởng phòng Lí, chỗ bên kia khá rộng, đi qua đó ngồi đi!”

“Sao cô nói nhiều quá vậy!” Thân hình cao lớn mạnh mẽ ngồi xuống vị trí nhỏ nhoi bên cạnh nàng, không chút thương hương tiếc ngọc đẩy cả người nàng qua một bên. Đồng Ánh Diêu đại khái biết vì sao Lí Tắc Hàn lại lựa chọn ngồi ở bên cạnh nàng. Có thể là vì hắn trước mắt độc thân, không muốn gây hiểu lầm không cần thiết. Nhưng nàng thì khác, cả công ty mọi người đều biết hai người bọn họ không hợp nhau. Chỉ số xệt diện là dzero cho nên ngồi ở bên cạnh nàng có thể giảm được rất nhiều phiền toái.

Hắn thấy tiện nhưng nàng lại không thấy tiện, thật là chật chội.

Quên đi, coi hắn là người tàng hình. Có điều muốn coi loại quái vật to lớn này như tàng hình chỉ sợ rất khó! Đồng Ánh Diêu không để ý tới cái tên bên cạnh. Nàng tao nhã cầm lấy chiếc đũa, gắp bánh sủi cảo, chuẩn

bị cho vào trong miệng, không ngờ lại bị nửa đường chặn lại. Lí Tắc Hàn kéo tay nàng qua, đem bánh sủi cảo trên tay nàng ăn vào trong bụng.

“Sao anh ăn bánh sủi cảo của tôi?” Hơn nữa muốn ăn không biết tự mình gấp sao.

“Dem khách hàng của tôi đoạt đi rồi. Chỉ ăn một cái bánh sủi cảo của cô, có gì phải kêu.” Lí Tắc Hàn cắn bánh sủi cảo nói.

“Tôi không ngờ trưởng phòng Lí là người lòng dạ hẹp hòi như vậy, chuyện lâu như thế còn nhớ rõ.” Đồng Ánh Diệu hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

“Chuyện đó không lâu chút nào, được không? Là chuyện mới phát sinh vài ngày.”

“Chỉ là một khách hàng nho nhỏ, có cần so đo như vậy sao? Cùng lắm thì cả mâm bánh sủi cảo đều để anh ăn là được.” Muốn ăn thì nói, nói nhiều như vậy làm gì.

“Được đó, thật là cảm ơn cô.”

“Không có gì.”

“Còn dám nói.”

“Tôi không giống ai đó không có lịch sự. Người ta nói cảm ơn với tôi, tôi đương nhiên phải nói không có chi.”

“Được được, cô lịch sự nhất.”

“Cảm ơn lời khen ngợi của anh.” Trong phòng một nửa là ca hát, một nửa khác là nhìn hai vị trưởng phòng kế hoạch đầu vô mồm từ công ty tới phòng karaoke. Ngày sinh tháng đẻ thật là không hợp.

Tiểu Mã phát biểu ý kiến đầu tiên. “Anh Hàn, nói thật, nếu không biết hai người luôn không hợp thì giờ phút này em sẽ tưởng rằng hai người đang liếc mắt đưa tình đó.”

“Đừng giỡn nhảm chán như vậy!” Đồng Ánh Diệu và Lí Tắc Hàn đồng thời nói.

“Rất ăn ý, ha ha.” Tiểu Mã cười nói. Lúc này bài hát trên màn hình là “Dù chết cũng yêu”. Tuy không biết là ai bấm nhưng mọi người đều biết đây là bài tử thi karaoke của Lí Tắc Hàn, bởi vậy có người kêu:

“Anh Hàn, bài của anh nè.” Có người đưa mic tới, Lí Tắc Hàn vươn tay nhận lấy, bắt đầu ca hát. Không khí trong phòng lại bắt đầu sôi nổi lên...

4. Chương 4

Chương 1.3

Đêm nay, thân là trưởng phòng kế hoạch, Lí Tắc Hàn đương nhiên bị chuốc rượu. Mà Đồng Ánh Diệu ngồi ở bên cạnh hẳn cũng bị chuốc không ít khiến nàng tẩu lượng vốn không tốt không khỏi cảm thấy cả người choáng váng.

Hơn 11 giờ, khi mọi người từ karaoke đi ra, Đồng Ánh Diệu cự tuyệt tăng hai. Nàng muốn về nhà mà nghỉ ngơi. Còn Lí Tắc Hàn cũng không đi nữa, mệt mỏi quá. So với mấy người mới hơn hai mươi, lão nhân như hẳn phải về nhà ngủ. Hơn nữa bởi vì uống rượu, hẳn quyết định ngày mai lại đến lấy xe, bây giờ bắt taxi mà về.

Lúc này một chiếc taxi vừa tới tới cửa, Đồng Ánh Diệu trực tiếp mở cửa ngồi vào.

“Uy, Đồng Ánh Diệu, cô có làm không vậy, chiếc taxi này là tôi kêu trước.” Lí Tắc Hàn có chút men say la lên. Cô gái này thật đúng là thích cướp của người khác.

“Là tôi thấy trước.”

“Cô xuống ngay cho tôi.”

“Anh à, anh muốn đi hay không?” Lái xe taxi hỏi.

“Thôi đi, dù sao cũng tiện đường. Đưa tôi về nhà trước sau đó đưa cô ta về.” Nhìn cả người Đồng Ánh Diêu nằm trên ghế sau, Lí Tắc Hàn đành phải ngồi phía trước.

Thịnh Thái đồng nghiệp ở một bên còn chưa đi nhìn thấy cảnh này, nhiều người không khỏi lắc đầu. Hai trưởng phòng kế hoạch này thật đúng là không hợp, đến đi tắcxi cũng muốn ầm ỹ.

Mọi người thảo luận địa điểm tăng hai xong, vui vẻ đi tới.

“Anh ơi, hai trăm năm mươi đồng.”

Lí Tắc Hàn lắc lắc cái đầu có chút men say, lấy tiền từ trong ví ra đưa cho tài xế. Thân hình cao lớn bởi vì say rượu nên xuống xe có chút tập tễnh. Hắn vừa mới đi một bước, lập tức bị tài xế gọi lại.

Lí Tắc Hàn hoang mang. “Không phải tôi đã đưa tiền xe rồi sao?”

“Anh à, đồng nghiệp của anh ở chỗ nào?”

Lí Tắc Hàn nhìn Đồng Ánh Diêu vẫn duy trì tư thế nằm úp sấp vừa rồi. Hắn chỉ biết nàng ở đường nào, nhưng lại không biết địa chỉ. Bởi vậy hắn mở cửa xe sau ra, vỗ vỗ nàng. “Đồng Ánh Diêu, mau tỉnh lại, nói cho lái xe biết cô ở đâu?”

“Đừng ồn.” Cô gái nằm trên ghế tức giận kêu lên.

“Uy, Đồng Ánh Diêu, đừng ngủ, cô mau tỉnh lại cho tôi.” Lí Tắc Hàn vừa lay nàng vừa kêu: “Cô ở chỗ nào?”

“Tôi... Ân...” Lời nói gần như lẩm bẩm đứt quãng của Đồng Ánh Diêu làm cho hắn hoàn toàn nghe không được nàng đang nói gì.

“Anh à, tôi thấy cô ấy đã rất say, chắc là hỏi không được gì.”

“Tôi gọi điện hỏi đồng nghiệp khác.” Lí Tắc Hàn lấy di động ra... Chết thật, thời khắc quan trọng lại hết pin, không may số điện thoại của đồng nghiệp trong công ty đều ở trong di động. “Thật xin lỗi, điện thoại của tôi hết pin, tôi lên lấy pin dự phòng rồi lại gọi điện thoại hỏi.”

“Anh ơi, anh đừng đi.” Lái xe tắcxi vội vàng xuống xe. “Thế này đi, hai người đã biết nhau, trước hết anh mang cô ấy về nhà, sau đó báo cho người nhà của cô ấy lại đây đón cô ấy.” Hắn nghiêng người, đem cô gái say mềm ở ghế sau kéo lên.

“Nhưng mà...” Lí Tắc Hàn còn muốn nói gì đó nhưng lái xe đã nhét Đồng Ánh Diêu say rượu vào lòng hắn. Sau đó nhanh chóng trở lại tắcxi, lái xe rời đi.

Lúc này Đồng Ánh Diêu đứng không nổi nên ngã qua một bên, Lí Tắc Hàn vội vàng đỡ lấy nàng. “Cô đứng vững cho ta. Thật là, ở công ty phiền phức cũng được đi, bây giờ tan ca còn phiền phức như vậy.” Không có cách nào, hắn đành phải mang nàng về nhà trước.

Đỡ Đồng Ánh Diêu say mềm đi vào phòng, đặt nàng xuống, để nàng nằm ngửa ở sàn gỗ. Mà Lí Tắc Hàn cũng không khỏi nằm xuống theo, bởi vì đầu cháng váng nặng nề.

Lần sau không thể uống nhiều thế nữa, thật sự là mệt chết.

Đột nhiên, Đồng Ánh Diêu nằm ở bên cạnh hắn trở mình, giống như coi hắn thành gối ôm, tay chân quăn quít lấy, cả người dính sát vào hắn.

“Uy, cô ngoan ngoãn nằm đó cho tôi.” Thật là, uống rượu còn không an phận.

Nhưng như lời hắn nói, nàng thật sự say, bởi vậy cũng không có ngoan ngoãn nghe hắn. Tay chân sau khi bị hắn gỡ ra, trong chốc lát lại quăn lên. Lí Tắc Hàn vô cùng bất đắc dĩ mà trở mình, mạnh mẽ đem cô gái tay chân không an phận kia đặt ở dưới thân.

“Nặng quá đi.”

“Tốt nhất đè dẹp cô.” Hắn đáp trả như một đứa trẻ.

Cảm giác được thân mình bị vật nặng đàn áp, cảm giác không thoải mái này làm cho Đồng Ánh Diêu muốn di chuyển thân thể, nàng xoay mình, cố gắng thoát khỏi vật nặng phía trên.

Sau khi uống rượu, nhiệt độ cơ thể vốn rất cao, hiện tại bị cơ thể dưới thân không ngừng cọ xát, hần cảm thấy dục vọng giữa hai chân gắt gao căng cứng. “Đủ rồi, cô đừng lộn xộn nữa cho tôi.”

Hai tay bị áp chế ở hai bên sườn, thân mình cũng không thể động đậy. Đồng Ánh Diêu hai mắt mê mang muốn nhìn rõ ràng xem rốt cuộc phát sinh chuyện gì, vì sao nàng lại không thể nhúc nhích? Rồi nàng nhìn thấy Lí Tắc Hàn, thật là, thì ra là hần đang giở trò quỷ, thật sự là người thích so đo. Nhớ tới bộ dạng của hần cao lớn như vậy nhưng sự khoan dung lại nhỏ như vậy, nàng không khỏi tức cười, sau đó thật sự cười khanh khách.

Lí Tắc Hàn nhìn gương mặt đỏ hồng đang ngây ngô cười kia, nhất thời xem đến ngẩn ra. Đồng Ánh Diêu đáng yêu như vậy sao? Không biết tại sao, hần cảm thấy nàng cười lộ lên thật ngọt ngào, thật đáng yêu.

“Sao anh lại nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ anh muốn hôn tôi sao?”

“Tại sao tôi lại hôn cô?”

“Được rồi, cho anh hôn.” Nàng nhắm hai mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Thật là, đã nói không ai muốn hôn nàng, sao còn chu miệng lên! Nhìn khuôn mặt xinh đẹp say rượu đỏ hồng kia, giờ phút này Đồng Ánh Diêu không chỉ đẹp, còn đẹp rất gợi cảm mê người. Lí Tắc Hàn cảm thấy hô hấp cũng nhanh hơn.

Nhìn cái miệng đỏ mọng nhỏ nhắn đáng yêu kia, hần vốn cũng không muốn hôn nàng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng kia thoát nhìn thật sự rất mê người. Không nén được dục vọng nguyên thủy trong nội tâm, hần đầu tiên là hôn nhẹ, rồi mới hoàn toàn bao lấy môi của nàng, hôn nàng thật sâu. (yeah, hun hun ^x^)

“Ân...” Đồng Ánh Diêu vốn đã say rượu, đột nhiên bị hôn sâu đến mức đầu càng mê man. Hai người vừa hôn, hôn đến mức khó mà tách ra, hôn đến mức kích tình nóng rực. Thân thể không ngừng cọ xát, dục vọng nguyên thủy trong cơ thể hai người nhất thời lan ra.

Không quá rõ ràng người mình hôn là ai, nhưng giờ phút này ngọn lửa ham muốn trong cơ thể bùng cháy mãnh liệt. Hôn đã không thể thỏa mãn khát vọng trong lòng hai người họ. Bọn họ còn muốn càng nhiều càng nhiều...

Là nhu cầu bản năng của nhân loại, hai người bắt đầu cởi quần áo của nhau, khát khao càng nhiều tiếp xúc thân thể. Đặc biệt là chỗ khiến người đau đớn, nóng muốn đạt được giải thoát.

Trong phòng khách chỉ bật một ngọn đèn trên tường. Mặc dù không đủ sáng tỏ nhưng cũng đủ để chiếu rõ thân ảnh đang sát sao giao triền trên sàn nhà. Dáng người cao lớn của hần từ phía sau nàng tiến vào, cái bóng đen đưa lay động rất nhanh, một trận dao động cuồng dã thần tốc làm cho cô gái thở hổn hển kêu lên. Làn tăng tốc cuối cùng, tuyệt vời lên đến đỉnh, quá kích thích khiến cho hai người đều kêu lên, rồi mới song song nằm ở trên sàn.

Thật sự là hoan ái rất kịch liệt! Lí Tắc Hàn cảm thấy mình chưa bao giờ thấy tuyệt vời như vậy. Cảm giác tốt đẹp này, trong lòng vừa nghĩ đến thì lửa nóng dưới thân lại bùng lên. Một lần lên đỉnh dường như không thể thỏa mãn hần, thế là hần ôm lấy cô gái thở hổn hển đi về phía phòng ngủ.

Đem cơ thể mềm mại kia đặt ở trên chiếc giường lớn siêu cấp, thân hình cao lớn lập tức đè xuống. Bởi vì sự ướt át sau khi hoan ái vừa rồi, dục vọng thật lớn rất thuận lợi tiến thẳng trong cơ thể nàng, lại bắt đầu một lần điên cuồng cướp đoạt...

.....

Đầu... Đau quá!

Đồng Ánh Diêu đưa tay xoa bóp thái dương của mình. Đầu đau muốn nứt ra.

Sau đó nàng cảm thấy có một “vật nặng” đặt ở trên ngực nàng, hại nàng ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Nàng buồn ngủ mơ màng mà vươn tay muốn đem “vật nặng” kia dời đi nhưng lại đẩy không ra.

“Đừng lộn xộn, tôi mệt chết được.” (làm việc quá sức, kaka)

“Nhưng anh cũng đừng đè tôi nha!”

Lời đối thoại kỳ lạ khiến cho Đồng Ánh Diêu vốn còn buồn ngủ liền tỉnh lại. Nàng quay đầu nhìn đối phương, ngay sau đó kêu lên.

“Lí Tắc Hàn, tại sao anh lại ở trên giường của tôi?”

Lí Tắc Hàn lại cảm thấy nàng thực ồn ào. “Đây là giường của tôi, được chưa?”

Đồng Ánh Diêu nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh một chút. Đây thật sự không phải phòng của nàng. Sau đó nhìn thấy cả hai đều không mặc quần áo bên giường người.

Nàng cùng Lí Tắc Hàn lên giường? (tên tên ten, say rượu loạn tính! Ta cũng phải đi uống rượu mới được, không bít có gặp được soái ca không ta??!!)

5. Chương 5

Chương 2.1

Sáng thứ hai, đi vào văn phòng, Đồng Ánh Diêu có chút mệt mỏi ngồi vào ghế dựa. Ngón tay xoa bóp cái đầu bắt đầu đau từ trưa ngày hôm kia.

Khi Lương Như Phượng đi vào văn phòng của nàng, nhìn thấy chính là một Đồng Ánh Diêu cực kỳ không có sức sống. (Mon: nội công của Hàn ca ghê thiệt, hai ngày mà chị còn mệt * LTH: còn phải nói!)

“Đã xảy ra chuyện gì, ngày nghỉ chạy đi đâu chơi vậy? Nhìn bộ dạng không chút tinh thần của cậu kìa, có khỏe không?”

“Mình không sao.” Nàng cúi đầu.

“Ngay cả giọng nói cũng không có sức sống như vậy. Sao vậy, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì sao?”

Trên trán Đồng Ánh Diêu nổi lên vẻ tối sầm. May là nàng cúi đầu, nếu không nhất định sẽ bị bạn thân nhìn ra vẻ khác thường.

Sự kiện kia còn chưa biết nên giải quyết như thế nào, tạm thời nàng không muốn lại tạo ra lời đồn đãi lung tung nào nữa.

Thật sự rất mệt mỏi. Đồng Ánh Diêu giống như người không có xương, gác trán lên trên bàn làm việc

Nghỉ tới trưa hôm kia tỉnh lại ở trên giường của Lí Tắc Hàn, cho tới bây giờ nàng còn ở trong kinh hãi, không rõ lắm sự tình phát sinh như thế nào.

Sao nàng lại cùng Lí Tắc Hàn lên giường chứ? Trưa hôm kia sau khi tỉnh lại, cái gì cũng nói không nên lời, càng không biết nên nói gì với hắn, cho nên lập tức mặc quần áo rồi chạy lấy người.

Nàng chỉ nhớ rõ dường như mình có uống chút rượu, sau đó lên taxi, sau đó thì...? Nàng chỉ nhớ loáng thoáng, nhưng như vậy càng khiến cho người ta hao tâm tổn trí. Nếu quên thì quên hết đi, ít nhất cái gì cũng không nhớ rõ, sau này hai người gặp mặt cũng sẽ không xấu hổ. Chỉ nhớ loáng thoáng làm hại nàng nghĩ tới hầu như đều là cảnh hai người kịch liệt hoan ái.

Cảm thấy mặt mình nóng bừng, Đồng Ánh Diêu quyết định tiếp tục ghé vào trên bàn.

“Mình không sao, cậu không cần lo lắng. Mình chỉ là suy nghĩ kế hoạch đến mức ngủ không đủ giấc.” Mắt ngủ là thật, bởi vì vẫn nghĩ đến sự kiện kia.

“Rất ít khi nhìn thấy bộ dạng này của cậu, hại mình còn tưởng rằng cậu bị sao chứ, lo lắng không yên hết một hồi.” Quen biết Ánh Diêu lâu như vậy, Lương Như Phượng thật sự rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ uể oải của nàng.

“Đúng rồi, mới sáng sớm thứ hai cậu đã đến tìm mình, có chuyện gì sao?”

“Mình nghe được một tin tức nho nhỏ nha.”

Thật là! Nàng biết ngay mà. Mới sáng sớm lại đến nói chuyện lung tung. không hổ là vua bà tám.

Lương Như Phượng đến gần bàn làm việc của bạn thân. “Ánh Diêu, mình nghe nói bữa liên hoan ngày thứ sáu, cuối cùng cậu và Lí Tắc Hàn cùng nhau đáp taxi rời đi, là thật sao?” Bởi vì nàng mang thai cho nên tạm thời không tham gia liên hoan của công ty.

Đồng Ánh Diêu kinh ngạc ngược mặt lên. Nàng không biết việc mình và Lí Tắc Hàn cùng nhau đáp taxi có gì đáng nói, cứ nhiên ngay cả Như Phượng cũng biết. Nội tâm bối rối một chút, nàng vội vàng giải thích: “Bọn mình chỉ là cùng nhau đáp một chiếc taxi rời đi, không có chuyện gì xảy ra.”

“Ê?”

“Cậu ê cái gì?”

“Mình vốn muốn hỏi cậu, sau khi cậu và Lí Tắc Hàn cùng nhau đáp taxi rời đi, có xảy ra chuyện gì nữa hay không? Nhưng nhìn bộ dạng khẩn trương hiện giờ của cậu, lẽ nào thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?” Lương Như Phượng chăm chú nhìn vẻ mặt khẩn trương của bạn thân, xem ra đúng là có chút khả nghi.

Đồng Ánh Diêu cảm thấy càng đau đầu.

“Nhanh lên, nói ỉnh biết đi.”

“Tào phu nhân, làm ơn chú ý dưỡng thai. Cậu tò mò như vậy, coi chừng sinh con ra cũng sẽ tò mò như cậu.” Như Phượng mang thai con trai.

“Tò mò có gì không tốt, nói không chừng con trai mình bởi vì tò mò mà đi nghiên cứu điều gì đó, biết đâu sẽ trở thành Anhxtanh của hiện đại nha.” Lương Như Phượng cười nói. “Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện dưỡng thai, rốt cuộc đêm đó sau khi cậu và trưởng phòng Lí rời đi, có gì hay không?”

Đúng lúc Đồng Ánh Diêu không biết nên trả lời thế nào thì điện thoại trên bàn của nàng vang lên. Là tổng giám đốc gọi tới, bảo nàng đến văn phòng của hắn một chuyến.

Được cứu rồi ! Nàng âm thầm cảm tạ cuộc gọi này của sếp Hạ.

“Được rồi, sếp Hạ ca tìm mình, lần sau nói tiếp.”

Khi Đồng Ánh Diêu đi đến văn phòng của tổng giám đốc Hạ Kế Quang thì vừa vặn gặp Lí Tắc Hàn đứng ở trước văn phòng đang định tiến vào. Hắn cũng đến đây, tổng giám đốc muốn gặp hai người họ sao?

Tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng cho dù hôm nay không đối mặt với hắn thì ngày mai cũng sẽ lại thấy hắn. Chẳng lẽ nàng phải vì tình một đêm ngoài ý muốn mà nghỉ việc sao? Nàng sẽ không làm như vậy.

Áp chế sự hồi hộp trong lòng, Đồng Ánh Diêu cố gắng làm cho vẻ mặt của mình tự nhiên một chút, sau đó tiến lên. “Hi, chào buổi sáng.”

Lí Tắc Hàn nhìn nàng “Cô...”

“Hả?”

“Sau đêm đó, cô... có khỏe không?” Sắc mặt nàng thoát nhìn có hơi tái nhợt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng đỏ. “Đừng hỏi loại câu hỏi như vậy, tôi không sao.”

“Nhưng...”

“Có chuyện gì đợi lát nữa nói sau, sếp Hạ đang đợi chúng ta.”

Lí Tắc Hàn lại nhìn nàng một cái, sau đó mới gõ cửa đi vào phòng tổng giám đốc.

Vừa nhìn thấy hai vị ái tướng, gương mặt góc cạnh chín chắn của Hạ Kế Quang nở ra nụ cười: “Tắc Hàn, Ánh Diêu, ngồi đi.” Dưới góc độ cá nhân, hắn thích gọi tên của bọn họ. Dù sao bọn họ đã đi theo hắn rất nhiều năm, còn về trưởng phòng Lí, trưởng phòng Đồng – đó là cách xưng hô ngoài văn phòng.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, Hạ Kế Quang bất ngờ phát hiện hôm nay hai người bọn họ thoát nhìn dường như tinh thần không tốt lắm.

“Tắc Hàn, Ánh Diêu, sao hai người thoát nhìn đều là bộ dáng không có tinh thần, là làm việc quá mệt mỏi sao?” Hắn lớn hơn hai người bọn họ mấy tuổi, coi như là anh cả.

“Không phải.” Lí Tắc Hàn đáp.

“Hay là vì ngày nghỉ chơi dờ quá?” Hạ Kế Quang cười mỉa. “Hai vị đã không còn trẻ nữa, nhớ kỹ, đừng chơi dờ quá, tổn hao sức khỏe nha.” (Hạ ca bậy nói bạ mà trúng tùm lum tùm la nha)

Lí Tắc Hàn nhìn Đồng Ánh Diêu. “Em biết rồi.”

Đồng Ánh Diêu tránh ánh mắt của hắn, trong lòng không vui. Đầu heo, trả lời thì trả lời, sao còn nhìn nàng làm gì. Là muốn làm cho sếp Hạ biết cái gì sao chứ? Đã sớm nghi ngờ hắn là con tinh tinh ngu ngốc chạy trốn từ vườn bách thú mà.

“Sao hôm nay Ánh Diêu lại im lặng như vậy?” Hạ Kế Quang để ý thấy Đồng Ánh Diêu quá mức im lặng, bởi vì nàng trước giờ đều tràn ngập tinh thần. “Sắc mặt không tốt lắm, là không khỏe ở đâu sao?”

Nghe thấy sếp Hạ hỏi Đồng Ánh Diêu có phải không khỏe hay không, mặt Lí Tắc Hàn lộ vẻ khấn trương mà hỏi lại: “Cô thấy khó chịu ở đâu sao?”

“Ta không có chỗ nào khó chịu cả!” Ngu ngốc.

“Nhưng mà cô...”

“Câm miệng!”

Lí Tắc Hàn và Đồng Ánh Diêu dừng đối thoại. Bởi vì bọn họ phát hiện sếp Hạ ngồi ở đối diện đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn bọn họ.

“Sếp Hạ, có vấn đề gì sao?” Nàng hỏi.

Hạ Kế Quang suy tư hạ. “Anh cảm thấy trận đấu võ mồm hôm nay của hai người dường như không giống trước đây.”

Ánh Diêu là một cô gái thông minh, công tác luôn thuận buồm xuôi gió. Còn Tắc Hàn lại là một người coi trọng sự nỗ lực trong công việc. Tuy rằng bọn họ thường bất đồng ý kiến trong công việc nhưng đây là cạnh tranh rất chính đáng nên hắn cũng rất ít khi đi “khuyến can”.

“Không có gì khác cả. Sếp Hạ, anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Đúng là hắn nghĩ nhiều sao? Hạ Kế Quang nhìn Lí Tắc Hàn, sau đó lại nhìn Đồng Ánh Diêu. Trên mặt hai người đều có vẻ không được tự nhiên. Cho nên hắn thật sự khẳng định giữa hai người bọn họ nhất định xảy ra chuyện gì, cho nên nội dung cuộc đấu võ mồm hôm nay làm cho người ta nghe qua hết sức ái muội.

Thân là người đứng đầu Thịnh Thái, đương nhiên hắn vui mừng khi thấy hai người bọn họ có thêm một bước phát triển. Hắn còn cảm thấy bọn họ cùng làm việc lâu như thế, vì sao lại không xẹt điện đây?

Có điều chuyện tình cảm thì giao cho chính bọn họ xử lý đi. Dù sao đây cũng không phải chuyện mà tổng giám đốc như hắn nên quản tới. Thế nên hắn không tiếp tục bàn luận nữa, trực tiếp đem trọng tâm câu chuyện chuyển thành nguyên nhân hắn tìm hai người họ tới.

“Hôm nay anh tìm hai người lại đây là có việc muốn nói với hai người. Còn nhớ tháng trước anh đã đề cập đến việc anh có một người bạn cùng ngành ở Đài Nam muốn mời hai người đến đó hướng dẫn công việc không? Thật ra bạn của anh đã sắp xếp xong thời gian nhưng anh lại quên nói cho hai người. Thời gian lên lớp là chiều mai, hai người có thời gian không?” Đây là sơ sót của hắn. Hy vọng ngày mai hai người bọn họ không có sắp xếp chuyện gì khác.

Đồng Ánh Diêu nói trước. “Em thì không có vấn đề.”

“Phía em cũng không có vấn đề.”

“Thật tốt quá! Thời gian lên lớp là từ 1 giờ đến 5 giờ. Lúc lên lớp, rốt cuộc ai trước ai sau, hai người có thể bàn bạc một chút.” Hạ Kế Quang đem thời gian lên lớp đưa cho Lí Tắc Hàn. “Đúng rồi, anh còn nhớ hình như quê của Ánh Diêu là ở Đài Nam phải không? Vậy ngày mai em có muốn tiện đường về nhà thăm người thân hay không? Anh sẽ cho các em nghỉ hai ngày, cho nên hôm đó hai em không cần phải gấp gáp chạy về Đài Bắc.”

“Không về cũng không sao, gọi điện thoại là được rồi.”

“Không sao, về nhà một chuyến đi, cố gắng mà nghỉ ngơi, hôm sau trở lại Đài Bắc cũng được.”

6. Chương 6

Chương 2.2

Sau khi Đồng Ánh Diêu và Lí Tắc Hàn đi ra văn phòng của tổng giám đốc, hai người trực tiếp đi lên tầng cao nhất của tòa nhà.

Quyết định đánh nhanh cho khỏi loạn cho nên Đồng Ánh Diêu không lãng phí thời gian, lập tức đem sự tình nói ra. “Tối thứ sáu tuần trước, tôi uống say.”

“Tôi biết, tôi cũng uống say.” Chính vì uống say cho nên bọn họ mới có thể xảy ra quan hệ.

“Hai ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Xảy ra chuyện như vậy, không phải lỗi của ai cả, bởi vì hai người chúng ta đều uống say.” Tuy rằng rất muốn biết rốt cuộc là ai khởi đầu nhưng việc này đã không quan trọng. “Tôi nghĩ anh cũng giống như tôi, đều rất thích công việc này. Nếu đã như thế, vậy thì chúng ta coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, duy trì tình trạng như hiện nay, ok?”

Lí Tắc Hàn nhìn nàng, không nói gì. Thật ra những lời này của Đồng Ánh Diêu cũng là lời mà hắn muốn nói. Coi như đêm đó chưa từng xảy ra chuyện gì đối hai người bọn họ mà nói là tốt nhất. Dù sao hai người bọn họ đều uống say.

Nhưng chuyện đã xảy ra, sao lại có thể coi như chưa từng phát sinh đây?

Hắn cùng Đồng Ánh Diêu quen biết nhau sáu năm. Trong ấn tượng của hắn, Đồng Ánh Diêu là một cô gái xinh đẹp, tự lập, có chính kiến. Cho dù đôi khi dùng một chút thủ đoạn nhỏ khiến người ta tức giận nhưng bản chất không xấu. Hơn nữa biểu hiện khi làm việc hoàn toàn không thua bất kì người đàn ông nào, rất xuất sắc.

Không chỉ một lần hắn bị hỏi tại sao không có xảy ra xet điện với nàng? Mỗi khi gặp phải ai hỏi hắn vấn đề này, hắn liền cảm thấy rất buồn cười. Bởi vì hắn cũng không muốn kết giao với một người bạn gái mà mọi việc đều phải cãi nhau với hắn xong mới có thể đạt được kết luận. Cùng nhau công tác sáu năm, có thể nói bọn họ vô cùng hiểu biết lẫn nhau. Có lẽ là vì rất hiểu cá tính của đối phương cho nên biết rất rõ hai người không có khả năng ở bên nhau.

Nếu không phải say rượu, bọn họ căn bản không có khả năng lên giường, đây là điều hiếm hoi hắn và nàng cùng đồng ý.

“Uy, Lí Tắc Hàn, sao anh lại không nói lời nào?” Chờ hắn nói ok xong, sau đó tất cả đều không có gì.

“Tôi không muốn gặt cô. Đêm đó tuy rằng tôi say, nhưng cũng không phải say đến nỗi cái gì cũng không nhớ. Đêm đó chúng ta làm rất nhiều lần, mỗi lần đều cảm thấy rất tuyệt.”

Tại Đồng Ánh Diêu đỏ lên, không rõ sao hắn lại nói chuyện này. “Không phải anh muốn nói cho tôi biết, bởi vì cảm giác làm tình với tôi rất tuyệt nên muốn sau này chúng ta làm bạn giường đó chứ?”

“Chết tiệt, tôi không có ý đó.” Sao hắn có thể yêu cầu nàng làm chuyện như vậy. “Cố tình xuyên tạc ý tứ của tôi, cô thích chọc tôi tức giận như vậy sao? Không biết tại sao lại cùng cô lên giường, tôi cũng cảm thấy rất phiền toái, hiểu không?”

“Anh căn bản là không cần phiền nữa, cứ làm theo tôi vừa nói, coi như chưa xảy ra chuyện gì. Anh chỉ cần nói ok, chấp nhận điều tôi vừa nói là được rồi. Tôi cũng không biết sao anh lại nhiều lời như vậy.”

“Đồng Ánh Diêu!” Hắn khẽ rống.

Không để ý tới sự tức giận của hắn, Đồng Ánh Diêu chỉ muốn biết rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì? “Vậy anh nói xem, anh muốn như thế nào?”

“Tôi còn chưa có nghĩ ra. Có điều chuyện cũng đơn giản như cô nghĩ. Chuyện đã xảy ra, sao lại có thể coi như chưa từng phát sinh? Ta không có cách nào làm như vậy.”

“Vậy anh muốn làm thế nào? Muốn bức bách tôi hay là cưới tôi đây?”

“Tôi phải chịu trách nhiệm chuyện mà tôi đã làm.”

“Thỉnh thoảng anh cũng sẽ có tình một đêm, lẽ nào anh đều phải chịu trách nhiệm với mỗi người đàn bà từng lên giường với anh sao?”

“Tôi chưa từng lên giường với người không phải là bạn gái tôi.” Lí Tắc Hàn nghiêm túc nói.

“Được rồi, anh là thánh nhân, được chưa?”

“Cô không cần nói móc tôi như vậy.”

Tại sao hắn hiểu được những lời nàng chế giễu hắn nhưng đầu óc lại dần dần như vậy chứ! “Lí Tắc Hàn, trong lòng anh và tôi đều rất rõ ràng, chúng ta chỉ có thể là bạn bè trong công việc chứ không hề thích hợp ở bên nhau.” Đồng Ánh Diêu nói ra ý nghĩ của nhau. “Nếu chúng ta không thể ở cùng một chỗ, vậy tại sao phải nhớ kỹ chuyện đêm đó đây? Huống hồ hai người chúng ta đều uống say.”

Lí Tắc Hàn rất muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng không đúng. Hắn đồng ý lời của nàng, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

“Anh không cần suy nghĩ nhiều. Tôi nghĩ đại khái là vì anh thất tình, dưới tình huống say rượu mới coi tôi là bạn gái cũ của anh. Còn tôi cũng có thể là coi lầm anh thành bạn trai cũ của tôi. Cho nên chúng ta mới có thể phát sinh quan hệ.”

Lí Tắc Hàn nhường mày. “Cô còn yêu bạn trai cũ của cô sao?”

“Đây không phải trọng điểm mà chúng ta đang thảo luận.” Đồng Ánh Diêu không vui ngăn đề tài này lại. “Điều mà tôi muốn nói chính là nếu chúng ta đã xác định tương lai không có khả năng phát triển cái gì, vậy thì chuyện đêm hôm đó, hãy để cho chúng ta coi như một sai lầm đẹp. Từ giờ phút này trở đi, để cho chúng ta quên đêm hôm đó đi, được chứ?”

“Tôi phải suy nghĩ cẩn thận.”

Trong khoảnh khắc, Đồng Ánh Diêu muốn học máu. “Thôi đi, từ trước đến giờ, ý kiến của hai người chúng ta luôn bất đồng là chuyện mọi người đều biết.” Nàng từ từ hoãn hơi thở gấp gấp xuống. “Được rồi, anh cứ từ từ mà nghĩ đi. Còn tôi quyết định cứ theo như lời mình vừa nói, đem chuyện đêm đó quên đi.”

Nàng nói xong liền bước xuống lầu, bởi vì cứ tiếp tục nói chuyện với tên kia, nàng sẽ té xỉu.

Thôi đi, hắn làm sao thì làm, dù sao nàng và hắn cũng không có chút quan hệ nào.

“Đồng Ánh Diêu.” Lí Tắc Hàn ở phía trên kêu nàng.

“Sao vậy?”

“Ngày mai đến Đài Nam công tác, nếu muốn đi nhờ xe của tôi thì gặp ở công ty.”

“Biết rồi.”

Hôm sau hai người lái xe xuống phía Nam. Hai học phần, Đồng Ánh Diêu lựa chọn phần thứ hai. Như vậy Lí Tắc Hàn lên lớp phần đầu xong là có thể lái xe về Đài Bắc trước, sau đó ngày mai có được một ngày nghỉ. Mà nàng sau khi lên lớp xong sẽ trực tiếp về nhà ở Đài Nam, bởi vì đã rất lâu nàng không có về nhà.

Bởi vì tưởng rằng Lí Tắc Hàn lên lớp xong đã về Đài Bắc nên khi nàng dạy xong đi ra thấy hắn còn ở đó mới giật mình.

“Anh còn chưa về Đài Bắc sao?”

“Về chuyện đêm đó, sau khi tôi trở về đã nghĩ rất nhiều. Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Sự kiện kia tôi đã quyết định quên đi, không có gì phải nói.” Đồng Ánh Diêu không thèm để ý tới hắn, bắt chuyện với giám đốc Ngô – người phụ trách xong thì đi ra ngoài. Lí Tắc Hàn đi theo sau nàng.

“Đồng Ánh Diêu, cô đứng lại cho tôi!”

“Giữa tôi và anh không có gì phải nói. Đừng đem mấy chuyện linh tinh này đến làm phiền tôi.” Nàng vội vã muốn đuổi hẳn đi nên không để ý tới bên cạnh có một người trung niên dáng người vừa phải đi về phía nàng.

“Đây không phải chuyện linh tinh, chúng ta cùng lên giường là chuyện rất nghiêm túc.”

“A? Cậu nói cậu cùng A Diêu nhà chúng tôi lên giường?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Đồng Ánh Diêu xoay người, kinh ngạc.

“Chú, sao chú lại ở đây?” (Hehe, bị bắt gian tại trận rồi!)

7. Chương 7

Chương 2.3

Đồng Ánh Diêu ngồi ở phòng khách trong nhà, khóc không ra nước mắt.

Người nên trở về Đài Bắc thì không chịu trở về. Buổi trưa nàng nói với thím rằng buổi chiều lên lớp xong sẽ về nhà, không ngờ chú lại chạy xe máy đi đón nàng về nhà. Cuối cùng liền trở nên như vậy.

Đồng Thắng Trung nhìn đương sự thoát nhìn rất cao to kia, bà vợ Kha Như Mẫn ở bên cạnh cũng nhìn hẳn. “Anh bạn trẻ, cậu nói cậu cùng A Diêu nhà chúng tôi lên giường, là thật hay giả?” Đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy người cao lớn như thế.

“Là thật sao?” Đồng Thắng Trung kinh hô.

“Cậu tên gì?”

“Chào chú thím, cháu tên là Lí Tắc Hàn, là đồng nghiệp trong công ty của Đồng Ánh Diêu.”

Đồng Ánh Diêu đại khái cũng biết chú thím muốn làm gì, cho nên nàng muốn giải thích. “Chú, thím, thật ra sự tình không phải như vậy...”

“A Diêu, con đừng lo, để chú giúp con chủ trì công đạo.” Đồng Thắng Trung tưởng rằng cháu gái đang sợ hãi. (Mon: Haiz, chú nuôi lớn mà không biết chị ý rồi chú ơi!)

“Không phải vậy...”

“A Diêu, mọi việc để cho chú của con làm chủ đi.” Kha Như Mẫn nói.

Đồng Thắng Trung nhìn Lí Tắc Hàn. Ừ, là một thanh niên thoát nhìn rất chín chắn. “Anh bạn trẻ, cậu đã cùng A Diêu của chúng tôi lên giường, vậy cậu muốn chịu trách nhiệm thế nào với nó đây?”

“Chuyện này...”

“Để tôi kể cho cậu nghe, năm A Diêu mười tuổi thì anh trai, chị dâu của tôi xảy ra tai nạn xe cộ và ra đi. Tôi vẫn yêu thương A Diêu như con gái mình và nuôi lớn nó. Cho nên dù có phải mất cái mạng già này thì tôi cũng tuyệt đối không để cho con bé bị thiệt thòi hay chịu bất cứ uất ức nào!”

Lời của Đồng Thắng Trung làm cho Lí Tắc Hàn rất kinh ngạc. Bởi vì Đồng Ánh Diêu rất lạc quan cởi mở, nhìn không ra từ nhỏ đã không có cha mẹ bên cạnh. Mà Đồng Ánh Diêu nghe được lời của chú mình thì rất cảm động. Bởi vì chú thím thật sự rất tốt với nàng.

“Lần này A Diêu trở về, tôi và thím của nó vốn định sắp xếp cho nó đi xem mắt. Đối tượng là một giáo viên tiểu học nhưng không ngờ cậu cũng cùng đến đây.” Xem ra hẳn cũng chỉ có thể xin lỗi đối phương.

“Chú, không phải con đã nói chưa muốn lập gia đình sao?” Không ngờ tới chú cư nhiên ở trước mặt Lí Tắc Hàn nói những chuyện đó làm cho nàng có chút xấu hổ.

“Chú xin con, con cũng đã hai mươi tám tuổi rồi. Cháu gái của bà A Thành ở đầu đường cũng bằng tuổi con mà con đã đi nhà trẻ. Còn nữa, bạn học trung học của con tên Như Phượng hay gì đó, năm ngoái không

phải cũng đã lập gia đình rồi sao. Cho nên năm nay nhất định phải gả con đi.” Đồng Thắng Trung nói với lý lẽ hùng hồn làm cho cháu gái không cách nào phản bác.

“Chú.” Nàng muốn té xỉu.

“Được rồi, bây giờ đến lượt anh bạn trẻ nói. Cậu muốn chịu trách nhiệm thế nào với A Diêu nhà chúng tôi?”

Thấy chú vẫn ép Lí Tắc Hàn chịu trách nhiệm với nàng, Đồng Ánh Diêu rất cuộc nhẹn không được. “Chú, thím, để con nói thật với hai người tất cả. Con cùng anh ta lên giường là bởi vì hôm đó con cùng anh ta đều uống say. Con cũng không yêu anh ta cho nên đừng ép anh ta chịu trách nhiệm gì với con nữa.”

Lời của Đồng Ánh Diêu khiến cho vợ chồng Đồng Thắng Trung giật mình một cái. Trừ kinh ngạc ra thì đồng thời cũng rất tức giận. “A Diêu, ý của con là bởi vì con uống say cho nên tùy tiện cùng người ta lên giường?”

“A Diêu, sao con lại như vậy?” Kha Như Mẫn không ngờ đứa trẻ ngoan A Diêu lại làm chuyện như vậy.

“Con...” Đồng Ánh Diêu không biết nên giải thích thế nào, cũng không thể giải thích được bởi vì quan niệm của chú thím khá bảo thủ. Bọn họ căn bản không thể chấp nhận loại chuyện như tình một đêm.

“A Diêu, sao con có thể làm những chuyện thế này.” Đồng Thắng Trung tức giận mắng cháu gái.

“Chú, thím, thực xin lỗi.” Nàng không phải cố ý muốn chọc giận bọn họ.

Từ sau khi được chú thím thu dưỡng, hai người bọn họ đều rất tốt với nàng mà nàng cũng liền coi bọn họ như ba mẹ thứ hai của mình. Nàng thật sự không phải cố ý muốn chọc bọn họ tức giận, chỉ là không muốn bọn họ bức hôn mới có thể nói ra tình hình thực tế.

Lúc này Lí Tắc Hàn mở miệng: “Chú, thím, hai người đừng vội nóng giận. Tuy rằng cháu và Ánh Diêu là không cần thận mà lên giường nhưng cháu sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy. Vì vậy cháu dự định kết giao với cô ấy.”

Đồng Ánh Diêu không tin nổi mà nhìn hấn. Hấn sợ sự tình còn chưa đủ phiền phức hay sao mà còn nói muốn cùng nàng kết giao. Như vậy chú thím sẽ cho là thật, sau đó lại muốn nàng thường xuyên dẫn hấn về nhà.

“Cậu nói thật sao?” Kha Như Mẫn hỏi.

“Đúng vậy.” Lí Tắc Hàn kiên định gật đầu.

“Cũng được, kết giao thử xem sao. Nếu cuối cùng các cháu yêu nhau thì cuối năm có thể làm đám cưới.”

Đồng Ánh Diêu trừng mắt nhìn Lí Tắc Hàn. Hấn nhất định phải khiến cho sự tình trở nên phức tạp như thế sao, phát triển đến tình trạng không thể văn hồi sao?

Đồng Thắng Trung nhìn ra được anh bạn trẻ này là nghiêm túc muốn kết giao với A Diêu, là nói thật lòng. Hấn rất thích anh bạn trẻ này. Nếu A Diêu có thể gả cho hấn thì tốt rồi.

Sau khi hai bên nói rõ ràng, Đồng Thắng Trung muốn A Diêu dẫn “bạn trai” ra ngoài đi dạo một chút, đến bữa tối thì hãy trở về. Trước hết để cho hấn làm quen với thị trấn nhỏ mà bọn họ đang cư trú một chút.

Đồng Ánh Diêu cùng Lí Tắc Hàn vừa ra khỏi cửa nàng đã lập tức hỏi: “Trưởng phòng Lí, vừa rồi tại sao anh lại nói những lời đó trước mặt chú thím tôi?”

“Những lời nào?” Lí Tắc Hàn không xác định được nàng đang chỉ cái gì.

“Chính là chuyện anh nói muốn kết giao với tôi.” Tình một đêm của người khác chắc chắn không có đặc sắc và phức tạp như của nàng. “Anh biết không? Anh tùy tiện nói như vậy, chú thím của tôi sẽ cho là thật. Tôi nghĩ sau này bọn họ nhất định sẽ thường gọi điện thoại cho anh. Đến lúc đó anh đừng trách tôi.”

“Không phải tùy tiện, tôi nói rất nghiêm túc.”

“Cái gì?”

“Ta đã nghĩ kĩ rồi. Tuy rằng thoát nhìn chúng ta không thích hợp ở bên nhau nhưng nếu không thử kết giao xem thì sao có thể xác định chúng ta thật sự không thích hợp?”

“Anh bị ám đầu sao? Nếu chúng ta vừa nhìn đã biết không thích hợp thì sao còn muốn kết giao?”

“Tôi không thích làm việc mà không chịu trách nhiệm. Như vậy cả đời tôi cũng không thể an tâm.” (Haiz, người như anh chắc tuyệt chủng rồi, phải cho vô bảo tàng chứ không phải sở thú như chị Diêu nói!)

Nhìn thấy vẻ cương quyết trên mặt của hắn, Đồng Ánh Diêu không biết nên nói gì. Nàng rất hiểu cá tính của hắn, người này là nghiêm túc.

Nghe nói hắn ba mẹ đều là giáo viên. Chỉ có thể nói ông bà đã dạy dỗ con trai thật là tốt. Nàng đoán rằng từ nhỏ đến lớn hắn nhất định chưa từng làm việc xấu. Ngoan đến mức dù làm việc gì cũng đâu ra đấy.

Xem ra là hắn quyết tâm muốn kết giao với nàng. Thôi đi, nếu hắn muốn tốn thời gian đi kiểm chứng bọn họ thật sự không thích hợp kết giao rồi sau đó mới bằng lòng quên chuyện đêm đó thì cứ làm như vậy. Nếu không để hắn làm vậy, hắn sẽ không nản lòng, sự tình cũng sẽ không kết thúc.

“Được. Tôi đáp ứng thử kết giao với anh.”

“Thật sự?”

“Nhưng một khi phát hiện chúng ta thật sự không hợp thì lập tức chia tay, được không?”

Lí Tắc Hàn nhìn nàng, như là đang suy ngẫm ý tứ trong những lời này của nàng.

“Nếu anh không đáp ứng, chúng ta cũng đừng thử.”

“Vậy được rồi.”

Đồng Ánh Diêu cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lúc này mới có vẻ tươi cười bởi vì chuyện này sang ngày mai là có thể được giải quyết. Nàng đoán “thời gian yêu thử” của bọn họ chắc sẽ không vượt quá một ngày.

“Đúng rồi, tôi hy vọng chuyện hai người chúng ta kết giao trước hết đừng cho đồng nghiệp trong công ty biết.”

“Tại sao?” Căn bản là không cần phải nói vì sẽ chấm dứt rất nhanh! Mặc dù Đồng Ánh Diêu muốn nói như thế nhưng nàng vẫn quyết định nhẹ giọng.

“Không phải chúng ta chỉ thử kết giao thôi sao? Còn chưa xác định sau này chúng ta có thể chính thức kết giao hay không. Tôi vẫn cảm thấy không cần công khai thì tốt hơn.”

Lí Tắc Hàn suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Cứ theo ý của cô.”

8. Chương 8

Chương 3.1

Gần tới ngày hôm sau, khi Đồng Ánh Diêu cùng Lí Tắc Hàn trở lại Đài Bắc, bởi vì còn được nghỉ nên nàng đề nghị đi hẹn hò. Lí Tắc Hàn liền gật đầu đồng ý. Hai người quyết định làm chuyện mà hai người yêu nhau đều làm: xem phim.

Nói không chừng khi hai người bọn họ đang lựa chọn muốn xem bộ phim nào thì sẽ xảy ra cãi vã, cuối cùng là chia tay.

“Tôi muốn xem bộ phim kia.” Hehe, đó là một bộ phim ma. Nàng còn nhớ hình như trước kia Tiểu Mã từng nói qua người nào đó dường như rất ghét phim ma.

“Cô muốn xem bộ đó?”

“Đúng vậy.” Nhìn hắn nhíu mày, Đồng Ánh Diêu đã chuẩn bị sẵn sàng. Chờ hắn mở miệng nói nàng chọn bộ khác mà xem thì nàng liền kiên quyết xem bộ này, sau đó cãi vã, rồi chia tay.

Thật sự rất hoàn hảo. Như vậy, chuyện phiền phức này sẽ được giải quyết. (Mon: Cái tính gian xảo không bỏ được)

“Được rồi, thì xem bộ kia.” Giọng Lí Tắc Hàn thân thiết.

Gì? Hắn lại có thể nhượng bộ? Đồng Ánh Diêu trợn mắt ngạc nhiên. “Anh xác định anh cũng muốn xem bộ phim này? Anh thật sự muốn xem sao?” Đợi lát nữa sẽ không nghe thấy tiếng hét thảm thiết của người nào đó trong rạp chiếu phim đi?

“Không phải cô muốn xem sao? Vậy chúng ta sẽ xem bộ này.”

Hắn không cần hy sinh như thế. “Nếu anh muốn xem bộ khác thì...”

“Không sao, cứ xem bộ mà cô thích đi.”

Đồng Ánh Diêu hoang mang nhìn hắn. “Tại sao lại nghe theo ý kiến của tôi?”

“Chuyện này có gì mà lạ?” Lí Tắc Hàn liếc nàng một cái. “Bởi vì bây giờ cô là ‘bạn gái’ của tôi. Đương nhiên tôi sẽ nghe theo ý muốn của cô. Tôi đi mua vé đây.”

Nhìn hắn đi mua vé, Đồng Ánh Diêu thật sự cảm thấy không thể tin nổi. Tưởng rằng một người đàn ông mạnh mẽ như hắn chắc là rất “chủ nghĩa đàn ông”, không ngờ người này đối với “bạn gái” lại săn sóc như thế?

Nếu sớm biết làm “bạn gái” của hắn thì hắn sẽ ngoan ngoãn nghe theo ý kiến của nàng thì nàng sớm đã làm rồi. Như vậy khi ở công ty cũng có thể tiết kiệm được rất nhiều nước miếng cãi nhau với hắn. (pó tay)

Sau khi Lí Tắc Hàn mua vé xong, hai người đi vào phòng chiếu phim. Kết quả người kêu thảm thiết chính là nàng.

Thật ra nàng cũng không dám xem phim ma lắm. Xem bộ phim này đơn giản là vì muốn “cãi nhau” với hắn nên mới chọn. Kết quả thật sự quá quá quá quá... kinh khủng.

Lí Tắc Hàn nắm cô gái đang dùng hai tay che mắt của mình rồi kêu thật khủng khiếp như một đứa trẻ bên cạnh. Hắn cảm thấy hơi buồn cười. Nếu sợ hãi thì sao lại muốn xem bộ phim này chứ?

Bởi vì xem phim ma mà sợ tới mức cả người phát run. Bộ dáng hiện tại này của nàng không giống Đồng Ánh Diêu tươi cười xảo quyệt, cướp đi khách hàng của hắn chút nào. Lí Tắc Hàn không ngờ thì ra nàng cũng sẽ có những hành động và biểu cảm đáng yêu như thế. Nghĩ rằng nàng thông minh tự lập thế, chắc là dù làm chuyện gì cũng có thể bình tĩnh mà xử lý.

Không dễ gì mới hết phim, khi ra khỏi rạp chiếu phim thì đã 8 giờ. Đồng Ánh Diêu cảm thấy cả người choáng váng, còn Lí Tắc Hàn thoát nhìn lại giống như không có chuyện gì xảy ra. Vừa rồi không phải hắn cũng xem từ đầu tới cuối sao chứ? “Anh không sợ xem phim ma sao?”

“Ai nói tôi sợ xem phim ma?” Hắn cười khê. “Tôi chỉ cảm thấy loại phim này hơi tẻ nhạt nên không muốn xem.”

Thì ra hắn không sợ, nàng thật sự muốn té xỉu! (kakaka. gây ông đập lưng ông!)

“Có vẻ như cô bị sợ hãi, sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm. Trước hết cô ngồi ở chỗ này một chút, tôi đi mua đồ uống cho cô.”

Đồng Ánh Diêu âm thầm thở phào. Nguồn tin của nàng bị sai lầm. Khi nàng chờ Lí Tắc Hàn mua đồ uống trở về thì thấy một đôi nam nữ ôm nhau thân mật đi qua trước mặt nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời cứng đờ.

9. Chương 9

Chương 3.2

Người đàn ông cũng thấy nàng, ôm bạn gái bên người đi tới.

“Tôi còn tưởng tôi nhìn lầm người, thì ra đúng là cô.” Trong giọng nói lỗ mãng của Tiêu Tử Lương có vẻ khinh thường.

Đồng Ánh Diêu khẽ cắn môi, không nói gì.

“Lương, cô ta là ai?”

Tiêu Tử Lương hôn bạn gái bên cạnh. “Cô ta à, chính là người trước kia anh đã từng nói với em, người đàn bà sau khi chia tay còn quần quýt lấy anh không tha.”

“Thì ra chính là cô ta à.”

Đồng Ánh Diêu cảm thấy mình nên nói cái gì đó, nàng không nên nao núng như vậy. Nhưng không biết tại sao, nàng lại không thể nói nên lời...

“Ánh Diêu, bọn họ là bạn của em sao sao?”

Thấy Lí Tắc Hàn, Đồng Ánh Diêu mắt hơi hồng hồng mà chạy về phía hắn, ôm chặt lấy cánh tay hắn. Nàng chưa bao giờ vui mừng nhìn thấy hắn như giờ phút này.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy bàn tay ôm hắn hơi run run, Lí Tắc Hàn cảm thấy nghi hoặc. Hắn nhìn về phía hai người vừa mới nói chuyện với Đồng Ánh Diêu. “Tôi là bạn trai của Ánh Diêu, hai vị là bạn của cô ấy sao?”

“Anh ta là bạn trai cũ của em.” Đồng Ánh Diêu nhỏ giọng nói.

Bạn trai cũ? Thì ra là thế, hắn còn nhớ ở công ty hình như có nghe ai đó nói qua nàng cùng bạn trai cũ chia tay là vì đối phương có niềm vui mới. Trước giờ hắn luôn không thích nghe chuyện linh tinh, đây đại khái là chuyện duy nhất mà hắn biết.

Tuy hai tay đang cầm đồ uống nhưng Lí Tắc Hàn vẫn nâng cánh tay lên, đem Đồng Ánh Diêu ôm vào trong lòng. “Thì ra anh chính là bạn trai cũ của cô ấy. Cảm ơn anh đã chia tay với cô ấy, bởi vậy tôi mới có thể có được cô ấy. Bây giờ cô ấy là của tôi, xin anh sau này khi gặp cô ấy thì đừng nói chuyện, bởi vì tôi sẽ ghen.”

Nghe được những lời này của Lí Tắc Hàn, Đồng Ánh Diêu thật sự rất cảm động. Sự bảo vệ của hắn làm cho nàng ở trước mặt Tiêu Tử Lương có được không ít thể diện. Giờ phút này nàng cảm thấy bạn trai như hắn cũng không tệ lắm. Hôm nay thoát nhìn hắn thật đẹp trai.

Tiêu Tử Lương nhìn người đàn ông cao lớn hơn mình rất nhiều này. Tuy rằng rất muốn đáp trả vài câu, nhưng Lí Tắc Hàn thật sự rất cao lớn cho nên hắn chỉ hừ lạnh một tiếng rồi kéo bạn gái xoay người rời đi.

“Được rồi, không có việc gì.” Đúng là hắn chưa từng nhìn thấy nàng yếu đuối đến như vậy. “Xem ra sau này bạn trai cũ của cô sẽ không đến nói chuyện với cô nữa.”

Đồng Ánh Diêu rời khỏi ngực hắn, ánh mắt có vẻ cảm kích. “Cảm ơn sự giúp đỡ vừa rồi của anh.”

Tuy rằng bọn họ chỉ là người yêu “thử” nhưng vừa rồi nàng thật sự cảm thấy có “bạn trai” như hắn cũng rất tốt.

Lí Tắc Hàn đem đồ uống đưa cho nàng. “Với tính cách của cô, tôi còn tưởng cô sẽ hung mắng cho hắn vài câu!” Dù sao ở công ty, đặc biệt là đối với hắn, nàng thật sự rất mạnh mẽ.

Trên mặt Đồng Ánh Diêu có chút chua xót. “Tôi đã từng rất yêu người đàn ông đó. Tôi tưởng mình và anh ta sẽ ở bên nhau cả đời. Gả cho anh ta, sau đó sinh con đẻ cái, bên nhau đến già.” Nàng từng tưởng tượng tương lai tốt đẹp của mình và Tiêu Tử Lương như vậy. “Có điều cuối cùng chúng tôi vẫn chia tay.”

Nhớ tới ý tứ trong lời nói của nàng khi ở sân thượng là hình như còn vương vấn bạn trai cũ, Lí Tắc Hàn sờ đầu của nàng khích lệ. “Đừng nghĩ nhiều nữa, thả lỏng lòng mình ra, loại đàn ông này không xứng với cô.”

Còn tưởng rằng hắn sẽ mắng nàng ngu ngốc hoặc gì gì đó, không ngờ lại là an ủi. Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ bàn tay hắn, làm cho người ta thấy an tâm.

Thật không ngờ hắn cũng có một mặt dịu dàng như vậy. “Nói thật nhé, biểu hiện của “bạn trai” như anh vừa rồi cũng không tệ lắm.”

Lí Tắc Hàn trả lời rất thẳng thắn. “Bởi vì bây giờ cô là bạn gái của tôi.”

Là bạn gái của hắn. Nghe hắn nói như vậy, cảm giác cũng không tồi. Đồng Ánh Diêu cười: “Tôi muốn đi uống một chén, anh muốn đi cùng không?”

“Xem bộ dáng của cô giống như là rất muốn đi nốc rượu. Tôi rất sợ cô uống say.” Uống say rồi hôm sau sẽ rất khó chịu, không cần tự chuốc lấy khổ cực.

Tưởng rằng hắn đang lo lắng hai người uống say sau đó lại lên giường, cho nên nàng cười nói: “Không cần lo lắng như vậy. Một người uống say, một người tỉnh táo, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Tôi không...”

“Đi thôi! Đi uống rượu.”

Lí Tắc Hàn lắc đầu cười khổ rồi đuổi theo, xem ra ngày mai nàng phải chịu khổ rồi.

10. Chương 10

Chương 3.3

“Cạn ly! Cạn ly!”

“Đồng Ánh Diêu, cô yên lặng chút cho tôi nhờ.”

“Cho một chai rượu nữa!”

“Đủ rồi, im miệng!”

.....

Sắc mặt Lí Tắc Hàn không tốt lắm, một tay đỡ Đồng Ánh Diêu đang say mềm, một tay mở cửa nhà trọ. Sau khi vào nhà, hắn đặt nàng ngồi trên sôpha, sau đó nàng liền xụi lơ mà nằm xuống.

Nói cái gì mà uống một chén, cô gái này căn bản là đi nốc rượu. Đã biết tử lượng của mình không tốt, sao còn uống nhiều như vậy, thật là!

Còn tại sao hắn phải đem nàng về nhà hắn? Đó là bởi vì nàng uống đến mức thần trí mơ hồ, ngay cả nói còn không rõ, càng không hi vọng nàng có cách nói ra địa chỉ của mình.

Hắn xoa người vào nhà bếp rót nước, khi hắn bưng cái ly đi ra thì đã thấy người lả ra đang nằm trên sôpha đã té xuống dưới, ngồi trên sàn nhà.

“Đau quá!”

Lí Tắc Hàn bước nhanh qua, đem ly nước đặt xuống cái bàn bên cạnh, đỡ nàng ngồi lại trên sôpha. “Trúng chỗ nào? Tay có đau không?” Hắn ngồi xuống trước mặt nàng, cầm tay của nàng hỏi, hình như vừa rồi đề trúng tay.

“Tay không có đau.” Đồng Ánh Diêu mang theo men say, mê mang nhìn bốn phía. “Đây là chỗ nào? Hình như không phải nhà tôi.”

“Đây là nhà tôi.”

“Nhà anh?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, sau đó la lên: “Sao lại đem tôi đến nhà anh? Chẳng lẽ anh lại muốn lên giường với tôi sao?”

Lí Tắc Hàn mím môi, nhìn ra được là đang kiềm chế cảm xúc. Vừa rồi hắn nên để nàng lại ven đường mới phải.

Đang lúc hắn chuẩn bị đứng lên thì không ngờ cô gái trên sôpha đột nhiên nhào về phía hắn, lập tức đẩy hắn ngã xuống đất, mà kẻ đầu xỏ lại ngồi lên trên đùi hắn.

“Đồng Ánh Diêu!”

Nàng vươn tay ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt say rượu mà đỏ bừng ngậy ngò cười ngọt ngào với hắn: “Trường phòng Lí, anh biết không? Quen biết anh lâu như vậy, hôm nay tôi mới phát hiện thì ra anh rất đẹp trai nha.”

Lí Tắc Hàn biết nàng say, cũng biết giờ phút này hắn nên đem nàng từ trên người đẩy ra, nếu không có thể hắn sẽ không thể khống chế được chuyện có thể xảy ra sau đó. Nhưng khi nhìn đến gương mặt đang cười sáng lạn với hắn kia thì tay hắn chẳng những không đẩy nàng ra, ngược lại tìm lòng không đậu mà đặt lên bên hông của nàng.

Hai khuôn mặt dựa vào nhau rất gần, tầm mắt nhìn thẳng vào đối phương, hơi thở giao hòa, một bầu không khí ái muội lập tức lan ra trong phòng khách.

Không ai biết rốt cuộc là ai hôn ai trước, bởi vì khi bọn họ ý thức được thì hai người đã hôn đến mức khó mà tách ra. Đầu lưỡi cắn mút lẫn nhau, trần trọc quần quít như là đoạt lấy toàn bộ hơi thở của đối phương. Hai người hôn rất sâu rất nồng.

Đêm đó bọn họ cũng hôn đối phương cuồng nhiệt như thế...

Còn sót lại một tia lý trí, trước khi Lí Tắc Hàn không khống chế được liền đẩy ra nàng, hơi thở không ổn định mà nói: “Đồng Ánh Diệu, cô say, tôi không muốn lợi dụng cô.”

Bị đẩy ra làm cho khuôn mặt đỏ bừng kia lộ ra vẻ không vui. Bởi vì nàng thích được hắn hôn, nàng muốn tiếp tục, đôi môi mềm mại chủ động hôn hắn. “Vậy hôm nay đến lượt tôi lợi dụng anh.” Nói xong, nàng đưa tay cởi chiếc áo thun trên người mình.

Không ngờ rằng nàng sẽ đột nhiên thoát y, nhìn thấy bộ ngực đầy đà bị áo ngực ôm lấy kia, cổ họng hắn căng thẳng, dưới bụng dâng lên một luồng khí nóng mãnh liệt, vật nóng giữa hai chân hắn bắt đầu căng cứng.

Gương mặt tuấn tú căng thẳng. Hắn cố gắng kiềm chế lửa dục của chính mình. Thật là, chỉ cần vừa uống say thì sẽ trở nên cuồng dã như vậy sao? Như vậy sau này hắn phải tuyệt đối cấm nàng uống rượu ở nơi mà hắn không thấy mới được.

Bọn họ vừa mới kết giao, hắn không muốn khiến cho nàng cảm thấy hắn vì muốn làm chuyện này mới ở cùng nàng.

Đồng Ánh Diệu không hiểu tại sao hắn còn ngồi cứng ngắc bất động. Nàng nhào người về phía trước, đầu lưỡi mềm mại khẽ liếm đôi môi hơi mím lại của hắn.

Tia lý trí cuối cùng còn sót lại, dưới sự khiêu khích mê người của nàng liền tan mất. Lí Tắc Hàn hôn trả lại nàng. Hai người lại hôn cuồng nhiệt lẫn nữa. Hắn kéo áo ngực của nàng xuống, một tay xoa bóp bộ ngực đầy đà, một tay kia lại luồn vào trong váy của nàng, ngón tay thon dài khiêu khích trung tâm ấm áp kia...

“Ân...” Nàng ngân nga bên miệng hắn, thân mình bởi vì sự trêu chọc thân mật kia mà khẽ vận vẹo.

Nhìn thấy dung nhan yêu kiều đầy tình dục kia, nghe nàng phát ra tiếng thân ngâm mềm mại mất hồn thì hắn biết thân mình xinh đẹp này đang khát khao hắn tiến vào. Số lần hoan ái của hai người bọn họ sẽ không chỉ có một lần cho nên hắn ôm lấy nàng đi vào phòng.

11. Chương 11

Chương 3.4

Đồng Ánh Diệu vốn đang say rượu, lúc này tỉnh táo trở lại.

Nhìn chiếc giường lớn siêu cấp kia, thấy vật nóng cực lớn kia, nàng khấn trương nuốt nước miếng. “Tôi cảm thấy đi vào sẽ có chút khó khăn.”

“Sẽ không, cô quên lần trước chúng ta đã làm rất nhiều lần rồi sao.” Vật nóng rung động của Lí Tắc Hàn đặt tại cửa khẩu ướt át kia, nhận thấy được nàng rất khấn trương, cho nên hắn không có xông vào mà chỉ từ từ thăm dò.

Lần trước nàng uống say, căn bản không thấy rõ ràng, thảo nào hôm sau nàng lại cảm thấy không thoải mái, bây giờ nàng đã biết nguyên nhân.

“Đừng khấn trương, tôi sẽ rất nhẹ nhàng.” Gương mặt tuần tú cúi xuống hôn cằm của nàng, nhắc eo lên, hấn chậm rãi tiến vào trong cơ thể của nàng.

Cảm thấy vật cứng rắn nóng rực tiến vào, mãnh liệt dồn nén cùng cọ xát mang đến sự không thích ứng cùng tê dại làm cho Đồng Ánh Diêu không ngừng thở gấp, hai tay gắt gao bắt lấy cánh tay hắn.

Khi dục vọng được bao chặt lấy, khoái cảm tuyệt vời kia làm cho Lí Tắc Hàn thoải mái hừ một tiếng, sau đó hắn nhìn thấy đôi mắt trong veo bên dưới đang nhìn chằm chằm vào hắn, bên môi còn mang theo ý cười.

“Cô đang cười cái gì?”

“Tôi không ngờ trưởng phòng Lí cũng sẽ lộ ra vẻ háo sắc như thế. Rất mới lạ nha, nên dùng máy ảnh chụp lại mới được.” Đồng Ánh Diêu cười nói, trước kia hắn chỉ cho nàng xem vẻ mặt tức giận cứng nhắc.

“Cò!” Khuôn mặt tuần lãng vì sự giễu cợt lúc này của nàng mà hơi hồng. Cô gái này thật đúng là không cãi nhau với hắn thì không vui. Thân hình cao lớn tiến mạnh một cái, đem vật nóng đâm vào chỗ sâu nhất.

Hắn đột nhiên xâm nhập khiến cho Đồng Ánh Diêu kêu lên. “A... sâu quá...”

Bên môi hắn cong lên nụ cười xấu xa. “Không ngờ trưởng phòng Đồng cũng sẽ thốt ra âm thanh dâm dăng như vậy, có phải nên ghi âm lại hay không?” (Mon: má ơi, lúc này mà còn nói móc nhau được, hết biết * Đương sự: cút ngay!)

Hắn cười nhạo làm cho Đồng Ánh Diêu thẹn thùng đỏ mặt lên, đồng thời cũng tức giận. “Tôi không muốn làm với anh nữa, anh đi ra.”

“Được, tôi đi ra.” Hắn từ trong cơ thể nàng chậm rãi lui ra.

Đương lúc Đồng Ánh Diêu cho rằng hắn thật sự ra khỏi thì Lí Tắc Hàn lại mạnh mẽ đi vào. khoái cảm kích thích nóng bỏng làm cho nàng lại kêu lên lần nữa. “Dã thú!” Móng tay bầu lấy cánh tay hắn, mấy đường vết thương dài hơi thấm ra tia máu.

Lí Tắc Hàn rút tay về, khê liếm miệng vết thương, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào nàng. “Như nhau thôi.”

Nhìn hắn liếm vết thương do nàng tạo thành, không biết tại sao nàng cảm thấy giờ phút này thoát nhìn hắn mang một vẻ cuồng dã, gợi cảm cực kỳ. Khiến cho tim nàng đập nhanh hơn.

Thấy hắn cúi đầu muốn hôn nàng, Đồng Ánh Diêu quyết định khi hắn hôn nàng thì phải hung hăng cắn hắn một ngụm. Nhưng khi hai chiếc lưỡi chạm vào nhau, nàng lại kìm lòng không đậu hôn lại hắn, hơn nữa còn ôm hắn.

Trên giường hai người quấn lấy nhau bắt đầu vũ điệu nguyên thủy nhất. Tiết tấu càng lúc càng nhanh, kích tình khoái cảm cũng càng ngày càng cao, cho đến khi lên tới đỉnh, nơi sâu trong âm áp đó co rút làm cho hắn chịu không nổi mà bắn ra.

“Ấn!”

Trận hoan ái mất hồn khiến cho Lí Tắc Hàn đạt tới cao trào trước nay chưa từng có. Bởi vì quá tuyệt vời làm cho hắn hoàn toàn luyến tiếc rời khỏi cơ thể của nàng.

Nhìn khuôn mặt hồng hồng sống tình chưa dứt kia, khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ kia thật hấp dẫn ánh mắt của hắn, sau đó chịu không nổi dụ hoặc mà cúi đầu, nồng nhiệt hôn nàng.

Sau một nụ hôn nóng bỏng, Lí Tắc Hàn hôn lên má nàng, thở gấp: “Vừa rồi rất tuyệt phải không!”

“Không tuyệt chút nào.” Nàng chỉ muốn bắt đồng ý kiến với hắn

“Cô nghĩ một đằng nói một nẻo.” Mang vẻ tươi cười, hắn tiếp tục hôn má của nàng.

“Anh mặt người dạ thú.”

“Vừa rồi xem cô rất hưởng thụ.”

“Anh nhìn lầm rồi.”

“Phải không?” Ý cười càng đậm, Lí Tắc Hàn bắt đầu cảm thấy đầu khẩu với nàng là một chuyện thú vị. “Vậy lần này tôi phải nhìn rõ một chút.” Hắn cho nàng một cái hôn thật sâu, vật nóng chưa rút ra lại bắt đầu di chuyển trong cơ thể nàng.

“A... Chậm một chút... A...”

“Tôi biết cô thích nói ngược, ý là muốn tôi nhanh một chút sao?”

Khuôn mặt đỏ bừng của Đồng Ánh Diêu sinh giận mà nhìn hắn. “Vậy nhanh một chút.”

“Được.”

Âm thanh giao hợp quẩn quít xao động trong phòng theo tốc độ di chuyển của nam nhân mà nhanh hơn, vị đậm mỹ ái muội quanh quẩn trong toàn bộ căn phòng, còn có tiếng thở gấp gấp kêu lên “dã thú”...

12. Chương 12

Chương 3.5

Lí Tắc Hàn nhìn Đồng Ánh Diêu đang ngủ say bên cạnh, khẽ mỉm cười.

Nói thật, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ cùng nàng phát triển đến mức này. Nhưng trong nội tâm của hắn đối với việc hai người phát triển đến kết quả như vậy dường như cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Tại sao lại không kinh ngạc?

Ngày đó ở trên sân thượng, hình như nàng hiểu lầm lời của hắn nói đối với việc hai người họ lên giường cảm thấy rất phiền, sau đó cũng không chịu nghe hắn giải thích một chút, thật là.

Đối với chuyện uống rượu xong rồi lên giường với nàng, hắn thật sự cảm thấy rất phiền toái. Nhưng không phải vì cùng nàng lên giường mà bởi vì đêm đó hắn biết rất rõ người mà mình ôm là Đồng Ánh Diêu. Một lần, hai lần, ba lần... hắn đều rất rõ ràng người cùng mình hoan ái là nàng. Lại càng không giống như nàng nói, lầm lẫn mà coi nàng thành bạn gái cũ. Từ đầu tới cuối hắn đều biết người ôm trong lòng là nàng.

Nhưng vì sao hắn biết rõ nàng là Đồng Ánh Diêu mà lại vẫn ôm nàng? Đây là điểm làm cho hắn phiền toái.

Hắn uống say nhưng sức kiểm chế của hắn vẫn luôn rất tốt, không đến nỗi sẽ làm ra chuyện “say rượu loạn tính”, huống hồ hắn cũng không phải là người quá coi trọng tình dục. Trước kia kết giao với bạn gái, mỗi tuần mới hoan ái một lần là chuyện rất bình thường, có đôi khi còn có thể lâu hơn. Hắn coi trọng sự hòa hợp tinh thần giữa hai người hơn.

Đêm đó hắn thật sự cảm thấy Đồng Ánh Diêu xinh đẹp lại gợi cảm, hơn nữa rất mê người. Nhìn thấy nàng liên tiếp lộ ra vẻ mặt đáng yêu hắn cảm giác trái tim loạn nhịp, cuối cùng mới có thể tan rã sự tự chủ, cùng nàng phát sinh quan hệ.

Hai ngày nay hắn vẫn suy tư về chuyện này, sau đó có đáp án: có lẽ hắn thích Đồng Ánh Diêu.

Làm việc chung với nàng sáu năm, bây giờ mới thích nàng, có phải rất kỳ lạ hay không? Nhưng hình như cũng không quá kỳ lạ, bởi vì nửa năm qua hắn vẫn luôn quan sát nàng.

Khi đi lại với bạn gái cũ Mĩ Na, tuy rằng hai người đều yêu đối phương nhưng nàng vẫn thường giận hắn không có thời gian ở bên nàng. Mấy tháng trước khi chia tay, nàng cãi vã càng ầm ĩ làm hắn rất bức bối. Khi đó thấy Đồng Ánh Diêu, hắn thường nghĩ nếu đổi là nàng, hắn là có thể thông cảm cho hắn công tác bận rộn. Hơn nữa cùng là những cô gái xinh đẹp nhưng Đồng Ánh Diêu rất độc lập, chắc chắn sẽ không có tình gây sự, như vậy hai người cũng sẽ không chia tay. Cứ như vậy, nửa năm qua hắn thường quan sát nàng.

Càng nhìn nàng, hắn càng thấy tán thưởng. Ánh mắt lại cố ý vô tình mà đặt lên trên người nàng. Cho dù hắn thường tranh cãi với nàng nhưng hắn cảm thấy nàng là cô gái nghiêm túc nhất trong công ty. Nàng sẽ không vì mình là phụ nữ mà vừa gặp phải vấn đề gì liền nũng nịu nhờ người khác giúp đỡ. Nàng đều tự

mình giải quyết. Biểu hiện trong công tác có thể nói hoàn toàn không thua gì đàn ông như hắn. Nàng hết sức mạnh mẽ và cá tính làm cho hắn có chút say mê.

Trước kia hắn thường suy nghĩ, bề ngoài của nàng thoát nhìn cũng không quá mạnh mẽ, vì sao cá tính lại độc lập như vậy? Sau khi biết thân thể của nàng thì không thấy kỳ lạ chút nào. Không thể không độc lập, cũng không có người để có thể làm nũng. Thật sự không biết năm mươi tuổi, nàng làm sao để vượt qua thời kỳ thương tâm đó.

Bây giờ hắn càng ngày càng cảm thấy có hứng thú với nàng. Cũng thấy hơi buồn cười, vì sao trước kia hai người vẫn không bị hấp dẫn?

Có lẽ là vấn đề thời cơ, bởi vì hai người bọn họ đều có người yêu. Mãi cho tới giờ, bên người bọn họ chỉ có lẫn nhau, sự tán thưởng cùng yêu thích của hắn liên tục dần dần nổi lên. Tiếp theo lần say rượu đó cho hắn có cơ hội tiếp xúc thân mật với nàng, mà hắn cũng không buông tha.

Hắn khẳng định mình thích nàng, coi như là “nhị kiến chung tình”(*) cũng được. Cuối cùng hắn mới phát hiện mình yêu bạn đồng nghiệp bên cạnh. Có điều cũng có hơi lo lắng. Như trước đây hai người đã thảo luận, bọn họ thật sự có cách để ở chung một chỗ sao?

Hôm đó hắn nói muốn kết giao với nàng không phải tùy tiện nói mà là suy nghĩ rất lâu mới quyết định. Hắn nghĩ có lẽ bọn họ cũng không bắt hòa như vẻ bề ngoài nhìn thấy, bởi vì bọn họ rất hiểu đối phương. Hôm nay lại phát sinh quan hệ với nàng, hắn đã không nghi ngờ gì nữa, hắn muốn có Đồng Ánh Diệu.

Không phải uống say, lại càng không phải vì trống vắng tình cảm mà muốn tìm người an ủi. Hắn thật sự thích nàng. Ở chung với nàng làm cho hắn cảm thấy rất tự do và thoải mái. Hơn nữa bởi vì rất hiểu rõ lẫn nhau, dường như chỉ cần một ánh mắt hoặc một động tác liền biết đối phương đang nghĩ gì.

Mượn chuyện nàng đáp ứng kết giao với hắn mà nói, hắn biết nàng đáp ứng kết giao chỉ là cho có lệ. Hắn cũng biết ý đồ khi nàng nói không hợp liền lập tức chia tay, là vì nàng đã tính toán ngày mai liền đá hắn. Nàng nghĩ mình che giấu rất giỏi, lại không biết thỉnh thoảng để lộ ra vẻ mặt xảo trá như hồ ly làm tiết lộ ý tưởng của nàng. Xem ra hắn thật sự rất hiểu nàng.

Lí Tắc Hàn sờ gương mặt mềm mại kia. Đồng Ánh Diệu, thợ săn đã giăng lưới rồi. Cho dù hồ ly có xảo quyết thế nào đi nữa thì cũng trốn không thoát bàn tay của thợ săn.

Hắn hôn lên má của nàng, sau đó ôm nàng mà ngủ.

.....
(*) “Nhất kiến chung tình”: vừa gặp đã yêu, tình yêu sét đánh. “Nhị kiến chung tình”: gặp gỡ, tiếp xúc nhiều mới yêu.

13. Chương 13

Chương 4.1

Buổi chiều, Đồng Ánh Diệu ngồi trong văn phòng của nàng. Tuy đang mở máy tính nhưng lòng của nàng lại đang suy nghĩ chuyện khác.

Tại sao đêm qua lại cùng Lí Tắc Hàn lên giường? So với lần đầu tiên, dường như nàng nhớ hết toàn bộ chuyện của tối qua. Hơn nữa hình như là nàng chủ động. Từ khi nào mà nàng biến thành “sắc nữ” vậy? Là vì ngày hôm qua hắn xứng với chức vụ “bạn trai”, sau đó đột nhiên nàng cảm thấy kỳ thật con người hắn cũng không tệ lắm, bộ dạng cũng rất tuần tú...

Đồng Ánh Diệu dùng hai tay ôm đầu, không hiểu mình đang nghĩ gì. Tên kia là Lí Tắc Hàn đó, cho dù hắn có đẹp trai đi nữa, bọn họ cũng không thể có cách nào ở chung như những đôi tình nhân bình thường khác, tuy rằng hai người ở trên giường rất hòa hợp...

Nhớ tới những hình ảnh kích tình đó, nàng liền mặt đỏ, tim đập nhanh, bởi vì rất kịch liệt.

Không được, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không thể dứt khoát. Chỉ mới lên giường một lần mà hần đã lảm mồm nói phải chịu trách nhiệm. Nếu lại cùng hần lên giường nữa thì giữa hai người bọn họ sẽ dây dưa không dứt...

Cứ tưởng rằng sau khi đáp ứng kết giao, chắc là bọn họ sẽ chia tay rất nhanh. Dù sao nàng và Lí Tắc Hàn làm sao có thể có biện pháp yên ổn vô sự cả một ngày? Nhưng từ ngày hôm qua cho đến sáng nay hần lái xe đưa nàng về nhà thay quần áo, chuyện “cãi vã” thường thấy giữa hai người bọn họ hình như đột nhiên biến mất, hai nàng căn bản là tìm không được cơ hội nói chia tay.

Thật là, trước kia rõ ràng bọn họ rất dễ dàng xảy ra tranh chấp...

Haiz! Không nhanh chóng giải quyết chuyện này thì nàng sẽ bức chết mất!

Lúc này trợ lý Đinh Tiểu Hủy của nàng bưng vào cho nàng một ly cà phê. “Trưởng phòng, em thấy chị có vẻ không tinh thần gì cả, em đã pha một ly cà phê cho chị nè.”

“Cám ơn em.” À, cà phê rất ngon.

“Trưởng phòng, em có một chuyện muốn nói với chị, đồng thời muốn hỏi ý kiến của chị.”

“Chuyện gì?”

“Việc này...” Khuôn mặt thanh tú ửng hồng. “Em rất thích trưởng phòng Lí.”

“Khụ khụ!” Đồng Ánh Diêu thiếu chút nữa bị cà phê làm sặc. Tay nàng hơi run đem cà phê đặt xuống. “Em nói gì, em thích Lí Tắc Hàn?”

“Dạ đúng.” Đinh Tiểu Hủy gật đầu.

“Em thích thích anh ta ở điểm nào?” Nàng còn nhớ Như Phượng từng nói trong công ty có ít nhất năm người thích Lí Tắc Hàn. Không ngờ Tiểu Hủy cũng là một trong số đó?

“Thật ra vừa vào công ty em đã thích trưởng phòng Lí. Em cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, rất đáng hoàng. Mặc dù có lúc nói chuyện hơi dửng dưng nhưng làm việc thì rất nghiêm túc. Em cảm thấy anh ấy rất có cá tính, rất ‘man’, rất đàn ông. Hơn nữa dáng người anh ấy rất cao lớn, đứng ở bên cạnh anh ấy khiến cho người ta cảm thấy rất an toàn.” Nghe được Đinh Tiểu Hủy miêu tả, trong chớp mắt Đồng Ánh Diêu cảm thấy người mà giờ phút này hai người đang thảo luận là cùng một người sao?

“Trưởng phòng, em muốn nói với trưởng phòng Lí rằng em thích anh ấy, chị thấy có được không?” Đinh Tiểu Hủy ngược ngừng nói. “Trưởng phòng Lí đã chia tay với bạn gái nên em muốn nhân cơ hội này tỏ tình với anh ấy.”

Tiểu Hủy muốn tỏ tình với Lí Tắc Hàn? Đồng Ánh Diêu cũng không biết mình nên cho Tiểu Hủy ý kiến gì nữa. Bởi vì nàng cũng không thể nói với Tiểu Hủy quan hệ giữa nàng và Lí Tắc Hàn. Nói thật, bây giờ giữa bọn họ có quan hệ gì nàng cũng không thể nói rõ ràng. Chỉ có thể nói bọn họ là người yêu “thử”, cộng thêm hai lần lên giường.

Đồng Ánh Diêu nhìn Đinh Tiểu Hủy – diện mạo thanh tú – Lí Tắc Hàn sẽ thích nàng sao?

Nếu sau khi Tiểu Hủy tỏ tình với hần, cảm giác của hần với Tiểu Hủy cũng không tệ lắm, có lẽ bọn họ sẽ kết giao. Như vậy phiền não của nàng cũng không còn nữa...

“Trưởng phòng, chị thấy em nên làm thế nào?” Đinh Tiểu Hủy hỏi.

“Chuyện này...” Đồng Ánh Diêu ngừng một chút: “Chị cảm thấy nếu em thật sự thích trưởng phòng Lí, em có thể cho anh ta biết.” Trước đây hình như có người từng nói, thà rằng tỏ tình thất bại cũng đừng bỏ lỡ người có thể là chân mệnh thiên tử trong đời mình.

Nàng đã thấy bạn gái cũ của Lí Tắc Hàn. Là loại con gái xinh đẹp mảnh mai, có điểm giống với Tiểu Hủy. Có lẽ hần sẽ đáp ứng kết giao với Tiểu Hủy cũng không chừng.

“Thật sao? Trưởng phòng, chị cũng cảm thấy trưởng phòng Lí có thể sẽ thích em đúng không? Bởi vì Tiểu Mã từng nói ngoại hình của em và bạn gái cũ của trưởng phòng Lí rất giống nhau.”

Thì ra nàng cũng biết việc này, xem ra Tiểu Hủy rất thích Lí Tắc Hàn, rất để ý đến chuyện của hắn.

Có lúc nàng cũng nghĩ rằng, Lí Tắc Hàn ngoại trừ vì cùng nàng lên giường, muốn chịu trách nhiệm với nàng ra, có thể là vì hắn vừa thất tình không lâu cho nên mới cam chịu tìm người kết giao hay không? Nếu không, làm thế nào nàng cũng không cảm thấy hắn thật lòng muốn kết giao với nàng.

Nói thật thì hắn là người đàn ông không tồi. Chỉ là bọn họ không thích hợp. Bên cạnh hắn nên có một người bạn gái dịu dàng đáng yêu như Tiểu Hủy chứ không phải một người mọi chuyện đều đối chọi gay gắt với hắn. Như vậy quá mệt mỏi.

Nhìn Tiểu Hủy vui vẻ sáng khoái đi ra ngoài, nàng chúc phúc cho Tiểu Hủy.

14. Chương 14

Chương 4.2

“Đồng Ánh Diệu!”

Đồng thời với cửa phòng làm việc bị đá bay ra, tiếng rống giận dữ của hắn cũng theo đó mà đến, chấn động tới mức dường như tất cả nhân viên của công ty đều ngóng về phía văn phòng của Đồng Ánh Diệu. Mà chen đến trước nhất để nhìn là bà bầu Lương Như Phượng, bộ dáng giống như phóng viên đài SNG chuẩn bị đến hiện trường tường thuật trực tiếp. Nhìn Lí Tắc Hàn giận dữ ngút trời, khóe miệng Đồng Ánh Diệu hơi run rẩy. “Hi, trưởng phòng Lí.”

Đây không phải lần đầu tiên Lí Tắc Hàn gầm rú tên của nàng như vậy, nhưng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn tức giận như thế. Thoạt nhìn hình như hắn thật sự rất tức giận.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải Tiểu Hủy đến văn phòng của hắn tìm hắn tỏ tình sao? Vì sao hắn lại tức giận đến như vậy. Đã không thể dùng “hỏa long phun lửa” để hình dung rồi, là siêu cấp đáng sợ hỏa long. Lí Tắc Hàn thật sự bị nàng chọc giận rồi.

Nàng cướp đi khách hàng của hắn, hắn giận thì giận nhưng thấy nàng nói có lý thì cũng sẽ không so đo với nàng nữa. Dù sao đây cũng là vì danh dự của công ty.

Nhưng lần này... Cô gái này thật sự muốn hắn bóp chết nàng sao?

Đồng Ánh Diệu cảm thấy mí mắt giật thật nhanh, đặc biệt là mắt trái. Nhưng, bên phải giật thì tai nạn, bên trái giật thì phúc đến, hay là bên trái giật thì tai nạn, bên phải giật thì phúc đến đây? Lát nữa sẽ là vận may kéo tới hay là chết rất khó coi đây? Nhìn đã người đàn ông đã hóa đá trước mặt, nàng hắng giọng:

“Trưởng phòng Lí, có chuyện gì sao chứ? Tức giận như vậy, gần đây hình như tôi không có giật khách hàng của anh nha.” Lí Tắc Hàn xanh mặt. Bước một bước dài liền tiến lên nắm lấy tay nàng: “Đi theo tôi.”

“Đi, đi đâu?” Bởi vì thân hình quá mức khác biệt, hơn nữa sức của đàn ông rất mạnh, cho nên Đồng Ánh Diệu bị kéo đi về phía trước.

Khi đi qua hành lang văn phòng, Lương Như Phượng đứng trước một đám người, giống như phóng viên phỏng vấn mà hỏi: “Ánh Diệu, có thể nói cho chúng tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Mình cũng không biết.” Tiếp tục bị kéo về phía trước.

“Trưởng phòng Lí không nói gì sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao mình có thể đưa tin được?”

“.....”

Khi đi qua một ngã rẽ khác, Tiểu Mã khuyên: “Anh Hàn, em biết bây giờ anh rất tức giận, nhưng dù sao cũng đừng làm ra tai nạn chết người nha!”

Đồng Ánh Diệu trợn mắt, hắn muốn lấy mạng của nàng?

Lí Tắc Hàn kéo nàng tới phòng làm việc của Hạ Kế Quang. Phòng làm việc của sếp Hạ rất hiện đại, chẳng những có thiết bị cách âm, ngay cả cửa phòng cũng phải nhập mật mã mới có thể tiến vào. Mà mật mã thì toàn bộ công ty cũng chỉ có sếp Hạ cùng hần biết. Sếp Hạ từng nói nếu anh ấy không có ở đây, hần có thể tiến vào phòng làm việc lấy tài liệu bất cứ lúc nào, muốn mượn dùng cũng được. Hai ngày nay sếp Hạ không có mặt, đúng lúc để cho hần sử dụng.

Nhập mật mã, Lí Tắc Hàn kéo Đồng Ánh Diêu đi vào văn phòng của Hạ Kế Quang, sau đó nhấn nút tự động đóng cửa.

Mãi cho đến khi đi vào văn phòng, Lí Tắc Hàn mới buông tay Đồng Ánh Diêu ra. Nàng sờ cổ tay của mình, tê hết cả rồi.

Hần xoay người, đôi mắt đen tràn ngập lửa giận nhìn nàng. “Vừa rồi trợ lý Tiểu Hủy của cô nói với tôi, là cô khuyến khích cô ta đến tỏ tình với tôi, chuyện này có thật không?”

Thì ra là vì chuyện này, nhưng đây không phải chuyện tốt sao? Rốt cuộc tại sao hần phải tức giận như vậy? “Là thật, Tiểu Hủy nói với tôi cô ấy thích anh, tôi cho rằng cô ấy nên cho anh biết.” Nàng cư nhiên thừa nhận! Lí Tắc Hàn quát: “Rốt cuộc cô coi tôi là cái gì? Tôi là bạn trai của cô, mà cô lại kêu người khác tới theo đuổi bạn trai mình, như vậy là sao? Đồng Ánh Diêu, cô thật sự thích chọc tôi tức giận đến như vậy sao?”

“Tôi mới không hiểu tại sao anh lại tức giận như vậy?” Nàng cảm thấy vô tội. “Tôi làm vậy cũng là vì anh nha.”

“Vì tôi?” Hần trừng nàng: “Chuyện này sao lại vì tôi!”

“Lí Tắc Hàn, tôi biết bởi vì anh không cẩn thận lên giường với tôi, vì muốn chịu trách nhiệm với tôi mà không thể không đề ra việc thử kết giao. Nhưng tôi thật sự không cần anh chịu trách nhiệm. Hơn nữa chúng ta chỉ là thử kết giao, có lẽ ngày mai chúng ta liền chia tay. Tiểu Hủy thích anh, lẽ như anh cũng thích cô ấy, vậy không phải hai người đã bỏ lỡ rồi sao? Cho nên tôi mới có thể khuyến khích cô ấy đi tỏ tình với anh.”

“Tôi không thích Tiểu Hủy!” Hần tức giận rống lên. “Hơn nữa ai nói tôi vì chịu trách nhiệm mới không thể không kết giao với cô?”

“Không phải vì chịu trách nhiệm, chẳng lẽ anh thích tôi sao, sao có thể được!”

“Đúng vậy, anh thích em!” Hần trả lời mạnh mẽ. (Haiz, đến lúc đối đại từ nhân xưng rồi!)

“Cái gì?” Đồng Ánh Diêu ngây người vài giây.

“Đồng Ánh Diêu, anh thích em.” Lí Tắc Hàn lập lại một lần nữa.

Nàng kinh ngạc nhìn hần: “Anh đang nói giỡn với tôi phải không?”

“Nhìn anh giống nói giỡn lắm hay sao?” Đúng là không giống! Giờ phút này khuôn mặt tức giận của hần thoát nhìn thật sự rất chăm chú, cũng rất nghiêm túc. Nhưng nếu không phải nói giỡn, vậy thì là cái gì?

“Lí Tắc Hàn, sao anh có thể thích tôi được?”

“Tại sao anh không thể thích em?”

“Cho tôi xin, chúng ta cũng quen biết mấy năm rồi, bây giờ anh mới nói thích tôi, như vậy không phải rất kỳ lạ sao?”

“Đúng là rất kỳ lạ, nhưng quả thực anh rất thích em.”

Đồng Ánh Diêu kinh ngạc, không nói gì. Nàng thật sự không biết nên nói gì? Cảm thấy lời của hần rất hoang đường, nhưng về mặt cùng khẩu khí của hần lại làm cho nàng cảm thấy không phải hần đang nói dối...

“Tuy rằng chúng ta là vì uống say mà phát sinh quan hệ, nhưng không phải anh say tới mức không ý thức được. Anh rất rõ ràng người anh ôm là em cho nên mới vì chuyện này mà cảm thấy bức bối. Biết rõ là em nhưng lại vẫn muốn hôn em, ôm em, cảm thấy em thật đáng yêu.” Lí Tắc Hàn thấy nàng há hốc mồm, hần

tức giận trừng mắt, biểu tình của nàng không khỏi quá khoa trương. “Sau đó anh tìm được đáp án, anh thích em.”

Miệng Đồng Ánh Diêu há lớn đến mức có thể nuốt hai cái quả trứng.

“Anh cũng biết sau khi quen biết sáu năm mới thích em là hơi kỳ lạ. Nhưng thích là thích, đây là chuyện không thể không chế.” Sự tán thưởng trong nửa năm qua sớm đã vô hình biến thành thích.” Anh cũng cân nhắc đến lời của em, chúng ta thường khắc khẩu, không thích hợp ở bên nhau. Cũng nghĩ tới có thể em sẽ không thể tiếp nhận chuyện anh thích em, cho nên anh mới đề nghị thử kết giao. Có lẽ chúng ta chỉ là có vài chỗ không hợp chứ chưa chắc không thích hợp ở bên nhau. Ít nhất chúng ta rất hiểu đối phương, không phải sao?”

Lí Tắc Hàn đi đến trước mặt nàng, sờ mặt của nàng. “Anh đã quyết định hủy bỏ ‘thời gian yêu thử’, chúng ta chính thức kết giao.”

“Cái gì? Chính thức kết giao?” Một phút trước nàng còn đang suy nghĩ đề nghị chia tay, bây giờ hần liền nói muốn chính thức kết giao, trong lòng Đồng Ánh Diêu có chút không kịp thích ứng.

Nàng đẩy bàn tay đang làm nhiễu loạn tâm tình của mình ra, hít sâu vài hơi rồi nói: “Lí Tắc Hàn, bây giờ anh đột nhiên nói thích tôi, làm cho tôi có chút không thể tiếp nhận, đừng nói gì đến chính thức kết giao...”

“Em chán ghét anh sao?”

“Cái gì?” Lời nói bị cắt đứt, lại đột nhiên bị hỏi như thế, nàng hơi sững sốt.

“Em chán ghét anh sao?” Thấy nàng không nói gì, Lí Tắc Hàn cảm thấy tự nhiên không hiểu sao mình hỏi hộp hần lên. Trong phút chốc hần thật sự rất lo lắng nàng sẽ nói nàng không thích hần, sau đó cự tuyệt hần.

“Tôi...” Nhìn gương mặt anh tuần đang hết sức nghiêm túc kia, không biết vì sao, Đồng Ánh Diêu không thể nói ghét hần, Lúc này bàn tay đáng ghét kia lại sờ lên mặt của nàng, nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve hai má của nàng, trêu chọc lòng của nàng.

Nhìn thấy nàng không chán ghét hần, Lí Tắc Hàn ngoài thở phào nhẹ nhõm ra còn rất vui mừng, ít nhất nàng không cự tuyệt hần. “Chúng ta chính thức kết giao được không?”

Nàng khẽ cắn môi, không biết mình có nên gật đầu hay không.

Tay hần nâng cằm của nàng lên, hôn đôi môi mềm mại kia. “Đồng Ánh Diêu, anh thích em.” Nói xong, che môi của nàng lại.

Hần thích nàng! Đồng Ánh Diêu cảm thấy đầu óc trống rỗng. Là bị lời tỏ tình của hần hù dọa hay là vì nụ hôn nhiệt tình khiến nàng hít thở không thông giờ phút này?

Không biết, nhưng hần tỏ tình, sợ hãi thì có sợ hãi nhưng cảm giác cũng không tệ lắm. Nàng không biết mình có thích hay không hần, nhưng nàng biết mình tuyệt đối không chán ghét hần chút nào.

Còn nữa, nghe được giọng nói êm tai đó nói thích nàng, lòng của nàng có chút vui mừng không hiểu nổi.

15. Chương 15

Chương 4.3

Về việc trưởng phòng Lí phun hỏa mà kéo trưởng phòng Đồng đi vào văn phòng của sếp Hạ “đàm phán”, tuy rằng chuyện đã qua nhiều ngày nhưng mọi người vẫn thấy tò mò với việc rốt cuộc hôm đó hai người đã nói gì.

Có điều đương sự cũng không muốn phát biểu quan điểm của mình với bên ngoài. Không, là không nói gì với người khác hết.

“Thật sự làm người ta tò mò, rốt cuộc hai người bọn họ nói cái gì đây?” Lương Như Phượng nói, sau đó hỏi người bên cạnh. “Ê, cô không cảm thấy tò mò, muốn biết chân tướng sao?”

“Không – muốn – chút – nào.”

“Nhưng tôi thật sự tò mò muốn chết.” Người bên cạnh không nói gì.

Lương Như Phượng không hề quanh co lòng vòng. “Ê, Đồng Ánh Diêu, cậu thật sự không chịu nói gì sao?” Đồng Ánh Diêu nhìn bà bầu liều mạng tìm hiểu tin tức giống như paparazi. “Chuyện nên nói mình đều đã nói. Chúng tôi chỉ đàm phán công việc thôi.”

“Chỉ là bàn bạc công việc thì trưởng phòng Lí có cần phải kéo cậu vào văn phòng của sếp Hạ không?”

“Bởi vì anh ta sợ rống trong phòng của mình, nhiều người cũng không thể làm việc, cho nên chúng tôi mới đi vào văn phòng của sếp Hạ ‘đàm phán’.”

“Trưởng phòng Lí cưỡng chế cậu vào văn phòng của sếp Hạ như vậy, mọi người sao còn có đầu óc để làm việc chứ. Tất cả đều đang nghĩ rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Có người còn muốn báo cảnh sát nữa kia!” Dù sao về mặt tức giận của trưởng phòng Lí hôm đó thật sự rất đáng sợ. Nếu thật sự xảy ra thảm án, cũng không kỳ lạ chút nào.

Nàng còn nhớ rõ, hôm đó ánh mắt của nhiều người luôn hướng về văn phòng của sếp Hạ, không biết không khí có bao nhiêu khẩn trương kích động, còn nói đợi chút nữa thật sự sẽ báo cảnh sát! Kết quả, nửa giờ sau, hai người “đàm phán” lần lượt đi ra. Không ai bị thương, về mặt của hai người cũng không có thay đổi nhiều lắm. Giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, thật sự lý lạ.

Hỏi trưởng phòng Lí rốt cuộc tại sao lại tức giận? Hắn chỉ thản nhiên trả lời không có việc gì.

Đồng Ánh Diêu nhìn bạn thân, đã hỏi mấy ngày rồi, có sóng gió thì cũng nên ngừng rồi, nàng đứng là vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nàng quen biết Như Phượng đã lâu, rất hiểu tính cách của nàng. Tuy rằng thích nói chuyện linh tinh nhưng rất bộc tuệch. Nhớ tới chuyện nàng chia tay với bạn trai cũ, nhờ phước của nàng mà cả công ty đều biết. Tuy rằng đó là sự thật nhưng nàng cũng không giận Như Phượng. Có điều lúc ấy tạo nên không ít rắc rối, mỗi người vừa thấy nàng liền an ủi.

Bởi vậy xin tha thứ nàng lần này tạm thời không muốn để cho bạn thân biết. Bởi vì nàng khẳng định nếu bây giờ nói với nàng, một phút sau toàn công ty đều sẽ biết. Sau này nói với nàng là được rồi.

Hôm đó, có thể nói nàng bị Lí Tắc Hàn vừa dụ dỗ vừa lừa gạt đáp ứng chính thức kết giao với hắn. Có điều nàng còn chưa muốn công khai, bởi vì nàng còn chưa chuẩn bị tốt. Tuy hắn có hơi mất hứng, nhưng tạm thời thỏa hiệp. Mặt khác, nàng còn đang suy nghĩ nên nói sao với Tiểu Hủy chuyện mình và Lí Tắc Hàn kết giao.

Nàng rất sợ Tiểu Hủy sẽ hiểu lầm, cho rằng bọn họ đã kết giao, tại sao còn muốn nàng đi tố tình? Thật ra hôm đó nàng cố vũ Tiểu Hủy đi tố tình, tuy rằng có chút ý đồ cho rằng có thể giải quyết phiền toái của mình nhưng nàng thật lòng chúc phúc cho Tiểu Hủy cùng Lí Tắc Hàn. Cũng cho rằng so với nàng thì Tiểu Hủy càng thích hợp kết giao với hắn. Xem ra nàng phải cẩn thận suy nghĩ nên nói sao với Tiểu Hủy mới không làm cho nàng cảm thấy bị tổn thương.

“Nói thật, mình cảm thấy gần đây giữa cậu và trưởng phòng Lí hình như có điểm không giống với trước kia.”

Đồng Ánh Diêu cười gượng gạo. “Không giống chỗ nào?” Bị nhìn ra cái gì sao?

“Mình cảm giác gần đây số lần trưởng phòng Lí điên cuồng hét lên ‘Đồng – Ánh – Diêu’ giảm bớt đi. Không, hình như không còn nữa. Trước kia trưởng phòng Lí thường rống như thế.” (Công nhận chị tinh ghê!)

“Cậu rất thích xem mình bị người ta rống sao?”

“Cũng không thể nói như vậy, xem hai người đấu võ mồm cũng rất thú vị. Coi như là một niềm vui nhỏ nhỏ không thể thiếu trong cuộc sống của mình. Gần đây hai người không cãi nhau, hại mình cảm thấy hơi nhàm chán.”

Nàng thật sự chịu thua rồi! “Cậu suy nghĩ nhiều quá. Được rồi, 1 giờ rồi, đã hết giờ nghỉ trưa, mau trở về làm việc.”

Đồng Ánh Diêu đem vua bà tắm đũa về phòng làm việc của mình, bắt đầu chuyên tâm làm việc

16. Chương 16

Chương 4.4 (18)

Đồng Ánh Diêu tắm rửa xong, lau khô thân thể, cầm lấy một chiếc áo thun nam sạch sẽ mặc vào, chiếc áo dài tới cặp đùi trắng nõn của nàng, sau đó ra khỏi phòng tắm.

Sau khi cùng Lí Tắc Hàn ăn tối xong, hắn muốn nàng đến nhà hắn qua đêm, nàng không có từ chối. Dù sao nàng và Lí Tắc Hàn đã không còn là học sinh hai mươi tuổi, mà là người trưởng thành. Kiểu yêu đương thuần khiết đó đã cách bọn họ rất xa.

Nàng từ nhà tắm đi vào phòng thì thấy hắn đang nằm trên giường. Vừa thấy nàng, vẻ mặt dường như có chút khẩn trương, đem tạp chí trong tay đặt lên chiếc bàn bên cạnh. Hắn cho là rất tự nhiên nhưng đã khiến cho Đồng Ánh Diêu tò mò.

“Vừa rồi anh đang xem cái gì?” Ngồi lên giường, nàng thử leo qua người hắn, muốn lấy quyển tạp chí đang đặt trên bàn kia.

“Không có gì.” Tay hắn thuận thế ôm lấy eo của nàng. Còn muốn ngăn cản nàng xem!

“Em muốn xem.” Nàng đưa tay lấy quyển tạp chí. Đó là một quyển tạp chí liên quan tới mua bán nhà cửa.

“Xem cái này để làm gì? Anh muốn đổi nghề buôn bán nhà cửa sao?”

Hắn ôm nàng từ phía sau, ngửi thấy hương thơm nàng vừa tắm rửa xong, có chút say mê.

“Anh muốn đổi một căn nhà lớn hơn.”

“Tại sao? Em thấy chỗ ở hiện nay của anh cũng không tồi, sao lại muốn đổi?” Sau khi kết giao với hắn nàng mới biết tại sao hắn có thể mua nhà, lái xe BMW, hơn nữa toàn bộ đều đã thanh toán hết. Thì ra hắn có chơi cổ phiếu, theo chính miệng hắn nói thì “kiếm được một chút”. Nàng rất nghi ngờ một chút lợi nhuận đó là bao nhiêu?

“Hai phòng ngủ một phòng khách thì nhỏ quá. Em đã biết anh muốn mua nhà mới, nếu gần đây em có rảnh thì giúp anh xem một chút, sau đó cho ý kiến.” Căn nhà hiện tại nếu một mình hắn ở thì còn được, nhưng tương lai hắn cần một căn nhà lớn hơn. Sau khi ba mẹ hắn về hưu liền bay đi Mỹ với anh trai hắn. Mỗi năm hắn đi Mỹ ít nhất hai lần để thăm họ.

“Nhưng em không biết nhà như thế nào thì tốt. Em thấy anh nên đi hỏi người khác thì tốt hơn.” Nàng thật sự không hiểu lắm về nhà cửa.

“Em không cần phải hiểu biết gì cả, chọn căn nhà mà em thích là được rồi.”

Chọn cái mà nàng thích? Đồng Ánh Diêu hơi hiểu dụng ý của hắn. “Em hỏi anh, anh muốn mua nhà mới có liên quan đến em không?”

“Có.” Lí Tắc Hàn thẳng thắn thừa nhận, dù sao hắn cũng đã kêu nàng chọn nhà ở.

“Không phải chú em nói cuối năm muốn làm lễ cưới sao? Bây giờ đến cuối năm chỉ còn có nửa năm. Nếu được, anh muốn trong vòng ba tháng ổn định nhà cửa, sau đó là có thể chuyên tâm chuẩn bị hôn lễ.” Nghe kế hoạch của hắn, mua nhà mới, chuẩn bị hôn lễ? Đồng Ánh Diêu kinh ngạc không thôi.

“Tắc Hàn, anh biết mình đang nói gì không?”

“Anh đang nói chuyện kết hôn của chúng ta.”

“Anh đừng bị lời nói của chú em làm ảnh hưởng. Hàng năm chú em đều nói cuối năm phải gả em ra ngoài. Đó chỉ là nói đùa, anh không nên tưởng là thật.” Đồng Ánh Diêu không ngờ hắn lại nghĩ xa xôi như vậy. “Anh ngẫm lại xem, chúng ta mới kết giao chưa bao lâu.” Nghiêm túc mà tính thì đại khái chỉ mới có nửa tháng.

“Không liên quan gì đến thời gian kết giao lâu hay mau. Hơn nữa nói đến thời gian, chúng ta đã quen nhau sáu năm.” Lí Tắc Hàn cười khê. “Đây mới là có liên quan nè. Em có biết mỗi khi anh lái xe đưa em về nhà, anh đang nghĩ gì không? Nhanh chóng cưới cô gái này về nhà thì sẽ không cần lưu luyến tách ra như vậy nữa.”

Rõ ràng không phải là lời thì thầm âu yếm gì nhưng không hiểu sao trong lòng lại rất xúc động. Đồng Ánh Diêu nhìn người đàn ông bên cạnh, tim đập nhanh hơn, hốc mắt hơi ươn ướt, bởi vì nàng sâu sắc cảm nhận được mình được hắn yêu thương.

Lí Tắc Hàn sờ đầu của nàng, giọng nói sủng nịch hiếm thấy. “Cầm lấy tạp chí mà xem. Nhớ chọn căn nhà mà em thích.” (haiz, bắt tìm đâu ra người như anh nữa đây?!)

Cảm giác xúc động dâng lên, Đồng Ánh Diêu không nói gì, hắn làm cho nàng muốn khóc. Nàng nghiêng người về phía trước, chủ động hôn hắn. Tuy rằng nàng có chút bất đắc dĩ cùng bức bách mới kết giao với hắn nhưng nàng phát hiện người đàn ông này càng lúc càng hấp dẫn, lòng của nàng thường không hiểu sao bị lời nói của hắn tác động.

17. Chương 17

Hai người hôn nhau, bàn tay ấm áp thò vào trong áo thun của nàng. Bên trong nàng không có mặc gì cả. Bàn tay hắn cầm lấy bộ ngực mềm mại, khẽ vân vê nụ hoa mẫn cảm, dưới sự chơi đùa âu yếm của bàn tay hắn, cảm thấy chúng nó đứng thẳng lên.

“Ừm...” Cảm giác kích thích do sự chơi đùa vuốt ve kia mang lại làm cho nàng khê ngâm nga, nàng kim lòng không đậu cũng đưa tay sờ soạng cơ thể cường tráng với cơ bắp hoàn mỹ kia.

Giờ phút này hai người thân mật tiếp xúc làm cho người ta có cảm giác dường như bọn họ là một đôi tình nhân đã quan hệ nhiều năm, giữa hai người có một sự ăn ý vô hình.

Cảm giác kết hợp càng ngày càng tốt đẹp hơn, cũng rất ăn ý. Cặp đùi thon dài trắng nõn hơi mở rộng ra làm cho hắn tiến vào càng sâu, chạm đến điểm mẫn cảm kia. Khoái cảm ập đến làm cho thân mình của Đồng Ánh Diêu run lên, đem vật nóng như lửa của hắn hấp thu càng nhanh.

Lí Tắc Hàn khó chịu ngâm lên một tiếng, hô hấp bắt đầu dồn dập. Khoái cảm trí mạng như sóng nhiệt điên cuồng kéo đến, rừng rực thiêu đốt lửa tình trong cơ thể hai người. Hắn nâng eo lên, lần lượt va chạm càng sâu càng mạnh, kịch liệt rút ra đưa vào làm cho hai người hoàn toàn trầm luân trong cơn lốc khoái cảm...

Khi lên đến đỉnh cao trào, Đồng Ánh Diêu ôm vai hắn, nhịn không được mà cắn môi, quả thực hắn cũng không khác dã thú lắm. Có điều vui thích như vậy làm cho nàng cảm thấy rất thỏa mãn.

Có thể nói với hắn rằng ‘mặc dù nàng không xác định mình có thích hắn hay không, nhưng có thể xác định rất thích cơ thể của hắn’ được không?

Chỉ thích cơ thể của hắn, chỉ sợ người có cá tính nghiêm túc như hắn nghe xong sẽ phát điên mất!

Được rồi, nàng thừa nhận nàng bắt đầu có chút thích hắn...

18. Chương 18

Sáng hôm sau, một chiếc BMW màu bạc đậu tại giao lộ cách công ty quảng cáo Thịnh Thái khoảng vài phút đi đường.

“Em như vậy mà còn phải đi một đoạn đường nữa, để anh trực tiếp đưa em đến cửa công ty.”

“Không cần, em muốn xuống xe ở chỗ này.” Đồng Ánh Diêu cự tuyệt đề nghị của Lí Tắc Hàn, mở dây an toàn ra, cầm lấy cặp tài liệu của mình.

“Nhưng anh sợ em đi lâu quá thì sẽ mệt...”

Biết hẳn ám chỉ cái gì, mặt Đồng Ánh Diêu đỏ bừng lên, giận dữ mà nhìn hắn. “Đều là do anh làm hại, cũng không biết kiềm chế một chút.” Tuy rằng nàng cũng rất hưởng thụ nhưng bây giờ chân lại hơi nhũn ra.

Lí Tắc Hàn đau lòng sờ má nàng. “Còn chưa thể công khai chuyện chúng ta kết giao sao?”

“Đúng vậy.” Nàng còn chưa muốn công khai.

“Vậy đến khi nào mới có thể công khai?”

“Để em nghĩ đã.” Đồng Ánh Diêu trốn tránh vấn đề mà xuống xe. “Em xuống xe đây, đến công ty gặp lại.”

Khi Đồng Ánh Diêu đi được vài bước, phía sau có người vốn định mở miệng gọi nàng, nhưng khi đột nhiên nhìn thấy Lí Tắc Hàn từ trên xe bước xuống, người kia liền ngăn cả người.

Lí Tắc Hàn xuống xe gọi Đồng Ánh Diêu lại, sau đó đi qua đưa tập tài liệu được bọc bằng giấy da trong tay cho nàng. “Em để quên cái này.” Nếu ở công ty đưa cho nàng, nàng nhất định sẽ tức giận.

“Cám ơn.” Đồng Ánh Diêu nhận lấy.

19. Chương 19

“Hôm nay cố lên.” Hắn sờ đầu của nàng.

“Anh cũng vậy.”

Lí Tắc Hàn hôn lên má nàng rồi mới trở lại xe. Hành động thân mật của hai người khiến cho vẻ mặt của người đứng ở phía sau trở nên mờ mịt.

Hơn 3 giờ chiều, Đồng Ánh Diêu từ bên ngoài trở lại công ty, phát hiện trên bàn đã không thấy bản kế hoạch phải đưa cho bên cửa hàng trang sức nổi tiếng. Ngày mai nàng có hẹn với phó tổng giám đốc Từ của bên đó.

Nàng vội vàng tìm trợ lý Đinh Tiểu Hủy bởi vì văn phòng của nàng không có người khác đi vào. Có phải khi nàng sắp xếp lại đã không cẩn thận mà cầm đi hay không?

“Xin lỗi, trưởng phòng, buổi sáng khi em sắp xếp lại vốn đã không thấy.” Đinh Tiểu Hủy nói.

“Em không thấy? Vậy sao lại không thấy đâu nhỉ?” Đồng Ánh Diêu không khỏi có chút lo lắng. Tuy rằng bản kế hoạch kia còn có trong máy tính, nhưng nội dung của hai mươi mấy trang đó, hơn một nửa đại khái là bản vẽ tay cùng tài liệu viết tay. Đây là nàng tìm mấy ngày mới hoàn thành.

“Trưởng phòng, có phải chiều hôm qua khi trở về, chị không nhìn rõ ràng mà coi nó như tài liệu cần bỏ đi không?”

“Không thể nào, hễ là tài liệu muốn vứt bỏ, chị đều nhất định phải xem lại một lần. Chị sẽ không đem bản kế hoạch quan trọng như vậy vứt đi.”

20. Chương 20

Đem tài liệu muốn bỏ đi xem lại một lần nữa là thói quen nhiều năm qua của nàng. Nàng xác định mình không thể đem bản kế hoạch kia trở thành tài liệu không cần nữa mà vứt đi.

“Vậy em cũng không biết.”

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Có mấy đồng nghiệp tiến vào hỏi thăm có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không. Biết tài liệu của trưởng phòng Đồng bị mất, mọi người đều rất kinh ngạc. Bọn họ kêu nàng tìm cẩn thận một chút, dù sao công ty không có người lấy đi bản kế hoạch kia. Có thể là trưởng phòng Đồng để quên ở đâu đó. Nếu coi là tài liệu không cần đi rồi hủy đi, vậy chỉ sợ xác suất tìm lại được là nhỏ.

Đồng Ánh Diêu thở hổn hển vài hơi. Bây giờ phải làm lại sao? Tuy rằng tài liệu có liên quan vẫn còn nhưng còn kịp làm lại sao? Nhưng nếu không làm lại, ngày mai nàng phải làm sao bàn hợp đồng quảng cáo với phó tổng giám đốc Từ đây?

“Trưởng phòng Đồng, cô có cần tìm lại nữa hay không?”

“Đúng rồi, bản kế hoạch kia tên là gì, chúng tôi cùng tìm giúp cho.”

“Cám ơn ý tốt của mọi người.” Đồng Ánh Diêu lấy tài liệu có liên quan ra, quả quyết nói: “Tôi quyết định làm lại.” Mặc kệ là nàng hay là Tiểu Hủy không cần thận làm mất. Tóm lại đã mất thì mất, nàng có truy ra rốt cuộc là ai làm mất đi nữa cũng không có ý nghĩa, chỉ có thể làm lại.

“Trưởng phòng, bên trong không phải có rất nhiều tài liệu viết tay sao?”

21. Chương 21

Lúc trước chị tốn rất nhiều thời gian mới làm được, bây giờ còn kịp sao? Có cần hủy bỏ cuộc hẹn ngày mai với khách hàng hay không?” Đinh Tiểu Hủy hỏi.

“Không cần.” Trừ phi xảy ra chuyện gì quan trọng, nếu không nàng sẽ không yêu cầu thay đổi thời gian hẹn ước với khách hàng. “Hôm nay chị nhất định sẽ làm được.”

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Kế Quang từ phòng làm việc đi ra thì thấy có rất nhiều nhân viên ở trong văn phòng của Đồng Ánh Diêu. Khi biết bản kế hoạch ngày mai phải đưa cho khách hàng bị mất, hắn cảm thấy có chút kinh ngạc. Với thái độ làm việc cẩn thận của Ánh Diêu, không có nhiều khả năng sẽ xảy ra sự tình thế này.

“Tìm hết chưa?” Hắn hỏi Đồng Ánh Diêu.

“Rồi.”

“Có khả năng bị lấy đi không?”

“Chắc là chính em không cẩn thận mà coi nó thành giấy phế liệu.” Đồng Ánh Diêu trả lời.

Hạ Kế Quang suy nghĩ một chút. “Giờ làm sao?”

“Em quyết định làm lại.” Nghe câu trả lời này, Hạ Kế Quang tuyệt đối không cảm thấy ngạc nhiên. Gặp phải vấn đề sẽ không kinh ngạc, không hoảng hốt, giải quyết rất bình tĩnh và quyết đoán, đây là điểm hấp dẫn của nàng.

Hắn mỉm cười, động viên: “Cố lên!” Sau đó rời đi.

Mặc dù có người mở miệng nói muốn giúp đỡ nhưng Đồng Ánh Diêu chỉ cảm ơn mọi người. Dù sao thì tài liệu kia rất nhiều, rất phức tạp, nàng không thể giảng giải từng cái được. Tuy rằng tài liệu viết tay không thể làm lại nhưng trong đầu nàng vẫn còn nhớ.

22. Chương 22

Mọi người ra khỏi văn phòng của nàng, để cho nàng chuyên tâm làm lại bản kế hoạch kia. Hy vọng ngày mai có thể làm kịp.

“Xin lỗi, trưởng phòng, tối nay em có chuyện rất quan trọng phải làm nên em không thể ở lại giúp chị, chị có giận không?”

“Không sao, một mình chị làm là được.” Trên thực tế nếu Tiểu Hủy mở miệng muốn ở lại giúp nàng, nàng cũng sẽ kêu nàng đi về trước. Dù sao có rất nhiều thứ phải chính tay nàng làm.

“Cám ơn trưởng phòng, vậy em đi đây.”

“Ừ.” Đinh Tiểu Hủy chăm chú nhìn Đồng Ánh Diêu đang cúi đầu chuẩn bị làm lại bản kế hoạch. Đôi môi hơi cong lên, dường như cười mà không cười, sáng khoái ra khỏi phòng làm việc.

Đến khi hết giờ làm, rất nhiều đồng nghiệp lục tục tiến vào cổ vũ Đồng Ánh Diêu. Lương Như Phượng cũng đến, còn mang theo một chai “Ái can”. (Dịch thô thiển là ‘yêu gan ruột’, đại khái là tên một loại nước tăng lực hay mát gan gì đó, chắc là cỡ “Dr. Thanh” quá!)

“Mình sợ cậu thức đêm mà hỏng gan, uống nó trước đi.” Đồng Ánh Diêu bật cười. “Sao cậu lại có thứ này? Phụ nữ có thai không thể uống tùm lum được.”

“Chồng mình tới đón mình, mình kêu anh ấy tiện đường mua đến.”

“Cám ơn cậu, mau về đi. Mình ok mà.” Sự quan tâm của bạn thân làm nàng cảm động.

“Cố lên.” Sau khi Lương Như Phượng rời đi, Đồng Ánh Diêu đem tất cả sức chuyên chú đặt vào bản kế hoạch. Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng phải qua đêm ở công ty.

23. Chương 23

8 giờ tối khi Lí Tắc Hàn trở lại công ty, dường như tất cả nhân viên đã tan ca. Tiểu Mã chờ hần trở về, đem tài liệu mà hần cần giao cho hần, thuận tiện nói với hần chuyện của trưởng phòng Đồng.

Lí Tắc Hàn để Tiểu Mã về trước, còn mình lại đi tìm Đồng Ánh Diêu.

“Đưa cho anh một ít số liệu của kế hoạch, anh giúp em.” Thấy nàng nhìn ra ngoài văn phòng, hần không vui mà nói: “Không cần nhìn, mọi người đều tan ca, lúc nào rồi mà em còn để ý quan hệ của chúng ta bị phát hiện.”

Đồng Ánh Diêu liếc hần một cái. “Anh cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về nghỉ ngơi trước đi. Em làm một mình là được.” Nàng biết hôm nay hần đi Nghi Lan giải quyết công chuyện.

“Anh không mệt, mau đưa tài liệu cho anh.”

“Không cần.”

“Đồng Ánh Diêu, một mình em thì phải làm đến khi nào? Để anh giúp em. Hai người cùng làm sẽ nhanh hơn.” Biết nàng rất độc lập, nhưng hần rất muốn giúp nàng.

“Không cần, mấy thứ này rất phức tạp, một mình em làm là được.” Dù sao không phải trước kia nàng chưa từng thức đêm tăng ca ở công ty.

“Loại kế hoạch này trước kia anh đã làm qua, sẽ không quá phức tạp.”

“Không cần, anh về trước đi.” Đồng Ánh Diêu kiên trì chính mình làm. Cho dù hần muốn giúp đỡ, cuối cùng cũng phải chính tay nàng vẽ ra, Nhất định hần cũng chỉ có thể ở đây thức đêm với nàng, như vậy rất vất vả. Huống hồ hôm nay hần đã chạy cả một ngày, mệt chết đi được. “Anh mau về đi, đừng lo cho em.”

24. Chương 24

Bị cự tuyệt một lần nữa, Lí Tắc Hàn tức giận. “Đồng Ánh Diêu, rốt cuộc em coi anh là gì? Có coi anh là bạn trai của anh hay không?”

“Là bạn trai thì thế nào?” Nàng không hiểu ý tứ của hần.

“Nếu chúng ta là người yêu, thỉnh thoảng dựa vào bạn trai như anh một chút sẽ không sao, để cho anh giúp em hoàn thành.” Hần bước qua muốn lấy tài liệu, không ngờ nàng giật tài liệu lại làm cho hần cực kỳ tức giận.

“Anh là bạn trai của em, không sai. Nhưng rõ ràng là chuyện em có thể giải quyết, tại sao phải dựa vào anh?” Huống chi đây chính là lỗi của nàng, nàng phải đem bản kế hoạch thu thập cho tốt. “Anh đi đi, một mình em làm là được.”

“Em thật sự thích đối đầu với anh lắm sao?”

“Lí Tắc Hàn, trừ phi anh cho rằng em không đủ năng lực, nếu không mời anh trở về.”

“Em cho rằng tại sao anh muốn giúp em?” Hấn đầu lòng nàng, muốn giúp nàng không được sao? Đến lúc này mà cô gái này vẫn muốn cãi nhau với hấn.

“Em không biết.” Nàng không thể lý giải ý tưởng lúc này của hấn. “Nếu anh muốn tìm một người bạn gái có thể được anh ân cần bảo vệ thì thật xin lỗi, em không phải. Đề nghị anh lại đi tìm bạn gái mới.” Có lẽ là tranh hơn thua đi, tuy biết mình không nên nói ra những lời như vậy nhưng nàng không hiểu vì sao hấn phải coi nàng như một cô gái yếu đuối. Nàng không thích như vậy.

Lí Tắc Hàn không ngờ nàng lại nói ra những lời này. Rốt cuộc cô gái này có thích hấn hay không? Bằng không sao lại đem ý tốt của hấn giẫm đạp đến mức này.

25. Chương 25

“Là anh tự mình đa tình, mà em không có chút tình cảm nào với anh sao?” Gương mặt anh tuần bi thương, bởi vì nàng lại bảo hấn đi tìm bạn gái khác. “Anh không phải người đàn ông dễ gặp ai thì yêu người đó. Anh không đa tình như vậy. Nếu em cảm thấy sự quan tâm của anh là phiền phức, vậy thì anh đi đây.”

Hấn cũng không quay đầu lại mà đi khỏi phòng làm việc của nàng.

Sáu năm qua, bọn họ cãi nhau vô số lần, nhưng lần này lại làm cho người ta hoàn toàn cảm thấy thất vọng. Nhìn Lí Tắc Hàn đi ra ngoài, Đồng Ánh Diêu cảm thấy tim mình bị bóp chặt. Nàng thấy được hấn thật sự tức giận. Tuy muốn mở miệng nhưng nàng lại không biết mình nên nói gì với hấn?

Vừa rồi nàng chỉ tức giận vì hấn coi nàng như một kẻ ngốc làm gì cũng không tốt. Sau đó muốn cho hấn trở về nghỉ ngơi sớm một chút, bởi vì hấn ở chỗ này cũng không giúp được gì. Hấn nên biết nàng cũng không thật lòng muốn hấn đi tìm bạn gái mới. Hơn nữa không phải bình thường bọn họ hay đấu khẩu như vậy sao? Sao hấn lại nghiêm túc như vậy, tức giận như vậy? (pó tay với chị lun)

Nói nàng không thích hấn. Vậy hấn cho là tại sao nàng công tác bận rộn gần chết nhưng lại chưa bao giờ cự tuyệt mỗi khi hấn mời nàng đến nhà hấn qua đêm, khiến cho chính mình càng mệt? Chẳng lẽ nàng không nói ra thì hấn sẽ không biết hay sao?

26. Chương 26

Quả nhiên là tình tình xổng chuông từ vườn bách thú.

Ngay từ đầu khi hấn nói muốn kết giao, không phải nàng đã nói với hấn, bọn họ sẽ không đến đâu. Quả nhiên như thế, bọn họ mới kết giao không lâu, hấn liền giận nàng như vậy. Cho dù ở trên giường hai người hòa hợp cỡ nào đi nữa, nhưng chung quy bọn họ cũng không thể dựa vào quan hệ xác thịt để duy trì mối tình này?

Quen nhau sáu năm, nghĩ rằng bọn họ rất hiểu lẫn nhau, nhưng bây giờ xem ra, nàng cùng hấn cũng không hiểu biết đối phương như trong tưởng tượng của mình.

Đồng Ánh Diêu không ngừng hít sâu, cố gắng tập trung tinh thần vào công việc. Hiện tại nàng phải nhanh chóng hoàn thành bản kế hoạch này.

Cái đầu heo kia, khi nào thì không cãi, cố tình lại lựa lúc này cãi nhau với nàng.

Vẫn rất tức giận, Đồng Ánh Diêu nhìn thoáng qua chai “Ái can” mà Lương Như Phượng đưa cho của nàng, cầm lấy mở ra uống. Bởi vì nàng không muốn bị tên kia làm giận đến sôi gan. (La la, chị Phượng là tiên tri hay sao ấy, biết chị Diêu cần giải độc gan!)

Khi Lí Tắc Hàn ra khỏi văn phòng của Đồng Ánh Diêu thì gặp Hạ Kế Quang.

“Muốn đi uống một chén hay không?” Hạ Kế Quang mời hấn cùng đi uống rượu.

Cùng nhau làm việc nhiều năm, giữa bọn họ không chỉ là quan hệ ông chủ và nhân viên mà tình cảm giống như anh em.

Hai người đi vào một quán bar có đàn dương cầm gần công ty. Gọi rượu lên, Lí Tắc Hàn buồn bực nên một hơi liền uống cạn.

“Cẩn thận, uống như vậy rất dễ say.”

“Em không sao.”

27. Chương 27

“Thật xin lỗi, vừa rồi không phải anh cố ý nghe lén em và Ánh Diêu đối thoại. Bởi vì hai người cãi nhau quá dữ dội nên anh mới đi qua nhìn xem.” Hạ Kế Quang thật sự có chút kinh ngạc khi nghe được nội dung đối thoại. “Hai người thật sự quen nhau sao? Sao chuyện này không thấy người trong công ty nói qua?”

“Đồng Ánh Diêu không muốn công khai.”

“Phải không?” Rất giống chuyện mà Ánh Diêu sẽ làm. “Hai người bắt đầu từ lúc nào? Lúc trước không phải đồn rằng em còn bị tổn thương tình cảm nên mới sắp xếp một kì nghỉ dài đi Mỹ nghỉ ngơi hay sao?”

“Em có bị tổn thương tình cảm gì đâu!” Tuy rằng chia tay với Mĩ Na là có chút không ổn, vì hai người bọn họ đều thích đối phương nhưng nàng có cơ hội rất tốt để phát triển, hẳn đương nhiên sẽ không cản trở nàng. “Chuyện em đi Mỹ thăm ba mẹ sớm đã sắp xếp.” Hắn biết mọi người đều nói hắn đi chữa vết thương lòng, hẳn cũng lười giải thích.

Hạ Kế Quang nhàn nhã uống một ngụm rượu. “Anh tuyệt không bắt ngờ khi em và Ánh Diêu sẽ ở bên nhau. Nên nói thế nào nhỉ! Cảm thấy những năm gần đây giữa hai người đã thiết lập một loại tình cảm còn tốt hơn bạn bè hay đồng nghiệp. Tóm lại, cho dù không phải hiện tại, về sau hai người cũng sẽ ở bên nhau.” Có ai cãi vả sáu năm còn có thể bình an vô sự? Khi đó hẳn liền đoán bọn họ hấp dẫn lẫn nhau mà không phát giác. Xem ra trực giác của hắn còn rất chuẩn. (wá chuẩn sếp ạ!)

28. Chương 28

“Nếu trong tình cảm chỉ có một bên nỗ lực, vậy thì thật sự làm cho người ta cảm thấy mất mát.” Nhớ tới cô gái kia cư nhiên bảo hắn đi tìm bạn gái một lần nữa, nàng tùy tiện đối đãi với tình cảm của bọn họ như vậy sao? Tuy rằng biết có thể nàng vô tâm khi nói những lời này, nhưng vẫn khiến người ta thương tâm.

Nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Lí Tắc Hàn, Hạ Kế Quang nói ra quan điểm của mình. “Anh không biết là khi nào thì em phát hiện mình thích Ánh Diêu, nhưng cô ấy đã thích em từ sớm.” Lí Tắc Hàn cảm thấy nghi ngờ những lời này của Hạ Kế Quang.

“Đừng dùng vẻ mặt hoài nghi này mà nhìn anh, anh nói là thật.” Hạ Kế Quang cười khể. “Mượn chuyện thực phẩm Á Gia lần trước mà nói. Em không ở Đài Loan, bên Á Gia lại muốn lập tức xem kế hoạch mới. Em cũng biết hiện tại mọi người đều không có tính nhẫn nại. Ánh Diêu chạy tới nói với anh cô ấy muốn giúp em làm lại, đương nhiên hợp đồng cũng trở thành của cô ấy. Có điều lúc ấy anh cảm thấy cô ấy không phải vì tiền thưởng, mà là không muốn phá hủy quan hệ hợp tác giữa em và Á Gia trong nhiều năm qua.”

Lí Tắc Hàn hơi rung động, cảm thấy tim hơi co thắt lại.

“Còn nữa, lần trước hai người phải đi Đài Nam giảng dạy. Trước khi tan ca anh gặp được cô ấy, liền hỏi hai tiết học đó ai dạy trước. Anh nghĩ chắc là hai người ngay cả chuyện này cũng bất đồng ý kiến đi, ha ha.” Hẳn chính là xuất phát từ nhàm chán mới hỏi, bởi vì có khi nội dung cãi vã giữa hai người bọn họ rất thú vị.

29. Chương 29

“Cô ấy nói với anh sẽ để cho em lên lớp trước, lên lớp xong là em có thể sớm về Đài Bắc. Tuy rằng ngoài miệng cô ấy nói bởi vì em thất tình nên gần đây tinh thần không tốt, lỡ khi lên lớp xảy ra sơ xuất gì, như vậy khi cô ấy lên lớp sau còn có thể bổ sung. Nhưng anh nghĩ chắc là cô ấy muốn em về Đài Bắc sớm một chút, sau đó cố gắng nghỉ ngơi. Nói thật, khi đó anh mới phát hiện thì ra cũng có lúc Ánh Diệu hiểu biết em như vậy.”

Lí Tắc Hàn nghe xong, chân mày nhíu chặt. Hắn chưa bao giờ biết việc này.

Hắn tưởng rằng mình rất hiểu nàng, nhưng lại chỉ nhìn đến bề ngoài mà thôi. Hắn chưa từng suy nghĩ xem dụng ý sâu xa của nàng là gì.

Nhìn Lí Tắc Hàn không nói gì, Hạ Kế Quang lấy giọng điệu của người từng trải nói: “Anh cảm thấy bây giờ em rất giống anh trước kia, bị một cô gái xinh đẹp độc lập hấp dẫn. Sau khi có được nàng, vô hình trung lại muốn thay đổi nàng. Kết quả lại quên lúc đầu cái mình thích không phải là phẩm chất độc của nàng hay sao. Cuối cùng, thay đổi không được, hôn lễ cũng hủy bỏ, bây giờ biến thành một ông già cô đơn. Haiz, em nên lấy đó làm gương.” Hạ Kế Quang cười khổ. Về chuyện tình cảm của hắn, Tắc Hàn cũng có biết một chút. Lời của hắn làm cho Lí Tắc Hàn giật mình. Hắn muốn thay đổi cô gái kia sao? Hắn không có ý đó, chỉ hy vọng thỉnh thoảng nàng có thể dựa vào hắn cũng không sao. Đàn ông đều muốn bảo vệ cô gái mà mình yêu thương...

30. Chương 30

Nhưng Hạ ca cùng Tiểu Tuyết quả thật là bởi vì muốn thay đổi đối phương mà chia tay. Một người phóng khoáng tự tin, một người xinh đẹp kiêu ngạo. Nhìn thế nào thì hai người cũng là một đôi rất xứng, cũng từng yêu thật sự sâu đậm. Nhưng có lẽ là vì cá tính rất giống nhau, cuối cùng vẫn chia tay.

Tiểu Tuyết đã lập gia đình. Nhiều năm như vậy, hắn tưởng với cá tính phóng khoáng của sếp Hạ hắn là sớm đã quên, thì ra còn chưa buông tay. Đây cũng là nguyên nhân bên cạnh hắn vẫn không có bạn gái sao?

“Sếp Hạ, anh còn yêu Tiểu Tuyết sao?”

Hạ Kế Quang cười. “Bây giờ cô ấy sống rất hạnh phúc.” Một câu nói đã cho thấy giữa bọn họ đã không còn khả năng. Nếu đã như vậy, sẽ không có vấn đề yêu hay không yêu nữa.

“Đúng rồi, lần trước em hỏi anh có căn nhà nào đẹp thì để ý dùm em một chút là vì Ánh Diệu sao?”

“Đúng vậy.” Lí Tắc Hàn không phủ nhận. “Trước kia em chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn nhưng bây giờ lại rất muốn kết hôn, bởi vì đối tượng là Đồng Ánh Diệu. Mỗi lần nhìn cô ấy đều khiến cho em có một loại cảm giác, cảm thấy cuộc đời này nếu thiếu cô ấy chắc chắn sẽ rất tẻ nhạt. Vì vậy em muốn nắm tay cô ấy cùng đi suốt cuộc đời này.” (tay em nè anh!)

Nghe hắn nói đã nghĩ đến chuyện kết hôn, còn nói ra lời nói cảm động lòng người như vậy, thật sự làm cho Hạ Kế Quang cảm thấy rất kinh ngạc. Hắn nửa đùa nửa thật: “Anh nghĩ ngờ có phải là em đã thầm mến Ánh Diệu rất lâu hay không? Nếu không sao có thể vừa mới kết giao đã muốn cưới cô ấy về nhà đây. Ha ha.”

31. Chương 31

“Bị anh đoán trúng rồi.” Lí Tắc Hàn cũng cười, cảm thấy mình đối với việc muốn nắm tay nàng cùng đi suốt cuộc đời càng thêm mãnh liệt.

Hạ Kế Quang cầm lấy chén rượu cạn ly với hắn, rất mừng cho hắn và Ánh Diệu. Vậy chính hắn thì sao? Giờ phút này, người mà trong lòng hắn nghĩ đến lại không phải là Tiểu Tuyết, mà là một cô gái khác.

.....

Nhìn thấy người đàn ông vừa mới tức giận bỏ đi lại đi vào văn phòng của nàng một lần nữa, Đồng Ánh Diêu hơi ngẩn người mà nhìn hắn. Muốn biết nguyên nhân hắn bỏ đi rồi lại trở về.

Đừng nói là lại muốn cãi nhau với nàng nữa đi? Cũng được thôi, nàng vừa uống xong “Ái can” Như Phượng đưa cho, không sợ sẽ bị sôi gan.

“Đừng nói là anh lại muốn tới tìm em cãi nhau nữa nha? Em nói cho anh biết, bây giờ em không có rảnh. Hơn nữa so với ở đây lãng phí thời gian cãi nhau với em, không bằng về nhà sớm một chút. Không phải ngày mai anh còn phải đi Nghi Lan sao? Đừng để không có tinh thần rồi lén lút mắng em.” Tuy biết vừa rồi là lỗi của mình, không nên nói những lời như vậy làm tổn thương hắn, vốn nên xin lỗi hắn dằng hoàng, nhưng lời nói ra lại không phải như vậy.

Nghe được lời của nàng, sao hắn có thể nghĩ nàng không để ý đến hắn chút nào đây? Thấy mắt nàng đỏ hồng, nàng đã khóc sao?

Thấy Lí Tắc Hàn đứng yên bất động, cũng không nói chuyện, Đồng Ánh Diêu thật sự không biết hắn muốn làm gì.

32. Chương 32

“Trưởng phòng Lí, anh có nghe thấy lời em nói không? Em bề bộn nhiều việc, không rảnh cùng anh...” Lúc này Lí Tắc Hàn bước về phía nàng, kéo nàng từ trên ghế đứng dậy, khi nàng còn chưa kịp có phản ứng thì bèn hôn nàng.

Thật sự càng lúc càng thích cô gái này.

Đối với việc có được nàng, Lí Tắc Hàn cảm thấy lòng mình có một loại hưng phấn không cách nào tả được.

Hắn không phải tìm nàng để cãi nhau mà là đến hôn nàng? Tuy rằng sưng sốt một chút nhưng nàng cũng không cự tuyệt nụ hôn không hiểu ra làm sao của hắn. Bởi vì lúc này nàng cũng rất muốn hôn hắn. Vừa rồi sau khi hai người cãi nhau xong, hắn không biết nàng khổ sở biết bao.

Nụ hôn lúc này của hai người không mang theo chút tình dục nào, chỉ có tình cảm sâu sắc.

Lí Tắc Hàn buông nàng ra, lại hôn lên má nàng, sau đó nhìn nàng thật sâu.

“Sao lại đột nhiên hôn em? Không phải anh đang tức giận sao?”

“Đúng vậy, quả thực anh rất giận. Đó là bởi vì em biết rõ là anh rất thích em lại bảo anh đi tìm bạn gái mới. Đương nhiên anh sẽ tức giận.” Nhìn thấy nàng giận dỗi chu miệng lên, hắn buồn cười mà hôn nàng. “Nhưng anh cũng có lỗi. Tuy là anh xuất phát từ việc đau lòng em tăng ca mà muốn giúp em, nhưng anh càng nên tin tưởng năng lực của người phụ nữ của anh. Cô ấy nhất định sẽ làm được, không phải sao?”

“Tắc Hàn...”

“Khoảng thời gian sáu năm không phải là ngắn, anh nghĩ chúng ta sớm đã quen với việc đối chọi gay gắt kia cho nên vừa rồi chúng ta mới có thể vì chuyện đó mà xảy ra tranh cãi.” Lí Tắc Hàn phân tích nguyên nhân.

33. Chương 33

“Sau này anh sẽ chú ý điểm này. Anh sẽ nói rõ ý nghĩ của anh, mà em cũng vậy, được không?” “Được.” Đồng Ánh Diêu gật đầu. Hai người nhìn nhau, rồi lại ôm nhau, cảm giác tim của nhau kề sát cùng một chỗ. Hắn hôn lên trán của nàng. “Cố lên, anh về đây. Anh tin tưởng em có thể hoàn thành. Có điều có chuyện gì phải lập tức gọi điện thoại cho anh, biết không?” “Em biết rồi.” “Còn nữa, cái này cho em.” Thấy nàng hoang mang mà nhìn hắn lấy ra một chiếc chìa khóa, hắn nói: “Đây là chìa khóa nhà của anh, sáng mai anh sẽ không đến công ty, buổi tối trở về cũng rất khuya. Em tan ca thì về trước nhà anh mà nghỉ ngơi, anh muốn vừa về nhà liền nhìn thấy em, được không?” Nhìn chiếc chìa khóa trên tay, chiếc chìa khóa kia hình như có độ ấm làm cho lòng bàn tay của nàng nóng lên, cả trái tim cũng vậy. “Được, tối mai em sẽ chờ anh trở về.” “Ngày mai em sẽ không có vấn đề gì chứ?” “Anh nghĩ em là ai.” Lí Tắc Hàn cười khê. “Em là

Đồng Ánh Diêu, là cô gái của anh.” Trước khi đi hẳn lưu lại một nụ hôn, hạnh phúc ngọt ngào tràn ngập trong đó.

34. Chương 34

Chương 6.1

Tuy rằng thức trắng đêm không nghỉ ngơi, nhưng nỗi vất vả của Đồng Ánh Diêu cũng có thu hoạch tốt đẹp, nàng thành công lấy được hợp đồng.

Buổi chiều trở lại công ty, mọi người đều thấy vui cho nàng nhưng nàng nhìn thấy Đinh Tiểu Hủy tức giận từ phòng nhân sự đi ra. Sao thế?

“Tiểu Hủy, xảy ra chuyện gì vậy?” Đinh Tiểu Hủy trừng mắt nhìn nàng một cái. “Đã xảy ra chuyện gì không phải chị là người hiểu rõ nhất sao?”

“Tiểu Hủy?” Đồng Ánh Diêu bị bộ dáng tức giận mà cao giọng của cô ta làm hoảng sợ. Rốt cuộc cô ta làm sao vậy? “Chị không hiểu em đang nói cái gì?”

Kỳ thật không chỉ Đồng Ánh Diêu, mọi người trong phòng làm việc đều cảm thấy rất hoang mang với việc Đinh Tiểu Hủy – người nói chuyện vẫn luôn rất nũng nịu đột nhiên biến thành người đàn bà chanh chua chửi đổng.

“Sếp Hạ vừa mới hạ lệnh, tôi chưa hết thời gian thử việc đã bị đuổi việc rồi. Chị vừa lòng rồi chứ!” Đinh Tiểu Hủy đem tất cả phần nộ trút hết lên người Đồng Ánh Diêu.

Đồng Ánh Diêu ngạc nhiên. “Em bị đuổi việc rồi, sao chị không biết?” Cách thời gian ba tháng thử việc còn có một tuần, bình thường phòng nhân sự không phải nên hỏi cấp trên như nàng trước hay sao? Hơn nữa cư nhiên là sếp Hạ đích thân ra lệnh, đây là chuyện gì?

“Sếp Hạ từ camera giám sát giấu trong văn phòng nhìn thấy tôi đem bản kế hoạch của chị vứt bỏ.”

Đinh Tiểu Hủy vừa nói xong, tất cả mọi người đều kinh hô, Đồng Ánh Diêu cũng vậy. “Là em đem bản kế hoạch của chị vứt đi?” Nàng thật sự rất ngạc nhiên. “Tại sao em phải làm như vậy?”

“Tại sao tôi phải làm như vậy, trưởng phòng lại không biết sao?” Giọng Đinh Tiểu Hủy mang theo vẻ châm chọc.

Lời của cô ta làm cho Đồng Ánh Diêu kinh hãi. Nhìn vẻ mặt của Tiểu Hủy, chẳng lẽ đã chuyện biết nàng cùng Tắc Hàn kết giao rồi sao? Cho nên mới vứt bỏ bản kế hoạch của nàng?

“Chị hỏi tại sao tôi muốn vứt bỏ bản kế hoạch của chị? Bởi vì tôi muốn chị cũng nếm thử mùi vị bị người khác coi là kẻ ngốc mà đem ra đùa bỡn.” Nếu đã bị vạch trần thì hôm nay Đinh Tiểu Hủy quyết định nói ra mọi bất mãn trong lòng.

“Đinh Tiểu Hủy, cô điên rồi sao? Sao lại làm như vậy với Ánh Diêu?” Lương Như Phượng ở bên cạnh tức giận nhảy ra hỏi, thức đêm rất có hại với làn da của phụ nữ nha.

“Tôi không điên, chỉ là bị người khác coi là ngu ngốc thôi!” Đinh Tiểu Hủy trả lời. “Để tôi nói ọi người biết, trưởng phòng Đồng giỏi giang xinh đẹp đã đùa bỡn tôi như thế nào. Rõ ràng trưởng phòng Đồng đang kết giao với trưởng phòng Lí nhưng khi tôi nói tôi thích trưởng phòng Lí thì chị ta lại cổ vũ tôi đi tỏ tình với trưởng phòng Lí. Kết quả đương nhiên là tôi bị cự tuyệt một cách tàn nhẫn. Tôi nghĩ lúc ấy trong lòng của trưởng phòng chị nhất định cảm thấy kẻ ngu ngốc như tôi rất dễ đùa giỡn, đúng không?”

Lời của Đinh Tiểu Hủy làm các đồng nghiệp đang đứng xem ở xung quanh nhất thời đều nín thở.

“Thật hay giả? Trưởng phòng Lí chủ cùng trưởng phòng Đồng đang kết giao sao?”

“Hai người bọn họ thật đúng là biết giữ bí mật, hoàn toàn nhìn không ra.”

Lương Như Phượng cũng rất kinh ngạc. “Ánh Diêu, cậu thật sự đang quen với trưởng phòng Lí sao?” Đồng Ánh Diêu còn chưa kịp trả lời, Đinh Tiểu Hủy đã nói tiếp: “Chị muốn chối cũng vô dụng thôi. Bởi vì sáng

hôm đó tôi tận mắt thấy trưởng phòng Lí lái xe đưa chị tới công ty, hai người rất thăm thiết, trưởng phòng Lí còn dừng xe ở giao lộ phía trước. Thật sự là tức cười chết mất.”

Đồng Ánh Diệu nghe được lời của nàng, á khẩu không trả lời được. Thấy bộ dáng Tiểu Hủy tức giận như thế, nàng biết mình thật sự đã làm tổn thương nàng. Cho dù bây giờ nàng có nói lúc ấy không phải cố ý, nàng thật lòng chúc phúc Tiểu Hủy cùng Tắc Hàn, nhưng việc này dường như cũng đã muộn rồi.

Nhưng nàng vẫn giải thích: “Tiểu Hủy, mặc kệ em có tin hay không, chị không có ý đùa giỡn em.”

“Bằng không thì chị có ý gì? Muốn chứng minh sức hấp dẫn của chị lớn hơn tôi sao?” Đinh Tiểu Hủy lại phản kích. “Tôi không biết chị có ý gì nhưng thật sự làm cho người ta cảm thấy ác cảm!” Mặt Đồng Ánh Diệu hơi cứng đờ.

“Tôi cảm thấy tâm tính của cô mới thật đáng sợ!” Lương Như Phượng nghe không nổi nữa, gờ bụng bầu lên mà ủng hộ bạn thân. “Tổ tình thất bại liền đi đùa giỡn, bắt nạt bạn gái của đối phương. Nếu mỗi cô gái đều giống như cô, vậy không phải Đài Loan sẽ đại loạn hay sao? Tính cách của cô thật sự có vấn đề.”

“Tôi cũng cảm thấy thế. Hơn nữa tôi cảm thấy Ánh Diệu không phải là người như vậy.” Một nữ đồng nghiệp khác phụ họa theo. Làm việc với Ánh Diệu lâu như vậy, nàng tin tưởng nhân cách của Ánh Diệu.

Thấy mình ở vào thế bất lợi, Đinh Tiểu Hủy tức giận hỗn hển hét lên: “Đều là mấy bà già như nhau, đương nhiên mấy người bệnh Đồng Ánh Diệu rồi.”

“Cái gì! Cô còn nói chúng tôi là bà già?” Lương Như Phượng trừng mắt. “Đồ nít ranh như cô thật là đáng sợ, đây mới là bản chất của cô sao? Sếp Hạ thật sự là sáng suốt, đuổi rất hay.”

“Nếu không phải bị đuổi việc, tôi vốn còn muốn tiếp tục đùa giỡn Đồng Ánh Diệu.”

“Con nhóc kia còn dám nói nữa.”

“Được rồi, mọi người bình tĩnh lại đi, đừng tranh cãi nữa.” Thấy cuộc cãi vã có chút không kiểm chế được, Đồng Ánh Diệu mở miệng ngăn cản. Nàng biết bạn thân Như Phượng là vì bênh vực nàng, nhưng cãi nhau không tốt cho phụ nữ có thai. Nàng không ngờ mọi việc lại trở nên như vậy. Nếu nàng nói chuyện này với Tiểu Hủy sớm một chút, có phải cô ta sẽ có thể thích ứng hay không? Tất cả đều là lỗi của nàng, nàng nợ Tiểu Hủy một lời xin lỗi.

“Thực xin lỗi, Tiểu Hủy, xin em tha thứ cho chị, nhưng chị không có ý đùa giỡn em.” Mặc dù nhìn ra được Tiểu Hủy rất tức giận, chưa chắc nghe lọt những lời của nàng giờ phút này nhưng Đồng Ánh Diệu vẫn muốn nói cho cô ta biết, nàng không có ý như vậy.

“Nghiêm túc mà nói, lúc đó quan hệ của chị và trưởng phòng Lí không phải chính thức kết giao. Em nói em thích anh ấy, mà em lại giống với bạn gái cũ của anh ấy cho nên chị nghĩ có lẽ trưởng phòng Lí cũng sẽ thích em. Lúc ấy chị thật lòng chúc phúc cho em cùng trưởng phòng Lí sẽ trở thành một đôi.”

“Đừng nói dễ nghe như vậy, cũng đừng làm bộ làm tịch nữa.” Đinh Tiểu Hủy hoàn toàn nghe không lọt lời giải thích của nàng. “Nhìn tối hôm qua chị thức đêm tặng ca tôi mới biết được thì ra đùa giỡn người khác là một chuyện vui vẻ đến vậy.”

“Đinh Tiểu Hủy, cô thật sự có vấn đề. Tôi thấy cô nói đến mức muốn lấy mạng người khác rồi đó.” Lương Như Phượng cảm thấy các cô gái bây giờ nói chuyện đều không coi ai ra gì.

Đinh Tiểu Hủy cũng không để ý đến Lương Như Phượng, cô ta trừng Đồng Ánh Diệu. “Đồng Ánh Diệu, chị cho là chị cùng trưởng phòng Lí có thể kết giao bao lâu? Tuy tôi không biết tại sao trưởng phòng Lí lại kết giao với chị, có lẽ bản lĩnh trên giường của chị rất cao đi, nhưng tôi thấy không bao lâu hai người sẽ chia tay thôi. Ai cũng biết trưởng phòng Lí rất yêu bạn gái cũ, đến giờ còn không quên được. Chị chờ bị đá đi!” Giống như là lời nguyện rửa sạch lòng của Đồng Ánh Diệu bị chấn động một cái.

“Ánh Diệu, cậu đừng để ý lời của con nhóc đó, cô ta thật sự điên rồi.” Thấy tình cảm của bạn thân bị trù ẻo, Lương Như Phượng an ủi bạn mình.

“Mình không sao.” Quả thực nàng nợ Tiểu Hủy một lời xin lỗi, bây giờ coi như trả lại cho cô ta là được rồi. Chắc chắn mọi người đều cảm thấy nàng là một người thích bắt nạt người mới! Đồng Ánh Diệu cố nén nổi

buồn bực trong lòng, bình tĩnh nói: “Tiểu Hủy, về chuyện em bị đuổi việc, chị thật sự không biết. Có điều quen biết nhau một thời gian, chị vẫn chúc phúc cho em. Cứ vậy đi, tạm biệt.” Nên nói cũng đã nói, nên làm cũng đã làm, chuyện gì cũng không cần nhiều lời nữa. Đồng Ánh Diêu hơi cúi đầu trở về phòng làm việc của mình.

Mà Tiểu Mã ở một góc văn phòng thấy thế, lập tức lấy di động ra rồi nhấn số.

“Alô, anh Hàn, xảy ra chuyện lớn rồi.”

35. Chương 35

Mãi cho đến hơn 5 giờ khi sếp Hạ đi vào văn phòng của nàng, ra lệnh cho nàng sớm tan ca mà về nhà nghỉ ngơi, lúc này Đồng Ánh Diêu mới phát hiện mình cứ nhiên mất hồn gần hai tiếng đồng hồ.

Trong lúc đó Như Phượng đặc biệt tới đây động viên nàng. Nàng rất vui vì bạn thân không vì việc nàng giấu diếm chuyện nàng cùng Tắc Hàn kết giao mà tức giận, ngược lại muốn nàng đừng nghĩ nhiều. Ngày nghỉ phải cố gắng nghỉ ngơi, sau đó thứ hai đi làm chuẩn bị chịu sự tra khảo của nàng. Nàng sẽ “quay” nàng từ đầu đến chân một phen. Cách thức an ủi khỏi hài của Như Phượng làm cho nàng đỡ khóc đỡ cười.

“Sếp Hạ, không cần tan ca sớm, em không sao.” Nàng đoán chắc là sếp Hạ ca đã biết chuyện vừa phát sinh, nàng cảm ơn ý tốt của sếp Hạ nhưng nàng không sao.

“Sợ anh sẽ trừ tiền lương của em sao? Yên tâm, anh sẽ trả hết tiền thưởng cho em.” Đồng Ánh Diêu cười khổ. “Sếp Hạ, em thật sự không có việc gì, không cần về sớm.”

“Muốn anh áp giải em về sao?”

“Sếp Hạ!”

“Được rồi, nhanh đi, bây giờ lập tức tan ca.” Thấy hấn tất máy tính của nàng, Đồng Ánh Diêu ngẩn người.

“Được rồi, máy tính đã tắt rồi, lấy cặp tài liệu rồi về nhanh đi.”

Không còn cách nào khác, nàng đành phải tan ca sớm. Không hiểu sao sếp Hạ còn đưa nàng đến thang máy, nhìn nàng đi vào thang máy, rất có cảm giác đem nàng “áp giải” khỏi công ty.

Thôi đi, với tâm trạng trước mắt của nàng, cũng không có cách nào chuyển tâm công tác, không bằng tan ca sớm.

Hồi chiều, bởi vì sự tình phát sinh quá đột ngột, cho dù nàng tỏ ra thật sự bình tĩnh nhưng nàng biết mình rất căng thẳng, lòng bàn tay còn đổ không ít mồ hôi lạnh.

Mặc dù các đồng nghiệp đều tin tưởng nàng sẽ không làm những chuyện cố ý hại người như vậy nhưng mặc kệ thế nào thì sự vô tâm của nàng vẫn làm tổn thương Đinh Tiểu Hủy.

Lúc ấy sở dĩ nàng cố vũ Tiểu Hủy tỏ tình với Tắc Hàn, thật sự là bởi vì ngoại hình nhu mì ngọt ngào của nàng giống với bạn gái cũ của hấn. Mà nàng hiểu rất rõ hấn cùng nàng kết giao là xuất phát từ trách nhiệm. Bởi vậy mới có thể để Tiểu Hủy đi tỏ tình.

Chỉ là nàng không ngờ sau này sự tình lại có chuyển biến, nàng cùng Lí Tắc Hàn chính thức kết giao. Nàng không trách những lời Tiểu Hủy nói với nàng lúc chiều, có lẽ là nàng tự làm tự chịu đi. Nghĩ đến Tiểu Hủy nói cùng Lí Tắc Hàn không có khả năng kết giao lâu lắm, gương mặt xinh đẹp có chút chua xót.

Đối với một cô gái thường xuyên đối chọi gay gắt với hấn, rốt cuộc hấn thích nàng ở điểm nào? Vấn đề này không cần Tiểu Hủy chất vấn, chính nàng cũng từng nghĩ tới. Rốt cuộc tại sao Lí Tắc Hàn lại đột nhiên nói thích nàng đây?

Tiểu Hủy nói có thể là do bản lĩnh trên giường tốt. Haiz, thật là bị nàng đoán đúng rồi. Đồng Ánh Diêu cười đến bất đắc dĩ. Đây là sự thật, bởi vì chính nàng cũng nghĩ như vậy.

Nàng không biết Lí Tắc Hàn thích nàng cái gì. Dù sao nàng cùng bạn gái cũ của hắn hoàn toàn bất đồng. Bởi vậy nàng cũng nghĩ đến có phải là vì trên giường hòa hợp làm cho hắn cảm thấy thích nàng hay không. Vì vậy mới yêu cầu kết giao?

Nhưng sự hứng thú về mặt thể xác thì không thể duy trì được bao lâu. tuy rằng hắn từng kiên quyết nói với nàng, hắn đã xác định là nàng nhưng lòng của nàng vẫn có cảm giác bất an. Nên nói thế nào đây, có lẽ là bọn họ tiến triển quá nhanh. Còn nữa, nàng cũng rất muốn hỏi hắn, thật sự đã quên bạn gái cũ rồi sao? Dù sao hắn từng thích đối phương như vậy.

Nàng biết mình có ý nghĩ như vậy thật sự là rất buồn cười, thế nhưng lại muốn đi hỏi bạn trai chuyện của bạn gái cũ, không khỏi quá không chín chắn. Như vậy tuyệt đối không giống chuyện mà Đồng Ánh Diệu nàng sẽ làm. Có thể là vì tuổi tác càng lớn thì sẽ càng nghĩ lung tung. Haiz! Nàng chưa nghĩ tới có thể kết giao với Lí Tắc Hàn bao lâu. Nhưng nếu chia tay với

hắn chắc là nàng sẽ rất buồn. Lòng hơi đau đớn, còn chưa chia tay đã khó chịu như vậy. Xem ra nàng còn thích người kia hơn mình tưởng.

Nàng không biết Tiểu Mã có gọi điện thoại nói cho Lí Tắc Hàn đang ở Nghi Lan chuyện xảy ra chiều nay hay không. Nhưng bất luận như thế nào, với tâm trạng bây giờ của nàng, tối nay tạm thời không cần gặp hắn thì có vẻ tốt hơn. Tuy rằng chuyện này hắn sớm đã biết, lúc ấy còn rất tức giận. Sau khi biết chuyện xảy ra hôm nay, nói không chừng còn có thể lại tức giận một hồi nữa!

Khi Đồng Ánh Diệu đi ra khỏi công ty liền thấy hắn đứng ở phía trước. Nàng nhất thời ngây người. Trong giây lát nàng còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, không phải hắn nên ở tại Nghi Lan sao? Hắn thấy nàng sưng sốt, không nói gì thêm, chỉ tiến lên phía trước nắm tay nàng. “Lên xe.” Ngỡ ngàng mà theo hắn lên xe, lúc này Đồng Ánh Diệu mới lấy lại tinh thần.

“Sao anh lại ở đây? Công việc của anh thì sao?”

“Anh bỏ lại.”

“Cái gì?”

Lí Tắc Hàn an ủi vuốt ve khuôn mặt hơi tái nhợt của nàng. “Em yên tâm, anh đã cẩn thận nói với khách hàng là có chuyện gấp phải về Đài Bắc. Sáng mai anh lại qua đó là được.”

“Trước kia anh sẽ không làm như vậy.” Bỏ lại công tác, mặc kệ khách hàng. Đồng Ánh Diệu thật sự không thể tin được hắn là Lí Tắc Hàn sao?

Khi nàng còn ở trong kinh ngạc, ngay sau đó thân mình đã bị ôm lấy. “Tắc Hàn?”

“Anh của trước kia, quả thực sẽ không làm như vậy. Nhưng khi Tiểu Mã gọi điện thoại nói chuyện phát sinh ở công ty, khi cậu ấy kể lại chuyện Tiểu Hủy đã làm với em, cùng với những lời cô ta đã nói, anh thật sự rất hy vọng mình đang ở đó, không để em một mình đối mặt với sự chỉ trích của cô ta. Bởi vì tất cả những chuyện này đều là lỗi của anh.”

Vừa rồi khi nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của nàng, hắn không biết mình đau lòng biết bao.

Hắn đã biết chuyện xảy ra hồi chiều, sau đó vì nàng mà bỏ lại công việc, lập tức trở về Đài Bắc? Đồng Ánh Diệu cảm thấy một loại cảm động đang từ từ lan ra trong lòng, ấm áp xen lẫn với vô cùng ngọt ngào.

Lí Tắc Hàn ôm chặt lấy nàng. “Ngay từ đầu anh nên nói ra tâm ý của mình. Thích em thì cứ việc nói thẳng. Không nên làm chuyện yêu thử gì đó. Nếu không phải do thái độ của anh không rõ ràng thì em cũng sẽ không bảo Tiểu Hủy đến tỏ tình với anh. Đương nhiên khi Tiểu

Hủy tỏ tình với anh, bởi vì nghe được là em bảo cô ta đến nên anh rất tức giận, thái độ cự tuyệt vì thế mà không tốt. Tất cả tất cả đều là lỗi của anh.”

“Tắc Hàn...”

“Tuy rằng anh không thể ở đó nhưng anh nhất định phải lập tức trở về. Giống như bây giờ ôm em cũng được, anh chỉ muốn ở bên cạnh em.” Quả nhiên nàng giống như hắn nghĩ, vẻ mặt đã bị đả kích. “Anh đã

nghe chỉ cần vừa thấy em sẽ lập tức ôm em, vì vậy vừa rồi anh mới xin phép sếp Hạ cho em tan ca sớm, em sẽ không giận chứ?”

Sếp Hạ cứ nhiên lại giúp Tắc Hàn làm những chuyện này? Lúc này cho dù Đồng Ánh Diệu muốn giận cũng không giận được. Lòng của nàng bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của hắn, đắm chìm vào trong sự kinh hỉ cùng cảm động mà hắn mang lại.

Nàng cũng ôm hắn. Tuy rằng rất vui khi thấy giờ phút này hắn xuất hiện ở trước mặt, nhưng lần sau không cho phép hắn lại làm như vậy. Mặt khác, mặc kệ hắn là vì nguyên nhân gì mà yêu nàng, lại yêu nàng ở điểm nào, chuyện đó cũng không quan trọng nữa. người đàn ông này thực sự yêu nàng! Đồng Ánh Diệu ngẩng mặt lên, chủ động hôn hắn. Nàng cũng thật sự yêu người đàn ông này.

36. Chương 36

Chương 6.3 (18)

Hai người về tới nhà trọ của Lí Tắc Hàn, dưới ánh mắt chăm chú nóng bỏng của nhau, khuấy động ra khát khao mãnh liệt đối với dục vọng nguyên thủy, đều khẩn cấp muốn có được đối phương.

“Đi tắm rửa trước.”

“Được.” Cởi quần áo trên người của nhau ra, đứng dưới vòi sen, nước xối vào da thịt trắng nõn nà mềm mại của Đồng Ánh Diệu làm cho nàng cảm thấy thật thoải mái. Nàng không có cự tuyệt bàn tay của người đàn ông phía sau vuốt ve qua lại trên người nàng. Nàng nhắm hai mắt lại, hưởng thụ khoái cảm tê dại mà sự âu yếm của hắn mang lại.

Vật nam tính nóng bỏng đến dọa người của hắn dán vào thân mình mềm mại kia. Lí Tắc Hàn từ sau ôm lấy nàng, gương mặt anh tuấn vùi sâu vào chiếc cổ trắng mịn màng người, sau đó mút thật mạnh. Cảm thấy cô gái trong lòng run nhẹ khiến thân thể của hai người lại vô ý mà nhẹ nhàng cọ xát, hô hấp của hai người đều từ từ dồn dập.

Bàn tay xoay khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại, cùng hắn hôn thật sâu, thật nồng nhiệt. Một tay xoa bóp bầu ngực mềm mại, một tay lại vói vào rừng rậm giữa hai chân, trên chọc vùng đất nữ tính mềm mại kia, đầu ngón tay nhẹ nhàng chọc vào trong cơ thể nàng...

“Ừm...” Không chịu nổi sự tấn công mãnh liệt đầy ham muốn của hắn, Đồng Ánh Diệu khẽ ngâm lên. Thân mình run lên một cái theo sự xâm nhập của ngón tay hắn, nàng nhịn không được mà dựa vào phía sau, thân mình càng dán chặt lên người hắn.

Lí Tắc Hàn đưa tay tắt vòi nước đi, vật nóng bỏng đã sớm cứng rắn kia không chờ được đến khi ra khỏi phòng tắm, căng cứng lên mà cọ xát lỗi đi vào vùng đất cấm chặt chẽ kia.

“Tắc Hàn, ừ...” Hắn muốn vào mà không vào, sự khiêu khích trên chọc kia làm cho người ta ngứa ngáy, cả người khô nóng không thôi, khát vọng trong cơ thể càng thêm mãnh liệt. Thân thể Đồng Ánh Diệu tìm lòng không đậu mà dán về phía sau một lần nữa, khát vọng vật nóng bỏng kia tiến vào chứ không cần chỉ nhẹ nhàng chạm chọc.

“Em muốn sao?”

“Đúng vậy, em muốn anh.” Giờ phút này Đồng Ánh Diệu bị dục vọng mãnh liệt làm mê muội, hoàn toàn đã quên chuyện e thẹn. Thân mình tràn ngập tình dục ửng hồng kia chỉ hy vọng hắn dừng tra tấn nàng như vậy nữa. Lí Tắc Hàn cũng không muốn tiếp tục tra tấn chính mình, hai tay cầm cái mông xinh đẹp mềm mại kia, vật nóng sôi trào từ từ đẩy mạnh vào trong cơ thể nàng, sự cọ xát nóng bỏng, kết hợp thật sâu, khoái cảm tê dại kia làm cho hai người cùng hô lên.

Theo hắn bắt đầu luật động, hai tay Đồng Ánh Diệu đặt trên tường nhà tắm, cảm thụ sự va chạm càng ngày càng mạnh mẽ kia, hô hấp bắt đầu dồn dập lên.

“Ừm... A a...” Luật động một hồi lâu mà tốc độ của hắn hoàn toàn không hề chậm lại, nàng không khỏi bắt đầu cảm thấy có chút choáng váng, há mồm mà thở dốc. Tay hắn đem hông của nàng nâng lên càng cao, làm ối lần tiến công đều rất sâu, lại làm cho cô gái trong lòng kêu càng lớn tiếng...

Sau một trận va chạm mãnh liệt điên cuồng, hắn mới tạm hoãn lại. Thân hình cao lớn cường tráng hơi cúi xuống, kề sát vào thân mình đang run run vì cao trào kích tình kia, hơi thở ấm áp nồng nàn thổi vào bên tai mẫn cảm của nàng. “Đồng Ánh Diệu, anh yêu em!”

“Ừ... Em cũng vậy.” Nàng hỏn hển trả lời. Nàng quay mặt ra sau, nhìn gương mặt anh tuấn đang dựa vào cần cổ mình, tầm mắt lại giao nhau, không nói gì, theo sự xâm nhập lần nữa của hắn, hai người cuồng nhiệt hôn lấy đối phương.

Giờ này phút này, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, bọn họ là thuộc về đối phương.

Khi Đồng Ánh Diệu từ phòng tắm đi ra, nàng cảm thấy thân thể có chút mơ hồ, đầu óc choáng váng. Cũng không biết là vì ngày hôm qua không có ngủ hay là do hoan ái kích tình trong phòng tắm vừa rồi. Tóm lại, nàng phải nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này điện thoại của nàng vang lên, nàng lấy điện thoại di động từ trong cặp ra, là thím gọi tới. Thím muốn nàng tìm một ngày nghỉ về nhà một chuyến nhanh nhất, bởi vì nàng phải gặp mặt người mà nàng vốn phải đi coi mắt.

“Thím, không phải con đã từ chối coi mắt rồi sao, sao còn phải gặp mặt đối phương?” Đồng Ánh Diệu không hiểu ý của thím mình. Lúc này Lí Tắc Hàn cũng từ phòng tắm đi ra, nghe thấy nàng nói phải gặp mặt đối tượng coi mắt mà thím nàng an bài, không vui mà ôm lấy nàng từ phía sau... Nói là ôm nhưng suýt nữa là siết chặt.

Đồng Ánh Diệu biết hắn tức giận, nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện với thím mình.

“Thím, con biết rồi, con gọi lại cho thím sau.” Vừa thấy nàng gấp di động lại, Lí Tắc Hàn lập tức nói: “Ngày mai sau khi anh từ Nghi Lan trở về, tối đó chúng ta thức đêm về quê của em, hôm sau trở lại Đài Bắc.” Nghe thấy hắn sắp xếp lộ trình cấp bách như vậy, Đồng Ánh Diệu cười khẽ. “Anh cho là mình là người sắt sao, cũng không cần nghỉ ngơi sao?” Nàng không biết lái xe, nếu không hai người bọn họ có thể thay phiên lái.

“Không cần!” Khẩu khí của Lí Tắc Hàn mạnh mẽ.

Nàng xoay người đối mặt với hắn. “Anh đừng hiểu lầm, không phải thím của em lại muốn sắp xếp cho em coi mắt nữa, mà là nghe nói người vốn phải coi mắt với em lần trước là bạn học tiểu học của em nha. Tuy rằng bị từ chối nhưng đối phương muốn gặp em một lần.”

“Bị từ chối là bị từ chối, tên đó sao lại lằng nhằng như vậy!”

“Thì là bởi vì đã từ chối đối phương cho nên khi đối phương đưa ra yêu cầu này thì thím của em cũng không thể thất lễ mà từ chối, mới có thể gọi điện thoại cho em.” Đối phương là người thân của bạn của thím em, thím nói thật thất lễ khi ngay cả một chút thể diện cũng không giữ cho người ta.

“Nghe ý tứ của em là muốn đi gặp mặt người kia?”

“Tắc Hàn, nếu em không đi thì thím của em sẽ rất khó xử.” Đồng Ánh Diệu không ngờ tới người đàn ông trước mặt khi cáu kỉnh, quả thực rất giống một đứa nhỏ.

Lí Tắc Hàn nhìn nàng: “Em không đi không được sao?”

“Đúng vậy.” Bởi vì nàng không thể làm cho chú thím khó xử. Dù sao lúc trước bọn họ cũng là vì nàng, thông qua sự giới thiệu của bạn bè mới nhận biết đối phương.

“Được rồi, muốn đi cũng được, anh cũng đi.” Đồng Ánh Diệu ngạc nhiên. “Anh cũng muốn đi?”

“Đúng vậy.”

“Tắc Hàn, anh đang ghen sao?”

“Không được sao?” Lí Tắc Hàn hoàn toàn không phủ nhận.

Câu trả lời của hắn làm cho lòng nàng nảy sinh vui vẻ. “Thật ra anh căn bản là không cần phải lo lắng. Em chỉ đi gặp mặt đối phương, cũng không phải làm cái gì.”

“Không làm cái gì, vậy nói cách khác không cần phải gặp mặt.”

“Tắc Hàn.” Rốt cuộc nàng phải nói thế nào thì hắn mới có thể nghe hiểu được nàng chỉ đi gặp mặt, không phải đi coi mắt.

“Vậy thì cùng nhau đi. Cứ quyết định vậy đi. Anh cũng có thể thuận đường đi thăm hỏi chú thím em.” Lí Tắc Hàn cảm thấy nên để cho chú thím nàng biết, người mà Đồng Ánh Diệu phải gả chỉ có thể là hắn, cho nên bọn họ dừng sắp xếp cho nàng đi coi mắt nữa.

Đồng Ánh Diệu nhìn bộ dáng kiên quyết phải đi xuống phía Nam với nàng của hắn. Sao nàng có thể để cho hắn cùng đi gặp mặt đối phương đây? Làm vậy không phải muốn cho đối phương không còn mặt mũi sao chứ? Nàng không có quá đáng như vậy. Hơn nữa chú thím cũng sẽ thực khó xử.

Xem ra trong thời gian ngắn tạm thời không thể về nhà một chuyến rồi. Có rảnh thì nói chuyện với thím một chút là được rồi.

37. Chương 37

Chương 7.1

“Đồng Ánh Diệu!”

Lí Tắc Hàn mang gương mặt cứng ngắc đi vào văn phòng của Đồng Ánh Diệu. Tần số hò hét vẫn như lúc trước, cao đến mức dường như tất cả các đồng nghiệp đều nghe được.

Đồng Ánh Diệu nhường mày, giọng có vẻ miễn cưỡng hỏi: “Trưởng phòng Lí, xin hỏi anh có chuyện gì sao?”

“Không phải mấy ngày trước anh đã nói giao hợp đồng của công ty Tường Phương cho anh sao?” Vừa rồi hắn gọi điện thoại hẹn thời gian gặp mặt, kết quả mới biết được Đồng Ánh Diệu đã sớm hơn hắn một bước, xác định thời gian gặp mặt với đối phương.

“Nhưng là đó là hợp đồng của em, tại sao phải giao cho anh? Vả lại trong tay anh cũng đang có không ít hợp đồng. Em tự phụ trách là được.”

Đôi mày rậm của Lí Tắc Hàn nhíu chặt. “Trong giới này ai cũng biết chủ tịch Liêu kia là một lão già háo sắc, vì vậy em không cần nhiều lời, giao hợp đồng này cho anh.”

“Nhưng em cũng nghe nói, chủ tịch Liêu cùng lắm cũng chỉ sờ sờ tay mà thôi. Dù sao cũng phải bắt tay với đối phương, cứ coi như cách thức bắt tay của ông ta có vẻ đặc biệt là được rồi, không sao cả.” Đồng Ánh Diệu cảm thấy Lí Tắc Hàn chuyện bé xé ra to.

“Cái gì gọi là sờ sờ tay?” Vừa nghe đến có thể nàng sẽ bị quấy rối tình dục, hắn liền cảm thấy bực bội cả người. “Không cần nói nữa, hợp đồng chuyển qua cho anh.”

“Trưởng phòng Lí, chúng ta đã nói là công tư rõ ràng.” Người này cũng thật là, sau khi kết giao với hắn, nàng mới biết thì ra hắn là một bình dấm chua thật lớn.

“Em muốn anh nhìn em bị người khác quấy rối tình dục, sau đó làm như không thấy sao?”

“Chuyện này cũng không phải là chưa từng có.”

Lí Tắc Hàn khiếp sợ không thôi. “Trước kia em đã từng bị khách hàng quấy rối tình dục? Tại sao anh không nghe em nói?”

Chuyện như thế này làm sao nàng có thể nói ra! Nàng cũng không muốn nói chuyện trước đây với hắn. “Trưởng phòng Lí, anh nghĩ rằng em là một chú chim non mới vào đời sao? Anh yên tâm, em sẽ xem xét kĩ mà làm. Sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa nói đến háo sắc, chủ tịch Liêu sao so với anh được!” (hô hô, Hàn ca cứng họng rồi nhé!)

“Em!” Gương mặt anh tuần vẫn luôn nghiêm túc lộ ra một chút ửng hồng hiếm có. Bị nàng chọc tức, hắn nghiêng người về phía trước, cắn răng nói khẽ: “Đồng Ánh Diệu, buổi tối trở về nhà, anh sẽ làm cho em chết rất khó xem!”

Nhìn hắn tức giận đi ra văn phòng của nàng, vừa rồi nàng thật sự không nên trở tài “múa mỗ”. Hơi thở ấm áp của hắn thổi qua mặt nàng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nóng lên, bởi vì nàng rất rõ hắn ám chỉ là cái gì.

Lần sau nàng nên cấm không cho hắn tiến vào văn phòng của nàng.

Hai người chính thức yêu đương được hai tháng mười ngày. Vừa rồi, dưới sự “nhắc đi nhắc lại” của hắn, nàng dọn đến ở chung với hắn. Có điều nàng chỉ mang theo vật dụng cá nhân đơn giản cùng quần áo, những thứ khác còn đang ở phòng trọ của nàng. Bởi vì hợp đồng thuê phòng của nàng còn chưa hết hạn.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ dùng ngày nghỉ để cùng nhau đi xem không ít căn nhà. Có căn nhà hai người đều thích, có điều cũng không vội vã lập tức mua lại, còn có thể xem thêm nhiều căn khác.

Từ khi sống chung tới nay, nàng cũng không cảm thấy không thoải mái hoặc không quen, bởi vì trước kia nàng thường qua đêm ở nhà hắn. Ngược lại, nàng phát hiện hắn làm việc nhà còn giỏi hơn nàng. Đúng là gia giáo quá tốt.

Nếu có điều gì cần nói, đó chính dực vọng của hắn. Nàng còn nhớ hắn từng nói qua mình không phải người coi trọng tình dục, đó căn bản chính là lời nói dối gạt con nít ba tuổi. Bởi vì mỗi lần Tắc Hàn tới gần nàng, nhiệt độ cơ thể đều cao đến mức dọa người. Tuy rằng nàng cũng rất thích hắn ôm ấp, nhưng thỉnh thoảng vẫn có trách móc, bởi vì thể lực của hắn thật sự là rất dồi dào. (hix, dã thú!)

Lúc này Lương Như Phượng gõ cửa đi vào văn phòng của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười quái lạ. Thật là, phụ nữ có thai mà cứ thường cười như vậy, nàng rất sợ đứa nhỏ sinh ra cũng sẽ có vẻ mặt này, thật sự là đáng sợ. Gần đây bụng của nàng thoát nhìn rất lớn, có cảm giác dường như có thể sinh bất cứ lúc nào.

“Vua bà tám của tôi, cậu lại có chuyện gì nữa?”

“Không có việc gì, chỉ là đứng lên đi lại một chút mà thôi.” Lương Như Phượng mỉm cười chi mà nói. “Xem ra tình cảm của cậu và trưởng phòng Lí rất ngọt ngào nha.”

“Ngọt ngào? Cậu không nghe thấy anh ta rống mình lớn tiếng như vậy sao?”

“Về điểm này, mình cũng rất ngạc nhiên. Lúc riêng tư, cậu và trưởng phòng Lí ở chung sẽ như thế nào đây? Chẳng lẽ anh ta cũng thường gọi cả họ lẫn tên của cậu sao?” Ở công ty, chỉ nghe thấy trưởng phòng Lí gọi Ánh Diệu là trưởng phòng Đồng hoặc là Đồng Ánh Diệu, hình như chưa từng nghe qua hắn chỉ gọi tên của nàng.

“Không sai, quả thực anh ấy gọi cả họ tên của mình.” Có lẽ là đã gọi suốt sáu năm, ngay cả khi tên kia ôm nàng nói yêu nàng cũng là mang cả họ lẫn tên ra mà gọi: “Đồng Ánh Diệu, anh yêu em!” Tại nàng không khỏi nóng lên, giống như giờ phút này người nào đó đang ghé sát vào tai nàng mà nói, tim cũng đập nhanh và mạnh hơn.

“Cái gì, không lãng mạn chút nào. Đừng nói lúc riêng tư anh ta cũng gọi cậu là trưởng phòng Đồng nha?” Lương Như Phượng thật sự cảm thấy thực không thể tin nổi.

“Đúng vậy, thỉnh thoảng anh ấy cũng gọi mình là trưởng phòng Đồng.” Đêm qua hắn gọi nàng như vậy...

.....

“Trưởng phòng Đồng, anh biết em rất chăm chỉ, nhưng đến lúc nên lên giường đi ngủ thì nên lên giường ngủ. Thường xuyên thức khuya không tốt cho sức khỏe.” Hắn nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, đem quyển tạp chí trong tay đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

“Em biết, em xem xong tài liệu này sẽ đi ngủ.”

“Đó cũng không phải tài liệu quá quan trọng, ngày mai đến công ty xem là được rồi.”

“Anh ngủ trước đi.” Đồng Ánh Diêu ngồi ở chiếc bàn bên cạnh, tiếp tục xem tài liệu. Hấn đột nhiên im tiếng. Vừa quay đầu lại, nàng thấy vẻ mặt của hấn như oán phụ chốn phòng khuê mà nhìn nàng. Vẻ mặt đó thật sự rất buồn cười, làm cho nàng nhin không được mà bật cười. “Sao thế, anh muốn nói với em rằng không có em thì anh ngủ không được sao?”

“Đúng.”

Vẻ mặt quá mức nghiêm túc của hấn làm cho tim nàng đập thật nhanh. “Anh đang đùa với em sao.”

“Nhưng anh không đùa với em.” Hấn vươn tay về phía nàng. “Không có em anh thật sự ngủ không được, cho nên, lại đây nhanh lên.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Anh thật sự...”

“Lại đây!”

Cũng không biết là ánh mắt của hấn quá mức nóng rực, hay là đôi cánh tay kia quá mê người, nàng biết được hấn ôm lấy rất thoải mái. Tóm lại, nàng giống như bị ma nhập, buông tài liệu trong tay xuống, tắt đèn bàn, đi về phía vòng tay mạnh mẽ kia...

.....

Không có phát hiện ra vẻ lơ đãng của bạn thân, Lương Như Phượng tiếp tục nói. “Ánh Diêu, lúc riêng tư khi trưởng phòng Lí gọi cậu là trưởng phòng Đồng, cậu có phản ứng gì?”

“Phản ứng gì? Thì cười thôi.” Ngày hôm qua quả thật là nàng cười mà đi về phía hấn. Hấn cũng cười, sau đó giống như bạch tuộc mà gắt gao quấn lấy nàng ôm vào ngực, hôn nàng nồng nàn.

Lương Như Phượng nghĩ rằng bạn thân chỉ là cười gượng, bởi vậy đề nghị: “Ánh Diêu, mình cảm thấy cậu nên nói với trưởng phòng Lí một chút, để cho anh ta sửa miệng lại. Cách gọi Đồng Ánh Diêu, trưởng phòng Đồng như vậy thật sự không lãng mạn cũng không ngọt ngào. Nên gọi cậu là Diêu, Diêu Diêu, hoặc là Diêu của anh,... Hiểu chưa?”

Cả người Đồng Ánh Diêu nổi da gà. Đây chỉ là Như Phượng kêu nàng như vậy đã khiến cho nàng cảm thấy rất quái lạ. Nàng thật sự không thể tưởng tượng khi người đàn ông cao lớn kia gọi nàng như vậy thì sẽ như thế nào nữa? Nhất định là càng rùng mình dữ dội.

Thôi đi, bây giờ bọn họ cũng rất tốt rồi, hơn nữa cách gọi như vậy không lãng mạn không ngọt ngào sao? Mỗi lần nàng đều cảm thấy rất lãng mạn rất ngọt ngào mà... (haiz, yêu đến mù mị rồi thì có biết gì nữa đâu...)

“Ánh Diêu, cậu có nghe mình nói chuyện không đấy?”

“Nghe rồi.” Đồng Ánh Diêu cười cười. “Cám ơn đề nghị của cậu. Có rảnh mình sẽ nói với trưởng phòng Lí.”

38. Chương 38

Chương 7.2

Hơn 8 giờ tối, Lí Tắc Hàn và Đồng Ánh Diêu cùng nhau về nhà.

Sau khi công khai tình cảm, hai người đã quen cùng nhau đi làm và về nhà rồi. Bình thường không nấu cơm, đều là ăn ở bên ngoài. Còn ngày nghỉ, nếu Lí Tắc Hàn không bận thì hấn sẽ xuống bếp.

Sau khi vào nhà, đặt đồ đạc xuống, hai người cùng nhau ngồi ở phòng khách. Lí Tắc Hàn đứng dậy xuống bếp lấy đồ uống, khi đi ra, trên tay cầm hai chai trà xanh.

Sau khi sống chung với nàng, trong nhà có thêm thức uống là trà xanh. Trước kia hấn rất ít uống loại này.

“Đồng Ánh Diêu, trà xanh của em nè.”

Nàng nhận lấy, nhớ tới lời Như Phượng nói hồi chiều, không khỏi nở nụ cười.

“Em đang lén cười một mình cái gì đó?” Lí Tắc Hàn nhìn người bên cạnh mình chẳng hiểu làm sao lại cười.

“Hôm nay Như Phượng hỏi em, lúc riêng tư anh gọi em là gì. Em nói Đồng Ánh Diêu hoặc trưởng phòng Đồng. Kết quả anh biết cậu ấy nói thế nào không? Cậu ấy nói anh không lãng mạn chút nào, ở nhà với ở công ty cũng gọi như nhau.” Đồng Ánh Diêu cười sáng lạn mà nói.

“Vậy cô ấy cảm thấy anh nên gọi em là gì?”

“Cậu ấy nghĩ rằng anh sẽ gọi em là Diêu hay Diêu Diêu, nếu không là Diêu của anh. Nghe thấy cậu ấy nói như vậy, em thật sự cảm thấy rất buồn cười.”

Nhìn nàng cười ngọt ngào chói mắt, Lí Tắc Hàn cũng cười. “Anh cảm thấy đề nghị của kế toán Lương cũng không tồi. Diêu, Diêu Diêu, Diêu của anh.”

Đồng Ánh Diêu buồn cười liếc hắt một cái: “Thôi đi, mắc mới gần chết. Nghe sao cũng cảm thấy là lạ.” Dù sao nàng đã quen hắt gọi như vậy, cũng không khác lắm.

“Có sao?”

“Đương nhiên, nếu em gọi anh là Hàn, Hàn Hàn, Hàn của em,... anh sẽ không nổi da gà sao?” Bọn họ cũng không phải kiểu người đem chuyện buồn nôn mà coi làm dễ thương, gọi bình thường một chút thì tốt hơn.

“Kêu lại một lần nữa đi.”

“Cái gì?” Nàng ngạc nhiên.

“Anh cảm thấy cách gọi như vậy cũng không tồi. Em có thể chọn lấy một cái mà gọi anh.” Hắt thật sự cảm thấy cũng không tệ lắm.

“Trưởng phòng Lí, gọi như vậy không quá buồn nôn sao?”

“Trưởng phòng Đồng, em nên dịu dàng hơn chút nữa.”

“Em sợ anh sẽ nôn.”

“Diêu của anh, anh thích cách gọi này. Diêu của anh, em là Diêu của anh.” Tay Lí Tắc Hàn xoa đầu của nàng. “Diêu của anh.”

“Trưởng phòng Lí, anh đang cố ý chinh em sao? Vì em khẳng khẳng muốn tiếp hợp đồng của công ty Tường Phương nên anh muốn em nổi da gà cả người sao.” Nàng biết hắt rất để ý việc nàng nhận hợp đồng của Tường Phương.

Lí Tắc Hàn nhướn đôi mày rậm. “Chúng ta nói chuyện cho rõ ràng đi.” Hắt hơi nghiêng người, mặt đối mặt với nàng. “Anh đã nghĩ rồi, em muốn nhận cứ nhận. Đó là công việc của em, anh không nên can thiệp.” Bọn họ đã thỏa thuận không can thiệp công việc của nhau.

Đồng Ánh Diêu đầu tiên là sửng sốt, sau đó nở nụ cười. “Cám ơn sự thông cảm của anh.”

“Nhưng em cũng phải đáp ứng anh, có vấn đề gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể thảo luận với anh, được không?” Tuy rằng hắt biết nàng có thể xử lý rất tốt, nhưng vẫn là hy vọng có thể trở thành người để nàng dựa vào.

Thật sự không ngờ hắt sẽ nhượng bộ, nàng cười gật đầu. “Được.”

Lí Tắc Hàn nhìn dung nhan yêu kiều xinh đẹp trước mặt đang cười khê. Thỉnh thoảng nàng sẽ giả vờ thật vô tội, thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ gian xảo giả tạo như hồ ly, nhưng đôi khi cũng sẽ giống như bây giờ, cười một cách tự nhiên trong trẻo, không có chút làm bộ làm tịch. Mặc kệ nàng biểu lộ như thế nào, cũng đều khiến hắt hết sức mê muội.

“Sao lại nhìn em như vậy?”

“Anh cảm thấy em rất đẹp.” Lí Tắc Hàn nói ra ý nghĩ trong lòng lúc này.

Nhìn vào đôi mắt đen thẳm kia, Đồng Ánh Diêu cười hết sức đáng yêu. “Em thấy anh cũng rất tuần tú nha.”

Hai người nhìn nhau cười.

Hắn đưa tay vuốt mặt nàng. “Chủ nhật này anh về Đà Nam cùng em.”

“Tại sao?” Nàng nhìn hắn.

“Anh muốn hỏi chú thím của em rằng nhất định phải đợi đến cuối năm mới có thể cưới em về nhà làm bà Lí sao? Ngày kết hôn không thể sớm hơn sao?”

“Anh muốn sớm hơn sao?”

“Tháng sau.” Không phải đang đùa, hắn nghiêm túc trả lời. Nếu có thể hắn còn muốn sớm hơn một chút. Nhưng hắn cũng hiểu kết hôn cần chuẩn bị một số việc. Còn nữa, sắp tới hai người phải dành thời gian bay đi Mỹ một chuyến.

“Xem ra anh thật sự rất yêu em nha?”

“Đúng, rất yêu em.” Trên khuôn mặt tuần tú là vẻ kiên định.

Mắt Đồng Ánh Diệu trở nên ướt át. Nàng nghiêng người về phía trước chủ động cho hắn một nụ hôn.

Nên nói gì đây?

Nàng không thể nói gì bởi vì nàng bị lời nói ngày càng thâm tình của hắn làm cho cảm động nói không nên lời, chỉ có thể lấy nụ hôn đáp lại tình yêu của hắn.

Có thể cùng hắn một chỗ, thật sự rất hạnh phúc.

Nụ hôn nồng cháy. Lúc này hai người nhiệt tình như lửa hoàn toàn không đoán được, chờ đợi bọn họ không phải là hôn lễ hạnh phúc vui vẻ mà là cuộc chia tay tàn khốc.

39. Chương 39

Chương 7.3

Chiều thứ ba là lúc công ty quảng cáo Thịnh Thái mở cuộc họp hội đồng. Lúc này nhân viên đều tiến vào phòng họp để họp. Trong phòng làm việc im ắng, chỉ còn lại Mỹ Mi – nhân viên vừa học vừa làm – ở trước quầy tiếp tân.

Mỹ Mi nhìn người đang đứng trước quầy tiếp tân, mày hơi nhíu lại, vẻ mặt thoát nhìn không biết nên làm gì bây giờ, sau đó đôi khi khẩn trương nhìn vào phòng họp.

Phòng làm việc lúc này quá mức im lặng, không hiểu sao làm cho người ta có cảm giác yên lặng trước bão tố, làm cho Mỹ Mi khẩn trương mà run rẩy.

Rốt cuộc thì cửa phòng họp mở ra, nhân viên lục tục đi ra.

Người đứng trước quầy tiếp tân hồi lâu, vừa thấy hắn giữa đám nhân viên, đã không phải lần đầu tiên đến công ty quảng cáo Thịnh Thái nên liền cười mà chạy qua, chạy thẳng vào trong lòng hắn. Trước kia, khi nàng đến đây, có thể trực tiếp vào phòng làm việc của hắn.

“Tắc Hàn!”

Trong phút chốc, cả phòng làm việc dường như đờ lại. Người đang nói chuyện thì ngừng nói, người đang cử động thì cũng nhất thời cứng đờ mà nhìn cảnh mỹ nữ ôm ấp trước mắt. Mọi người đều kinh ngạc, bao gồm người bị ôm lấy.

Một lúc lâu sau Lí Tắc Hàn mới hoàn hồn. “Mĩ Na?”

“Em đã trở về, có nhớ em không? Em rất nhớ anh, Tắc Hàn.” La Mĩ Na vẫn ôm chặt lấy hắn. Gương mặt xinh đẹp trang điểm kỹ lưỡng cười với hắn một cách sáng lạn.

Đoàn người từ ngạc nhiên chuyển thành kinh hô, sau đó lại nhìn về phía Đồng Ánh Diệu đang đứng sau hai người đang ôm nhau thắm thiết. Ngoài thoát nhìn có chút kinh ngạc nho nhỏ ra, dường như không biểu tình gì đặc biệt.

“Mĩ Na, em buông ra trước đi.” Lí Tắc Hàn xấu hổ bỏ đôi tay đang ôm chặt lấy mình của La Mĩ Na ra, cố ý duy trì khoảng cách với nàng.

Không hiểu sao bị đẩy ra, La Mĩ Na tưởng bạn trai mình – người luôn có cá tính nghiêm túc đang xấu hổ, cho nên lại vươn tay ôm lấy hần lần nữa. Nàng thật sự rất nhớ hần. Không ngờ nàng vừa đưa tay ta lại bị cánh tay thon dài kia cản lại, cự tuyệt nàng ôm ấp.

“Tắc Hàn?” Đường như nhận thấy được có điểm không thích hợp, vẻ mặt của đồng nghiệp trong công ty cũng lạ quái, La Mĩ Na hỏi: “Chẳng lẽ anh không nhớ em sao?”

“Mĩ Na, anh đã có bạn gái.” Lí Tắc Hàn dùng thái độ vững vàng nói.

“Cái gì?” Vẻ mặt La Mĩ Na như sét đánh ngang tai, không thể tin. “Tắc Hàn, có phải anh giận em đưa ra lời chia tay với anh nên mới cố ý nói như vậy không? Nhưng anh cũng biết đó chỉ là kế tạm thời thôi, bởi vì người đại diện phía Hongkong không cho phép em yêu đương. Không phải em thật lòng muốn chia tay với anh. Anh nên biết em rất yêu anh.” La Mĩ Na sắp khóc đến nơi.

“Mĩ Na, anh thật sự có bạn gái.” Hần xoay người, kéo Đồng Ánh Diêu đứng ở phía sau qua: “Cô ấy chính là bạn gái của anh, Đồng Ánh Diêu.” Tuy rằng trước kia Mĩ Na cũng đã gặp qua Đồng Ánh Diêu vài lần, nhưng hần vẫn chính thức giới thiệu bạn gái mới của mình với nàng.

Đồng Ánh Diêu không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn La Mĩ Na.

“Cái gì, cô ta là bạn gái của anh, còn em thì sao?” La Mĩ Na hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

“Mĩ Na, chúng ta sớm đã chia tay.”

“Không cần, em không muốn chia tay với anh, ô...” Nàng khóc nức nở. “Người ta còn yêu anh, không phải thật sự muốn chia tay với anh, ô ô...”

“Mĩ Na, xin em đừng khóc nữa.” Như vậy làm sao có cách nói chuyện tử tế được.

“Sao em có thể không khóc được, bạn trai cũng bị cướp mất rồi, em có thể không đau lòng mà khóc sao?” La Mĩ Na khóc rất thương tâm, đáng vẻ rơi lệ yếu đuối như hoa lê kia, là đàn ông nhìn thấy đều sẽ rất đau lòng.

Đối mặt nàng khóc lóc, Lí Tắc Hàn không thể làm như không thấy. Dù sao hần cũng từng yêu nàng.

“Tắc Hàn, xin anh trở lại bên cạnh em. Đến Hongkong phát triển là một âm mưu. Bây giờ em không còn gì cả, nếu ngay cả anh cũng không cần em, vậy em phải làm gì bây giờ?” La Mĩ Na đi về phía hần, ôm chặt lấy tay hần. “Tắc Hàn, anh đừng không cần em. Anh đã quên rồi sao? Anh đã nói sau này anh sẽ chăm sóc tốt cho em.”

Đồng Ánh Diêu hơi run rẩy.

“Mĩ Na, đó là lời nói trước kia.”

“Nói rồi là nói rồi!”

Thấy cảm xúc của nàng hoàn toàn không khống chế được, lúc này có nói gì với nàng đi nữa cũng đều là vô ích. Không muốn để cho tình cảm riêng tư của mình làm ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của mọi người, Lí Tắc Hàn đành phải mang La Mĩ Na rời khỏi công ty. “Chúng ta ra bên ngoài nói cho rõ ràng.”

Hần quay đầu mỉm cười với Đồng Ánh Diêu, đó là nụ cười ý bảo nàng yên tâm.

Sau khi Lí Tắc Hàn kéo bạn gái cũ đi khỏi, tầm mắt của mọi người không hẹn mà cùng chuyển về phía Đồng Ánh Diêu, nàng xấu hổ cười cười. “Không có việc gì, mọi người làm việc đi!”

Nàng trở về văn phòng của mình, có một bà bầu đi theo tiến vào văn phòng của nàng.

Lương Như Phượng mở miệng nói: “Ánh Diêu, lúc này cậu tuyệt đối phải tỉnh táo.”

Người nên tỉnh táo lại là Như Phượng chứ không phải nàng. Thấy Như Phượng còn nắm chặt hai tay, nàng cười nhạt. “Như Phượng, cảm ơn cậu, mình không sao.”

“Ánh Diêu, cậu đừng nghĩ nhiều quá, cho dù La Mĩ Na kia là bạn gái cũ mà trưởng phòng Lí yêu nhất thì sao? Bạn gái cũ chính là bạn gái cũ. Đừng quên bạn gái hiện tại của trưởng phòng Lí là cậu. Cậu phải giữ chặt trưởng phòng Lí, cho dù anh ta muốn chia tay với cậu, cậu cũng phải nói không, biết chưa?”

Đồng Ánh Diêu hơi ngẩn ra. Người kia có thể sẽ chia tay với nàng sao?

“Ánh Diêu, chiếu theo lời bài hát mà trưởng phòng Lí thường hát trước đây – chết cũng phải yêu. Cho nên cậu phải vững vàng, phải ôm quyết tâm sống chết, chống chọi với cô gái kia đến cùng.” (giống đi đánh giặc wá!)

Ôm quyết tâm sống chết, chống chọi đến cùng? Lời của bạn thân làm cho Đồng Ánh Diêu cảm thấy buồn cười, bây giờ xảy ra chiến tranh sao? Dường như thật sự không có vấn đề chứ?

Chết cũng phải yêu, vì một cuộc tình mà núu kéo sống chết, như vậy cuối cùng đối phương thật sự sẽ thuộc về mình sao? Nàng rất hoài nghi cách làm như vậy.

Trong một cuộc tình, nếu một bên đã không còn tình yêu, cho dù mình có núu kéo thế nào đi nữa thì cũng vô ích, ví dụ tốt nhất không phải là chính nàng sao? Khi Tiêu Tử Lương gọi điện nói muốn chia tay, nàng thật sự rất kinh ngạc. Nhưng nghiêm túc mà ngẫm lại, bọn họ chia tay sớm đã có dấu hiệu. Trước lúc đó, bởi vì bọn họ công tác bận rộn mà hơn một tháng không gặp mặt.

Tuy nàng không xác định Lí Tắc Hàn có thể chia tay với nàng hay không, nhưng nàng tin tưởng cho dù hắn chia tay với nàng cũng sẽ nói rõ ràng lí do với nàng. Người này làm việc luôn rất nguyên tắc. Mà mặc kệ là lí do gì, nàng đều chấp nhận.

Trong quan hệ tay ba nếu có một người phải rời đi, hai người kia nếu hạnh phúc, nàng sẽ rút lui. Bởi vì nàng hy vọng nhìn thấy hắn hạnh phúc.

40. Chương 40

Chương 7.4

Mãi cho đến trước khi tan ca vẫn không thấy Lí Tắc Hàn trở về công ty, Đồng Ánh Diêu không có gọi điện thoại cho hắn, chỉ lẳng lặng xách cặp về nhà.

Ngồi trong phòng khách, tâm tình của nàng rất phức tạp. Cho dù nàng tin tưởng Lí Tắc Hàn yêu nàng, nhưng nàng cũng biết trước kia hắn yêu La Mĩ Na thế nào. Nhớ tới câu nói hồi chiều của La Mĩ Na – ‘anh nói sau này anh sẽ chăm sóc tốt cho em’ – cho dù đó là lời mà những người yêu nhau sẽ nói nhưng lòng nàng vẫn không khỏi se thắt lại.

Nàng biết Tắc Hàn làm việc luôn coi trọng trách nhiệm. Mặc kệ là công tác hay đối nhân xử thế, hắn đều luôn có thái độ chịu trách nhiệm. Nhớ lại lúc đó bọn họ kết giao, tất cả nguyên nhân không phải là vì trách nhiệm sao? Mà vì sao đến bây giờ Tắc Hàn còn chưa trở về, thậm chí cả điện thoại cũng không gọi, đại khái là vì vậy đi!

Đồng Ánh Diêu ngồi trên sôpha, thở dài thườn thượt. Đã mấy tuổi rồi, cứ nhiên còn vì những chuyện này mà ghen. Nhưng nàng không cách nào miêu tả được cảm giác bất lực giờ phút này trong nội tâm. Có chút trống rỗng, còn có bất an.

Cho dù buổi chiều nàng cố gắng làm mình thoát nhìn không khác lắm, nhưng nàng cũng biết có một số việc khi đã xảy ra, không phải nàng không muốn là được.

Lúc này chuông cửa vang lên, nàng tưởng Lí Tắc Hàn đã trở lại. Bởi vì đôi khi hắn về trễ, đều muốn nàng mở cửa cho hắn, sau đó lại hôn nàng một chút. Cho nên Đồng Ánh Diêu nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa. Cửa vừa mở ra, nàng thấy La Mĩ Na đứng ở trước mặt.

Đồng Ánh Diêu còn không có mở miệng nói chuyện, nhưng La Mĩ Na lại rất kinh ngạc vì người mở cửa cư nhiên là Đồng Ánh Diêu? “Sao lại là cô mở cửa?”

“Tắc Hàn còn chưa trở về.” Nàng thản nhiên trả lời.

Lúc này La Mĩ Na nhìn thấy trên kệ để giày ở gần cửa đặt rất nhiều giày cao gót và dép nữ. “Cô ở đây?”

Đồng Ánh Diệu không hiểu tại sao khi biết nàng ở đây cô ta lại kinh ngạc như vậy. Nhưng nàng cũng không né tránh câu hỏi của cô ta. “Tôi ở chỗ này.”

“Cái gì, cô thật sự ở chỗ này?” La Mĩ Na thật sự vô cùng khiếp sợ.

Trước kia khi kết giao với Tắc Hàn, nàng từng muốn hai người sống chung nhưng đều bị hấn cự tuyệt. Nguyên nhân là hấn muốn có không gian riêng. Mà nàng cũng không biết cho nên cãi nhau với hấn vài lần. Kết quả là, bây giờ hấn cư nhiên ở chung với Đồng Ánh Diệu?

Trong một lần đi biểu diễn, nàng quen một người đại diện rất có tiếng ở Hongkong. Vì muốn vào giới giải trí Hongkong, nàng không thể không đề nghị chia tay với Tắc Hàn. Tốn không ít tiền tham gia huấn luyện của công ty. Ai ngờ đối phương lại sắp xếp cho nàng chụp hình cấp 3, đương nhiên nàng không chịu. Cứ như vậy hai bên giằng co với nhau, cuối cùng nàng bồi thường mà hủy hợp đồng.

Nàng không còn gì cả cho nên trở về Đài Loan, định nhận lỗi với Tắc Hàn. Trước kia nàng rất tùy hứng làm bậy, nàng hy vọng hai người có thể hòa hợp lại, dù sao lúc trước bọn họ cũng không phải vì không yêu đối phương mà chia tay. Chỉ là không ngờ tới hấn cư nhiên đã có bạn gái mới. Bây giờ còn ở chung một chỗ?

Nếu lại mất đi Tắc Hàn, nàng thật sự không còn gì cả. Tuy rằng Tắc Hàn không phải công tử nhà giàu gì, nhưng biết cách quản lý tài sản cùng đầu tư, thật ra cũng coi như là có tiền, là người xứng mặt ‘người đàn ông độc thân vàng’. Nàng thật sự không thể không có hấn.

“Nếu cô muốn tới tìm Tắc Hàn, anh ấy còn chưa về.”

“Tôi biết, mãi cho đến vừa rồi anh ấy vẫn ở nhà tôi, sau đó mới về công ty thu thập đồ đạc. Nhưng anh ấy đánh rơi di động ở chỗ tôi, tôi đặc biệt đem đến đây cho anh ấy.” Thấy Đồng Ánh Diệu hơi biến sắc, trong lòng La Mĩ Na mừng thầm. Nàng cùng Tắc Hàn kết giao hai năm, mà bọn họ cũng mới kết giao hơn hai tháng, nàng tin tưởng có thể làm cho Tắc Hàn trở lại bên cạnh mình.

Thảo nào vừa rồi Tắc Hàn từ công ty gọi điện cho nàng, nói trễ một chút sẽ qua lấy điện thoại. Mà khi nàng nói không cần phiền phức như vậy, nàng trực tiếp đưa đến đây cho hấn, bởi vì nàng còn có chuyện muốn nói với hấn, hấn lại khấn trương nói nàng không cần đem tới. Thì ra Đồng Ánh Diệu ở đây. Nếu đã gặp gỡ, vậy thì nàng liền nói rõ ràng với cô ta.

Nàng đưa điện thoại di động đưa cho Đồng Ánh Diệu. “Tôi có lời muốn nói với cô.”

“Cô muốn nói gì?”

“Đồng tiểu thư, nếu có thể, tôi hy vọng cô trả Tắc Hàn lại cho tôi.” La Mĩ Na rưng rưng nước mắt, vẻ mặt đáng thương mà cầu xin nàng.

Đồng Ánh Diệu nhìn bộ dạng đáng thương của La Mĩ Na. Lí Tắc Hàn là vì nhìn thấy cô ta như thế mới không thể buông ra, cho nên mãi đến lúc này đều ở bên cạnh cô ta sao?

“Tôi biết tôi không nên ích kỷ như vậy mà yêu cầu cô rời xa anh ấy. Nhưng hai người cũng chỉ mới kết giao hơn hai tháng, mà tôi cùng anh ấy đã có tình cảm hơn hai năm. Cho dù chúng tôi chia tay, tôi biết Tắc Hàn vẫn còn yêu tôi. Nếu không anh ấy cũng sẽ không vừa nhìn thấy tôi khóc liền ở bên cạnh tôi.” La Mĩ Na một tay lau nước mắt, một tay đặt lên ngực. “Đồng tiểu thư, tôi thật sự rất yêu Tắc Hàn.”

Đồng Ánh Diệu không biết chính mình nên nói gì.

“Đồng tiểu thư, tôi cầu xin cô trả Tắc Hàn lại cho tôi.” La Mĩ Na tiếp tục cầu xin. Thấy trên mặt Đồng Ánh Diệu không có phản ứng gì, cô ta quyết định thay đổi chiến lược.

“Cô biết không? Trước kia Tắc Hàn đã nói với tôi sau này anh ấy nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tôi. Anh ấy là một người đàn ông có trách nhiệm, tôi tin tưởng anh ấy nói được thì làm được.”

Chiến lược của La Mĩ Na đã thu được hiệu quả. Đồng Ánh Diệu cứng mặt. Nàng cảm thấy cảm giác bất an trong ngực mình liên tục khuếch đại, làm cho ngay cả hô hấp nàng cũng cảm thấy đau đớn.

Thảo nào Lí Tắc Hàn bị nàng quán lấy cả một buổi chiều cùng buổi tối mà không thể rời đi. Bởi vì cô gái này cũng không thuần khiết vô hại như vẻ bề ngoài, không có việc gì cũng chớp một đôi mắt đen vô tội. Ngược lại, cô ta rất thông minh, biết mình đang nắm điều kiện có lợi gì.

Tuy rằng người đàn ông kia từng nói yêu nàng, cũng nói muốn kết hôn với nàng, nàng cũng tin tưởng hẳn. Bởi vì người kia sẽ không thích nói giỡn, huống chi là hôn nhân đại sự.

Nhưng không biết vì sao, hiện tại lòng của nàng có chút dao động đối với những lời hắn đã nói...

Sau khi La Mĩ Na rời đi, Đồng Ánh Diêu có chút mờ mịt mà trở về phòng khách.

41. Chương 41

Chương 8.1

Sau khi La Mĩ Na rời đi khoảng 10 phút, Lí Tắc Hàn vội vàng từ công ty trở về.

“Mĩ Na đã tới?”

“Đúng vậy, cô ta đem di động của anh trả lại đây.” Đồng Ánh Diêu đem điện thoại di động bỏ lên trên bàn.

“Cô ấy nói gì với em sao?” Hắn có chút lo lắng hỏi.

Vừa rồi hắn về công ty, muốn gọi điện thoại cho Ánh Diêu, báo cho nàng biết sắp về nhà thì mới phát hiện di động để quên ở nhà Mĩ Na. Hắn gọi điện thoại cho cô ta, trước khi hắn về nhà sẽ đến làm phiền cô ta lấy điện thoại lại, kết quả cô ta nói muốn đem tới đây cho hắn. Sợ cô ta sẽ chạm mặt với Ánh Diêu, sau đó nói lung tung cho nên hắn cố gắng ngăn cản. Nhưng hắn biết cô ta vẫn đến.

Quả nhiên.

“Cô ta nói từ chiều đến vừa rồi anh đều ở bên cạnh cô ta. Cô ta hy vọng em có thể trả anh lại cho cô ta.” Đồng Ánh Diêu nói đại khái.

Lí Tắc Hàn sa sầm mặt: “Em không cần để ý lời của cô ấy. Giữa anh và cô ấy đã sớm chấm dứt. Sở dĩ kéo dài đến vậy là bởi vì cô ấy cứ khóc mãi.”

Đồng Ánh Diêu nghe được hắn nói như vậy, hơi biến sắc.

“Nếu mỗi ngày cô ta đều khóc thì ngày nào anh cũng phải ở bên cạnh cô ta sao?” (đúng rồi đó!) Nàng biết mình không nên vì chuyện thế này mà tức giận, nhưng nàng không kìm nén được cảm giác bất an vẫn ở trong lòng vừa rồi. Huống hồ bộ dáng cô ta đến tìm hắn vừa rồi thoạt nhìn tuyệt đối không giống như là rất đau lòng.

“Em nói gì vậy?” Lí Tắc Hàn không ngờ tới nàng sẽ nói ra những lời như vậy. Ngữ khí của hắn bất đắc dĩ. “Đồng Ánh Diêu, đừng vì sự xuất hiện của Mĩ Na mà phá hủy quan hệ giữa chúng ta, được không? Nếu em muốn biết chuyện giữa anh và Mĩ Na, anh có thể nói với em.”

“Em không muốn biết.” Nếu hắn muốn nói bởi vì lúc trước từng yêu cô ta cho nên không thể thấy cô ta khóc mà không để ý tới, như vậy nàng tuyệt đối không muốn nghe.

Thái độ quá mức lạnh nhạt của nàng làm cho Lí Tắc Hàn nhú đôi mày rậm lại: “Ánh Diêu, anh cảm thấy khi em giải quyết vấn đề tình cảm giữa chúng ta thì dường như quá mức lý trí.”

“Quá mức lý trí? Thế nào, anh hy vọng em giống như La Mĩ Na, vừa khóc vừa nháo cầu xin anh đừng trở lại bên cạnh bạn gái cũ sao? Chuyện như vậy La Mĩ Na đã làm, lại thêm một La Mĩ Na nữa, anh chịu nổi sao?”

“Đồng Ánh Diêu, thế nào em cũng phải chọc tức anh vào lúc này sao? Anh đã đủ phiền phức rồi.” Nàng biết rõ hắn không có ý đó. “Sở dĩ anh ở cùng Mĩ Na, đó là vì anh cảm thấy có chút áy náy với cô ấy. Tồn tại một loại trách nhiệm đạo nghĩa, không cách nào mặc kệ cô ấy.”

Buổi chiều nghe nàng kể mình bị lừa đi chụp phim cấp ba, hắn cảm thấy có chút có lỗi. Hắn sớm đã không yêu Mĩ Na, ở cùng nàng, đó thuần túy là xuất phát từ áy náy, mà không phải còn ôm tình cảm gì với nàng.

Bởi vì trước khi hai người còn chưa chia tay, lòng hấn đã muốn bắt đầu chú ý Đồng Ánh Diêu, coi như một loại bắt cá hai tay trên tinh thần, cho nên hấn đối với nàng lạnh nhạt hơn. Đúng lúc đó nàng gặp được người đại diện ở Hongkong kia, quyết định đi Hongkong phát triển, cho nên hai người chia tay.

Hấn từng nghĩ, nếu sau khi hai người tranh cãi, hấn quan tâm và để ý nàng nhiều hơn một chút, có lẽ nàng sẽ không đưa ra lời chia tay mà đi Hongkong, sau đó cũng sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay. Không có gì cả, ý thức trách nhiệm trời sinh làm cho hấn đối với việc nàng gặp phải cảnh ngộ như vậy cảm thấy rất có lỗi.

Có điều hấn sẽ không để cho Ánh Diêu biết nguyên nhân hấn áy náy, bởi vì chuyện này không liên quan đến việc của nàng, hấn không muốn nàng liên lụy vào. Hấn sẽ xử lý tốt mọi việc. (haizzzzz, không dám tốt đâu anh ơi, không nói mới chết đó)

Tuy Lí Tắc Hàn là xuất từ bảo vệ Đồng Ánh Diêu cho nên mới không nói ra nguyên nhân áy náy. Nhưng Đồng Ánh Diêu vừa nghe đến hấn nói ra hai chữ áy náy, về mặt sa sầm một chút.

“Bởi vì kết giao với em mà anh cảm thấy áy náy với cô ta?”

“Có thể nói như vậy.” Lí Tắc Hàn không phủ nhận. (má ơi, ngu hết chỗ nói!)

Nàng không ngờ hấn cư nhiên lại thừa nhận! Nàng cảm thấy trong nháy mắt dường như khí trong ngực đều bị hút hết làm cho nàng buồn bực khó chịu, thậm chí đau đớn không thôi. Thế nào nàng cũng không ngờ tới hấn cư nhiên lại dùng hai chữ “áy náy” để miêu tả tình cảm giữa bọn họ. Nàng tưởng bọn họ ở bên nhau là hạnh phúc.

Vừa rồi La Mĩ Na tìm đến nàng, hy vọng nàng rút lui, trước sau nàng vẫn không đáp ứng. Đó là bởi vì nàng tin tưởng hấn yêu của nàng, tin tưởng hấn sẽ giải quyết tốt mọi việc, nàng chỉ cần lẳng lặng ở nhà chờ hấn là được rồi.

Kết quả, chờ đợi được dĩ nhiên là kết quả như vậy.

Trong tình cảm của hai người, cảm thấy hạnh phúc chỉ có một mình nàng sao? Mà hấn vẫn cảm thấy kết giao với nàng là thẹn với La Mĩ Na sao? Thật sự khiến người ta đau lòng.

42. Chương 42

Chương 8.2

Đồng Ánh Diêu hít một hơi thật sâu, nếu trong ba người có một người chịu rút lui làm cho hai người kia đạt được hạnh phúc thì nàng sẽ làm như vậy! “Lí Tắc Hàn, nếu kết giao với em khiến cho anh cảm thấy áy náy với cô ta thì anh cũng không cần khó xử như vậy. Nói với em một tiếng, em sẽ ra đi.”

“Đồng Ánh Diêu, em biết bây giờ em đang nói gì sao? Anh có bảo em rời đi sao? Anh nói không cần vì sự xuất hiện của Mĩ Na mà phá hủy quan hệ giữa chúng ta.” Cái gì gọi là nàng sẽ ra đi? Vậy hấn đi trấn an Mĩ Na làm cái gì, không phải là vì không cho nàng ảnh hưởng đến quan hệ giữa bọn họ sao? Hiện tại nàng lại nói phải rời khỏi, hấn thật sự phát hỏa.

“Em...” Lúc này di động của Lí Tắc Hàn vang lên, là La Mĩ Na gọi tới. “Em lại gọi tới làm gì? Nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi!” Hấn tức giận rống lên xong bèn tắt điện thoại di động.

“Không phải cảm thấy áy náy với cô ta sao? Vậy còn không mau đi an ủi cô ta? Anh yên tâm, em sẽ không ngăn cản anh.”

“Anh nói áy náy không phải ý đó, mà là...” Lí Tắc Hàn thật sự không biết nên giải thích như thế nào, nhưng hấn sắp bị nàng làm tức chết. “Đồng Ánh Diêu, trước hết đừng thảo luận Mĩ Na được không. Lẽ nào em không tin tưởng anh như vậy sao?” Nàng nên biết hấn có thích nàng biết bao, thậm chí đã bắt đầu lập kế hoạch cho tương lai của bọn họ.

“Đúng.” Nàng thật sự đã không còn tin tưởng hấn.

Lí Tắc Hàn chấn kinh. Trong chốc lát hắn cảm thấy mình thật sự uống công yêu nàng rồi sao. Cảm giác tâm ý của mình bị hung hăng giẫm đạp. “Đồng Ánh Diêu, em có biết em trả lời như vậy đã thương người thế nào không?”

Nàng cũng không phải không bị thương! Có đôi khi chân tướng cùng lời nói là tàn khốc như vậy, nàng thở dài. “Tắc Hàn, em nghĩ chúng ta nên tách ra một thời gian đi!”

Đầu tiên là nói không tin tưởng hắn, bây giờ còn nói muốn tách ra, Lí Tắc Hàn thật sự hoàn toàn bị nàng chọc giận, hắn gầm nhẹ nói: “Rốt cuộc em đối xử với tình cảm của chúng ta thế nào đây? Em cho là đang mở quán rượu sao, muốn bán thì bán, không muốn bán thì dẹp quán sao?”

Đối mặt với lửa giận của hắn, Đồng Ánh Diêu có chút bất đắc dĩ. “Trưởng phòng Lí, một người đàn ông mỗi lần chỉ có thể chịu trách nhiệm với một phụ nữ. Thoạt nhìn La Mĩ Na dường như thật sự không thể không có anh. Anh cứ đi chịu trách nhiệm với cô ta đi!” Như vậy hắn sẽ không cần phải cảm thấy áy náy cùng phiền não nữa.

“Ý của em là em không có anh cũng không sao cả, anh đối với em mà nói có cũng được mà không có cũng không sao phải không. Anh ở trong lòng em không có một chút sức nặng nào sao?” Khi một người tức giận đến cực điểm, vậy thì sẽ thế nào? Đương nhiên là hoàn toàn không khống chế được.

“Đồng Ánh Diêu, em đã muốn anh trở lại bên cạnh La Mĩ Na như vậy, anh đáp ứng em!”

.....

Rõ ràng vốn không xảy ra chiến tranh, nhưng mấy ngày nay trong phòng làm việc của Thịnh Thái lại tràn ngập mùi thuốc súng, hại mọi người đều căng thẳng.

Đặc biệt giờ phút này, trong phòng hội nghị nho nhỏ, cuộc họp thảo luận của phòng kế hoạch vừa xong, mùi thuốc súng này lại làm mọi người đều cảm thấy có chút khó thở.

Tiểu Mã ho nhẹ vài tiếng, cảm thấy sắp bị đông lạnh. Nói thật, hắn rất nhớ nhung bộ dáng hai người đấu võ mồm trước kia, so với hiện tại thú vị hơn gấp trăm lần.

Lúc này di động đặt lên bàn của Lí Tắc Hàn vang lên, hắn nhìn xuống màn hình, sau đó lại nhìn Đồng Ánh Diêu ngồi ở đối diện rồi nghe điện thoại. “Mĩ Na, em sắp đến sao. Được, một chút anh xuống liền.”

Tiểu Mã đối với việc Lí Tắc Hàn ngang nhiên cao giọng hợp lại với bạn gái cũ cảm thấy có chút hoang mang. Dù sao hắn không phải người như vậy. Hắn đối với trưởng phòng Đồng tuyệt đối không phải chơi đùa mà thôi. Nhưng tại sao lại trở lại với bạn gái cũ, hắn thật sự thấy rất mờ mịt. Có điều chắc chắn là, giữa anh Hàn và trưởng phòng Đồng đã xảy ra vấn đề. (nói vậy cũng nói, không có vấn đề thì sao chia tay, dùng đầu gối nghĩ cũng ra nữa là...)

Lại nhìn trưởng phòng Đồng, mặc dù bên ngoài thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng cũng vì như vậy hắn mới có thể cảm thấy trưởng phòng Đồng cũng rất không bình thường. Bởi vì trưởng phòng Đồng là người luôn duy trì nụ cười trên mặt, có việc hay không cũng thích âm ỉ với anh Hàn vài câu. Nhưng trưởng phòng Đồng im lặng như vậy thì rất kì lạ.

Lúc này Mỹ Mi đi vào phòng họp. “Trưởng phòng Đồng, chị có khách ạ. Là một vị tên Lưu Đại Đồng tìm chị.”

“Lưu Đại Đồng?” Đồng Ánh Diêu kinh ngạc từ trên ghế đứng lên.

“Trưởng phòng Đồng, có cần mời Lưu tiên sinh đến văn phòng của chị không?” Nếu là khách hàng của trưởng phòng, bình thường sẽ mời đối phương đến văn phòng của trưởng phòng.

“Không cần, tôi ra ngoài là được.” Nhìn Đồng Ánh Diêu khẩn trương đi ra ngoài, Tiểu Mã nói: “Trưởng phòng Đồng thoạt nhìn rất khẩn trương, rất ít khi nhìn thấy cô ấy như vậy. Lưu Đại Đồng kia là ai? Anh Hàn, anh biết không?”

“Không biết!” Sắc mặt vốn đã đủ khó coi của Lí Tắc Hàn lại sa sầm lại. Vừa rồi hắn cũng thấy đáng vẻ khẩn trương của Đồng Ánh Diêu. Cũng giống như Tiểu Mã, hắn cũng rất muốn biết Lưu Đại Đồng kia là ai, cứ nhiên sẽ làm nàng khẩn trương như vậy?

Hắn không biết chiến tranh lạnh giữa mình và Đồng Ánh Diêu tới khi nào mới chấm dứt. Mỗi lần nhìn đến vẻ mặt của nàng vẫn như lúc trước, cơn giận của hắn liền không thể hạ xuống. Lẽ nào chia tay với hắn, nhìn hắn và Mĩ Na ở bên nhau, nàng thật sự không hề gì sao? (có có thì người ta cũng không nói cho anh nghe!) Có khi sẽ làm cho người ta có ảo giác, tình yêu say đắm ngọt ngào của hai người trước đây đều là hư ảo sao?

43. Chương 43

Chương 8.3

Mọi người nhìn qua vách tường thủy tinh của phòng họp (cái công ty này cũng hóng chuyện lắm), cũng chưa ai từng gặp qua người đàn ông đến tìm trưởng phòng Đồng. Dáng người của hắn rất cao, đeo một đôi kính gọng màu đen, ăn mặc đàng hoàng, đầu tóc cũng chải rất chỉnh tề. Bộ dáng thoạt nhìn thật sự không phải bình thường. (đại khái là nghiêm chỉnh quá đáng)

Người tên Lưu Đại Đồng kia vừa nhìn thấy trưởng phòng Đồng liền cười rất hiền hậu. Mà trưởng phòng Đồng cũng cười. Nhìn ra được dường như hai người là người quen. Không lâu sau trưởng phòng Đồng liền cùng vị khách kia đi khỏi công ty.

Đồng Ánh Diêu mang theo vị khách bất ngờ kia đi vào một tiệm cà phê bên cạnh công ty.

“Bạn học Tiểu Diêu, mình đột nhiên đến công ty tìm cậu như vậy, có thể sẽ mang lại phiền phức cho cậu hay không?” Lưu Đại Đồng đẩy gọng kính, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“Không đâu, đúng lúc nghỉ trưa, mình cũng muốn đi ăn cơm.”

“Vậy là tốt rồi.” Lưu Đại Đồng yên tâm cười cười. “Hôm nay mình cùng các giáo viên trong trường lên Đài Bắc họp hội nghị giáo viên. Hội nghị kết thúc sớm. 2 giờ rưỡi chiều còn có một cuộc họp nữa. Thấy có chút thời gian nên mình đến chào hỏi cậu, bởi vì trước kia khi chúng ta gặp mặt đã nói nếu mình lên Đài Bắc nhất định sẽ đến tìm cậu uống cà phê. Bây giờ chúng ta thật sự đang uống cà phê nha, thật là tuyệt, ha ha.”

Đồng Ánh Diêu nhìn Lưu Đại Đồng. Hắn không chỉ có bề ngoài thoạt nhìn đứng đắn, ngay cả cá tính cũng vậy. Cậu nói ‘nếu lên Đài Bắc nhất định phải tới tìm mình’ thật ra chỉ là lời khách sáo, chỉ có hắn cho là thật mà thôi. Có điều người này từ nhỏ đã nghiêm túc như vậy, có thể so với Lí Tắc Hàn.

Lưu Đại Đồng là bạn học tiểu học của nàng, cũng là đối tượng mà bạn của thím sắp xếp cho nàng coi mắt, nhưng sau đó nàng lại từ chối. Một lần vào ngày nghỉ, nàng thừa dịp về nhà gặp mặt hắn. Việc này nàng không dám để cho Lí Tắc Hàn biết, đây cũng chính là lí do tại sao vừa nãy nàng lại khẩn trương như vậy. Nếu để cho tên kia biết được nàng chạy đi gặp đối tượng coi mắt, có thể hắn sẽ thật sự “phun hỏa”, sau đó tóm lấy nàng.

Có điều bây giờ người kia đã trở về bên cạnh bạn gái cũ, nàng lại vô thức mà làm hành động như vậy, bản thân nghĩ đến cảm thấy thật buồn cười.

“Bạn học Tiểu Diêu, cậu làm sao vậy?”

“Hà? Không có gì.” Đồng Ánh Diêu không ngờ mình lại thất thần nghĩ tới chuyện của Lí Tắc Hàn. Nàng cười xấu hổ, cảm thấy ngượng ngùng với Lưu Đại Đồng.

Đều là tên kia hại nàng thất thố như thế. Rõ ràng đã trở lại với bạn gái cũ nhưng đôi mắt đen thẳm kia hề một chút là lại nhìn nàng chằm chằm, nhìn đến mức cả người nàng cảm thấy không thoải mái. Thật sự không biết rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Lúc này nàng nhìn thấy Lí Tắc Hàn cùng La Mĩ Na cũng đi vào trong quán. Nhìn bộ dáng như chim non nép vào bên người Lí Tắc Hàn của La Mĩ Na, nàng không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình, chỉ là trong ngực rất buồn bực làm cho nàng tiện tay cầm lấy ly nước lọc mà nhân viên vừa đưa tới, uống ừng ực một hơi.

“Thì ra trưởng phòng Đồng cũng cùng bạn ăn uống ở đây.”

Giọng Lí Tắc Hàn vang lên từ phía sau, tuy Đồng Ánh Diêu không ngẩng đầu nhưng vẫn nghe ra được trong câu nói đó có vẻ khiêu khích.

“Tắc Hàn, hình như không còn chỗ trống, chúng ta đi chỗ khác ăn cơm trưa được không? Tự nhiên em hơi thèm ăn mì Ý.” Tiệm cà phê này vốn không lớn lắm, lỡ như gặp giờ nghỉ trưa, đến trễ sẽ không có chỗ ngồi.

La Mĩ Na xoay người muốn rời đi nhưng người đàn ông cao lớn kia lại không nhúc nhích. “Không cần, thời gian ăn trưa của anh có hạn, ăn ở đây là được rồi. Cũng không phải không quen, ngồi chung bàn cùng nhau dùng cơm với trưởng phòng Đồng là được rồi.”

Lời của hắn làm cho Đồng Ánh Diêu rất kinh ngạc. “Trưởng phòng Lí, thật ra tôi không thích ngồi chung bàn với người khác...” Lí Tắc Hàn đã kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh nàng. Đồng Ánh Diêu thấy thế cũng không nói gì.

Nàng không biết tại sao Lí Tắc Hàn nhất định phải ngồi ở chỗ này? Mà vẻ mặt của La Mĩ Na – bạn đồng hành của hắn thì lại rất khó coi, chỉ thấy cô ta hậm hực ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Lưu Đại Đồng, sau đó kêu phục vụ gọi cơm.

Lưu Đại Đồng đẩy gọng kính, không khí có hơi là lạ. Hắn có cảm giác trưởng phòng Lí kia hình như không đếm xỉa tới sự phản đối của bạn gái, cố ý muốn ngồi bên cạnh bọn họ, tại sao? Còn nữa, hình như vừa rồi anh ta đang trừng mắt nhìn hắn, có phải hắn nhìn lầm rồi không?

Sau đó hắn thấy Đồng Ánh Diêu lại cầm cái ly muốn uống nước. Vừa rồi nàng đã uống hết nên hắn vội vã đưa ly nước lọc của mình cho nàng, bởi vì thoát nhìn hình như nàng rất khát nước.

“Bạn học Tiểu Diêu, uống nước của mình nè.” Đồng Ánh Diêu nhìn một chút, đang muốn đưa tay cầm lấy thì một bàn tay nhanh chóng giành lấy trước nàng một bước, nhận lấy ly nước Lưu Đại Đồng đưa qua, uống ừng ực một hơi hết sạch, không để ý chút nào. (haha, Hàn ca dễ xương wá!)

“Đúng lúc tôi đang khát, cảm ơn.” Hắn đem cái ly không trả lại cho Lưu Đại Đồng.

“Đừng, đừng khách sáo.” Lưu Đại Đồng ngạc nhiên trả lời, hơi cứng ngắc lấy lại cái ly của mình. La Mĩ Na đã tức giận đến xanh mặt, bởi vì hành động vừa rồi của Lí Tắc Hàn rất rõ ràng, chính là tuyên bố không cho Đồng Ánh Diêu uống nước của người khác. Nhưng nếu lúc này mà cãi nhau với hắn, không phải sẽ bị Đồng Ánh Diêu biết bọn họ hợp lại chỉ là “hiện tượng giả” thôi sao?

Đúng vậy, sự hòa hợp mấy ngày nay của bọn họ nói trắng ra cũng chỉ là một hiện tượng giả dối mà thôi. Khi nàng biết Tắc Hàn cùng Đồng Ánh Diêu đã tách ra, nàng thật sự rất vui. Cứ tưởng rằng Tắc Hàn vì nàng mà chia tay với Đồng Ánh Diêu. Kết quả là, trừ khi ở công ty hắn sẽ khoác vai nàng giống một người bạn trai, còn lúc khác sẽ không chạm vào nàng. Thậm chí nàng muốn tới gần hắn, hắn còn tránh né, làm cho nàng rất tức giận. Điều này chứng tỏ hắn muốn dùng nàng để chọc tức Đồng Ánh Diêu.

Nhưng dù như thế, nàng vẫn không muốn bỏ qua cơ hội trở lại với Tắc Hàn. Cho dù bây giờ là giả, nàng tin có ngày sẽ biến thành thật. Cho nên hắn muốn diễn trò, nàng liền phối hợp với hắn diễn, tìm cơ hội làm cho hắn trở lại bên cạnh nàng.

.....

44. Chương 44

Chương 8.4

Lúc này thức ăn mà bốn người gọi vừa vặn được đem lên đồng thời. Hai phần cơm cà ri gà cùng hai phần cơm thịt bò kho tiêu. Lí Tắc Hàn rất tự nhiên mà đem đĩa cơm của mình đẩy về phía Đồng Ánh Diêu: “Em ăn không hết nhiều cơm như vậy, xốt một nửa qua đĩa của anh.”

Đồng Ánh Diêu chịu thua hắn. Không phải mấy ngày nay hắn không thèm để ý tới nàng sao? Sao bây giờ lại làm bộ như rất thân thiết với nàng.

La Mĩ Na cũng mất hứng. “Tắc Hàn, cơm của em có thể xốt cho anh...”

Lí Tắc Hàn không để ý đến La Mĩ Na, tự tay cầm muỗng xớt một nửa cơm trắng trong đĩa của Đồng Ánh Diêu bỏ vào đĩa của mình.

Lưu Đại Đồng lại đẩy gọng kính, hắn hoàn toàn không hiểu tình hình hiện tại là sao? Chỉ cười xấu hổ. “Bạn học Tiểu Diêu, tình đồng nghiệp trong công ty của cậu xem ra rất tốt.”

“Bạn học Tiểu Diêu? Anh cùng trưởng phòng Đồng trước kia là bạn học?” Lí Tắc Hàn chú ý câu ‘bạn học Tiểu Diêu’ của hắn. “Đúng rồi, tôi tên là Lí Tắc Hàn, còn chưa biết tên của anh?”

“Tôi tên là Lưu Đại Đồng, là giáo viên, là bạn học tiểu học của Tiểu Diêu...”

“Đại Đồng, cậu không cần phải nói nhiều như vậy.” Đồng Ánh Diêu khẩn trương ngắt lời hắn.

“Hả?” Lưu Đại Đồng hơi sững sốt, nghi hoặc nhìn nàng.

“Anh nói anh là giáo viên? Là bạn học tiểu học của Đồng Ánh Diêu?” Lí Tắc Hàn nheo mắt: “Đừng nói anh là đối tượng coi mắt mà thím của cô ấy sắp xếp trước kia nha?”

“Ừa, không ngờ chuyện này anh Lí cũng biết.” Lưu Đại Đồng cười gượng, hơi ngượng ngùng. “Tôi đã bị từ chối, có điều lần trước sau khi bạn học Tiểu Diêu gặp tôi, chúng tôi đã nói nếu tôi đi Đài Bắc sẽ đến tìm cậu ấy.”

Đồng Ánh Diêu thật sự khóc không ra nước mắt, đau đầu quá. Lí Tắc Hàn bỗng đứng lên, trầm giọng quát: “Đồng Ánh Diêu, không ngờ em dám giấu anh đi gặp đối tượng coi mắt?”

Hắn rống giận, không chỉ làm Lưu Đại Đồng và La Mĩ Na ngồi ở đối diện hắn ngây người, toàn bộ khách trong quán cà phê cũng vì tiếng quát của hắn mà nhìn về phía bọn họ.

Phát hiện mình thất thố, Lí Tắc Hàn mới ngồi xuống, nhưng lửa giận vẫn hừng hực. “Đồng Ánh Diêu, không phải anh đã không cho phép em làm như vậy sao?” Đồng Ánh Diêu thấy La Mĩ Na trừng mình, bộ dạng giống như nàng đoạt bạn trai của cô ta. Nàng thật sự cảm thấy rất vô tội.

“Trưởng phòng Lí, đừng quên chúng ta đã chia tay. Bạn gái hiện nay của anh là La Mĩ Na. Chuyện của tôi không chút liên quan gì đến anh.” Lí Tắc Hàn không thể nén giận. “Đồng Ánh Diêu, chúng ta thật sự phải tiếp tục như vậy sao?”

Nàng hìn hắn, không trả lời.

“Được, tôi biết rồi.” Lí Tắc Hàn phẫn nộ đứng dậy rời đi. La Mĩ Na thấy thế, cũng đi theo. “Tắc Hàn, đợi em với.”

Lưu Đại Đồng nhìn bọn họ rời đi. “Bạn học Tiểu Diêu, chuyện này...”

“Đại Đồng, tạm thời đừng nói chuyện với mình, được không?”

“A. Được.” Lưu Đại Đồng thấy ánh mắt Đồng Ánh Diêu hồng hồng, cho nên hắn cũng không nói nữa.

“Tắc Hàn, đợi em với!” La Mĩ Na đuổi theo Lí Tắc Hàn ra khỏi quán cà phê, nàng vừa đuổi theo vừa gọi.

Lí Tắc Hàn dừng lại. “Mĩ Na, em về đi, anh về công ty.”

“Anh thích Đồng Ánh Diêu đến vậy sao?” Vừa rồi, thấy dáng vẻ tức giận của Tắc Hàn, nàng thật sự ngán người. Nàng chưa bao giờ thấy hắn tức giận như vậy. Lí Tắc Hàn yếu ớt thở dài. Hắn biết vừa rồi mình quá thất thố nhưng hắn cũng không có cách nào không để ý đến chuyện của nàng. Hắn đã nhìn nàng nửa năm cộng thêm một tháng sống chung. Người con gái kia dường như đã trở thành một phần trong cuộc sống của hắn.

Ở quán cà phê thấy nàng cười với Lưu Đại Đồng, hắn nhìn ra được nụ cười kia là phát ra từ nội tâm. Không khí hài hòa giữa hai người không hiểu sao làm cho hắn thật sự không vui. Vì vậy hắn mới cứng rắn ngồi chung với bọn họ. Hắn thật sự muốn biết Lưu Đại Đồng là ai. Thật không ngờ nàng lại vụng trộm gạt hắn đi gặp mặt đối tượng coi mắt?

Vừa nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng hắn lại nổi lên. Thì ra không phải sự xuất hiện của Mĩ Na mà là trước đó. Hắn ở trong lòng nàng vốn không có bao nhiêu quan trọng, nếu không nàng sẽ không coi lời dăn dò của hắn như gió thoảng ngoài tai.

Trái tim se thắt lại, thắt chặt đến nỗi làm cho hắn sắp không thở nổi.

“Tắc Hàn, em thấy Đồng Ánh Diêu đã quyết tâm chia tay với anh. Nếu không hôm nay cô ta sẽ không lại cùng ăn trưa với đối tượng coi mắt.” La Mĩ Na tiến vào lòng hắn. “Tắc Hàn, anh hãy quên cô ta đi. Hãy nhớ lại thời gian yêu đương vui vẻ của chúng ta trước kia. Em yêu anh. Em tin rằng sau này chúng ta sẽ rất vui vẻ.”

Quên cô ấy đi? Lí Tắc Hàn cười khổ. Nếu sau khi lấy não, lấy tim của hắn ra mà hắn còn có thể sống được thì hắn mới có thể quên nàng. (woa, Hàn ca, em yêu anh! I love you! Wo ai ni! !)

“Tắc Hàn, anh và cô ta chẳng qua chỉ mới kết giao có hai tháng. Tin em đi, thật ra anh cũng không yêu cô ta như mình nghĩ đâu. Xin anh hãy nhớ lại những ngày vui vẻ của chúng ta trước đây. Được không?” La Mĩ Na gọi rất dịu dàng. Trước kia hắn rất thích nghe giọng của nàng. (xưa rồi điếm ơi! Đó là yêu ai yêu cả đường đi lối về!)

Hắn không yêu nàng nhiều như mình nghĩ? “Nếu không yêu cô ấy như vậy thì tốt rồi.”

“Tắc Hàn?”

“Thời gian hai tháng có lẽ thật sự không lâu, tưởng rằng đã hiểu nhau, lại cách xa như vậy.” Lí Tắc Hàn sâu kín thở dài, đẩy nàng ra. “Mĩ Na, thật xin lỗi, anh lên lầu làm việc đây, tạm biệt.” Hắn đi về phía tòa nhà công ty.

“Tắc Hàn!”

Đối với lời kêu gọi của nàng, Lí Tắc Hàn hoàn toàn không có quay đầu lại, điều này làm cho La Mĩ Na cảm thấy vô cùng thất vọng, cũng rất tức giận, bởi vì thái độ của hắn đối với nàng vô cùng lạnh nhạt.

Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn sẽ không buông tay.

45. Chương 45

Chương 9.1

Hơn 8 giờ tối, khi Đồng Ánh Diêu từ văn phòng đi ra, chuẩn bị về nhà thì gặp được Hạ Kế Quang.

“Ánh Diêu, em còn chưa về sao?”

“Dạ, đang định về đây ạ.” Đồng Ánh Diêu phát hiện vẻ mặt hắn thoát nhìn hơi khác thường. “Sếp Hạ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Vừa rồi Tiểu Mã gọi điện thoại cho anh, khi cậu ấy và Tắc Hàn từ trường quay quảng cáo trở về thì xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ hai người họ đã được đưa đến bệnh viện.”

“Anh nói cái gì?!” Mặt Đồng Ánh Diêu trắng bệch như bị điện giật, trái tim vì lời nói của Hạ Kế Quang mà tự động ngừng đập, bầy tay không xách cặp tài liệu bầu chặt lấy tay hắn. “Anh nói Tắc Hàn... anh ấy... anh ấy... anh ấy xảy ra tai nạn giao thông?”

Tuy cảm thấy phản ứng của nàng hơi là lạ, dường như quá mức kích động nhưng Hạ Kế Quang nghĩ rằng là vì rất lo lắng cho Lí Tắc Hàn. Xem ra tuy hai người bọn họ ngoài mặt chia tay nhưng vẫn thích đối phương.

“Ánh Diêu, đừng khấn trương như vậy.” Hắn trấn an nàng.

“Anh ấy... anh ấy... bây giờ thế nào?” Không chỉ cơ thể, ngay cả nói chuyện Đồng Ánh Diêu cũng đều phát run.

“Anh không biết thế nào. Bây giờ anh muốn đến bệnh viện xem xem, em có muốn đi cùng không?”

“Được.” Dọc theo đường đi Hạ Kế Quang vẫn trấn an Đồng Ánh Diêu đang cả người run rẩy, vẻ mặt thoát nhìn rất sợ hãi. Nàng khiến cho hắn cũng rất lo lắng tình trạng của Tắc Hàn và Tiểu Mã.

Xe dừng lại trong bãi đỗ xe trước bệnh viện, Hạ Kế Quang cùng Đồng Ánh Diêu bước nhanh vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Cửa vừa mở, bọn họ còn đứng ở ngoài cửa thì thấy Lí Tắc Hàn nằm trên giường bệnh sát cửa, còn La Mĩ Na lại khom người ôm lấy hắn, không thấy Tiểu Mã đâu.

“Mĩ Na, anh không sao, em không cần ôm anh như vậy.”

“Nhưng vừa rồi em rất căng thẳng, lo lắng anh sẽ bị sao.” La Mĩ Na vẫn không buông hắn ra.

Hắn nói hắn không sao, Đồng Ánh Diêu cảm thấy lúc này tim mình mới từ từ đập trở lại. Thật ấm áp, hắn nói hắn không sao.

Hạ Kế Quang nhìn tình huống trước mắt, lại nhìn Đồng Ánh Diêu ngẩn ngơ đứng ở cửa. Thật là hồng бет. Rốt cuộc hiện tại là tình huống gì? Có phải hắn không nên dẫn Ánh Diêu đến?

“Sếp Hạ, anh ấy không sao là tốt rồi, em về đây.”

“Thế nào, em không vào sao?”

“Không cần.” Sắc mặt Đồng Ánh Diêu vẫn tái nhợt như trước. “Còn nữa, đừng nói em đã tới.”

Nhìn Đồng Ánh Diêu bắt tácxì rời đi, Hạ Kế Quang thật sự không biết nên nói gì. Vừa rồi trên đường đến đây, hắn còn tưởng bọn họ vẫn để ý đối phương, nhưng bây giờ xem ra lại...

Rốt cuộc tên tiểu tử Lí Tắc Hàn kia yêu ai? Sao lại làm cho phức tạp như vậy.

Sau khi tácxì đi khỏi, hắn đi vào phòng cấp cứu, đi nhìn thương thế của Lí Tắc Hàn.

“Tắc Hàn, em có khỏe không?” Lí Tắc Hàn vừa thấy Hạ Kế Quang đến đây, nhin đau từ trên giường ngồi dậy. Cho dù Hạ Kế Quang muốn hắn đừng động dậy, hắn vẫn ngồi dậy.

Trên trán Lí Tắc Hàn quần băng gạc, cánh tay phải bị băng bó, còn mắt cá chân hơi bị trật. Thoạt nhìn thương thế không nặng cũng không nhẹ, nhưng ít ra không nguy hiểm tính mạng thì đã a di đà phật.

Lúc này Tiểu Mã đi tới. “Sếp Hạ, anh đã đến rồi.” Tiểu Mã chỉ bị trầy xước cánh tay cho nên có thể tự do đi lại. “Anh Hàn, em đã giúp anh làm xong thủ tục nhập viện. Bác sĩ nói anh bị đụng vào đầu, phải nằm viện theo dõi một ngày.”

“Tắc Hàn, anh không cần lo lắng, tối nay em sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc anh.” La Mĩ Na nắm chặt cánh tay trái không bị thương của hắn.

“Mĩ Na, em về đi, không cần ở lại. Một mình anh ở đây cũng không sao.” Lí Tắc Hàn rút tay lại.

Sự quan tâm của mình bị coi nhẹ, ý tốt cũng bị cự tuyệt, điều này làm cho La Mĩ Na khá mất hứng. “Anh để em ở lại thì có sao đâu. Anh đừng quên em là bạn gái của anh.”

“Mĩ Na, em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa đây, anh chưa từng nghĩ tới việc chia tay với Đồng Ánh Diêu.” Hắn chỉ đang giận nàng không thêm để ý đến hắn, còn muốn đẩy hắn cho Mĩ Na. Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không nghĩ tới việc chia tay với nàng.

“Nhưng cô ta đã chia tay với anh, cô ta căn bản không cần anh.” La Mĩ Na tức giận hét lên.

“Ách, thật xin lỗi, cho tôi xen vào một chút.” Hạ Kế Quang mở miệng chen vào. “Thật ra vừa rồi Ánh Diêu có đến bệnh viện cùng tôi.”

“Đồng Ánh Diêu đến đây? Vậy cô ấy đâu?” Lí Tắc Hàn nhìn xung quanh.

“Cô ấy đã đi về.”

“Đi về?” Lí Tắc Hàn sửng sốt một chút.

“Đại khái là thấy em không sao, bên cạnh lại có người chăm sóc cho nên cô ấy đi về.” Hạ Kế Quang nhìn La Mĩ Na, ý bảo vừa rồi bởi vì có cô ta ở đây nên Ánh Diêu mới xoay người đi về.

“Có điều không biết có phải cơ thể không thoải mái nên trở về nghỉ ngơi hay không, bởi vì sắc mặt của cô ấy thoát nhìn rất tái nhợt.” Vừa rồi Ánh Diêu thoát nhìn thật sự rất khác thường. Nghe thấy sắc mặt nàng tái nhợt, Lí Tắc Hàn cả kinh, vội vàng hỏi: “Sếp Hạ, có phải thoát nhìn cô ấy có vẻ rất sợ hãi hay không?”

“Đúng vậy, bộ dáng vừa rồi của Ánh Diêu thoát nhìn không phải là khấn trương, mà là đang sợ hãi, hình như là lo sợ cái gì đó. Tóm lại, sắc mặt của cô ấy thoát nhìn rất không tốt.” Còn tệ hơn người bị thương như Tắc Hàn. Tim Lí Tắc Hàn se lại một chút.

“Tiểu Mã, lập tức làm thủ tục xuất viện dùm anh, bây giờ anh phải đi tìm Đồng Ánh Diêu lập tức.” Tiểu Mã ngạc nhiên. “Em vừa giúp anh làm xong thủ tục nhập viện nha, bây giờ lại muốn xuất viện?”

“Đúng, nhanh lên!” Lí Tắc Hàn vội vàng muốn xuống giường, lập tức động đến vết thương trên đầu và cánh tay khiến cho hắn đau đớn kêu lên.

“Được rồi.” Tiểu Mã đành phải lại đến quầy làm thủ tục.

“Tắc Hàn, anh điên rồi sao? Bây giờ anh như vậy căn bản là không thể đi lại, bác sĩ cũng nói anh phải nằm viện.” La Mĩ Na ngăn cản hành vi điên cuồng của Lí Tắc Hàn. “Anh tự ý lộn xộn như vậy sẽ chỉ làm thương thể của anh càng thêm nghiêm trọng.”

“Đừng cản anh, bây giờ anh nhất định phải đi tìm Đồng Ánh Diêu.” Hắn nhất định phải nhìn thấy nàng.

“Lí Tắc Hàn, cô ta cũng đã chia tay với anh, sao anh lại cố chấp như vậy? Em không được sao? Anh quên rồi sao, em cũng từng thích anh.” La Mĩ Na khóc lên, bởi vì nàng thật sự rất đau lòng. Vì vẫn không cách nào xoay chuyển trái tim hắn mà khổ sở.

“Mĩ Na, anh chỉ có thể nói xin lỗi với em.”

“Em không thích nghe anh nói xin lỗi, trở lại với em không phải là được sao?”

“Anh thật sự rất yêu cô ấy. Sinh mệnh của anh đã không thể không có cô ấy!” Lí Tắc Hàn nói.

“Anh nói những lời như vậy, xem ra là cực kỳ ngu xuẩn. Cũng không cần phải xem cô ta đã không cần anh, còn nói yêu cô ta gì nữa. Thật là tức cười chết mất.” La Mĩ Na vừa khóc vừa nói.

“Cho dù phải van xin, anh cũng muốn cô ấy trở lại bên cạnh anh.” (Lí tắc Hàn, em yêu anh! I love you! wo ai ni! !)

“Ý của anh là bây giờ anh phải đi cầu xin cô ta trở lại bên cạnh anh?”

“Đúng!” Lí Tắc Hàn gật đầu một cách kiên định. Hắn cứ nhiên dùng chữ “van xin”? La Mĩ Na hoàn toàn tuyệt vọng, cũng hoàn toàn hết hy vọng. Giờ phút này nàng rất rõ, người đàn ông mà nàng từng buông tay này đã không thể thuộc về nàng nữa. Nàng lau nước mắt, mở miệng mắng: “Kẻ ngu ngốc, anh cứ đi cầu xin cô ta đi, sau này em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“Mĩ Na, cố gắng sống cho tốt.”

“Kẻ ngu ngốc, kẻ đần độn, em sẽ sống rất tốt, để cho anh hối hận.” La Mĩ Na phẫn nộ đi ra khỏi bệnh viện, không có quay đầu lại.

Mà dưới tình huống Lí Tắc Hàn kiên quyết muốn xuất viện, Hạ Kế Quang cùng Tiểu Mã cũng chỉ có thể đỡ hắn xuống giường, sau đó rời khỏi bệnh viện, đưa hắn đi tìm Đồng Ánh Diêu.

46. Chương 46

Chương 9.2

Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!

Ngồi trong nhà trọ, Đồng Ánh Diêu co hai chân lại, hai tay ôm lấy hai chân, cầm gác lên trên đầu gối, cuộn người lại thành một cục.

Bởi vì trong lòng quá mức sợ hãi, nàng ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của mình.

Một buổi chiều năm lên mười tuổi, chú đến trường tìm nàng, nói ba mẹ nàng xảy ra tai nạn giao thông, muốn nàng lập tức chạy tới bệnh viện. Nàng còn nhỏ tuổi, không hiểu ý tứ câu nói ‘muốn nàng lập tức đến bệnh viện’ lắm, thì ra là nhìn mặt ba mẹ thân yêu lần cuối. Vừa nghĩ đến chuyện trước kia, nàng đã muốn khóc, nhưng nàng cắn môi cố nén lại.

Bởi vì nàng từng nói với ba mẹ ở trên trời, nàng sẽ kiên cường, sẽ không tùy tiện động một chút liềm khóc.

Vừa rồi nàng lại phải đối mặt với nỗi sợ hãi năm đó.

Trước khi đến bệnh viện, nàng đã hoàn toàn không nói nên lời. Cái cảm giác có thể lại mất đi người thân nhất này làm cho người ở trong bóng ma sợ hãi như nàng cảm thấy mình có thể sẽ ngắt đi bất cứ lúc nào.

May mà hấn không sao. Sau đó nàng mới biết được không biết từ lúc nào mình đã coi người đàn ông đó như người thân của mình, người thân yêu nhất của nàng. May mà hấn không sao.

Mặc dù biết hấn không sao nhưng lại trải qua chuyện đáng sợ như vậy, thế nào cũng không thể bảo lòng mình bình tĩnh lại, đừng run rẩy nữa...

Rất muốn có người ôm nàng, nhưng người kia đang ở bệnh viện...

Lúc này chuông cửa vang lên, Đồng Ánh Diêu không muốn đứng dậy, bởi vì tối nay nàng không muốn gặp bất luận kẻ nào. Nhưng chuông cửa không ngừng vang lên, nàng đành phải đứng dậy. Khi nhìn thấy Lí Tắc Hàn qua cái lỗ trên cửa, nàng ngây dại.

Mở cửa ra, nàng thấy hấn cả người là vết thương, nước mắt đã sắp trào ra từ hốc mắt, có điều nàng nhin xuống. “Sao anh có thể tới chỗ này? Không phải đang ở bệnh viện sao?”

“Là sếp Hạ và Tiểu Mã đỡ anh tới, bọn họ vừa mới đi rồi.” Lí Tắc Hàn nhìn nàng. “Có thể cho anh vào ngồi một chút không? Anh không thể đứng lâu được.” Đầu của hấn hơi choáng váng, chân lại bị trật.

“Anh mau vào nằm đi.” Đồng Ánh Diêu lập tức đỡ hấn vào nhà, ngồi lên giường của mình. Nàng đưa tay vuốt nhẹ bằng vải trên trán hấn, hỏi: “Rất đau phải không? Có nặng lắm không? Còn nữa, anh đã bị thương nặng như vậy, sao không ở trong bệnh viện nghỉ ngơi mà chạy tới chỗ em làm gì?”

“Em lại đây một chút.” Lí Tắc Hàn kéo cô gái đang đứng trước mặt hấn qua, tay trái không bị thương vuốt ve gương mặt tái nhợt hơi run rẩy kia.

“Anh đến để nói với em, em không cần lo lắng, cũng không cần cảm thấy sợ hãi. Anh không sao, em xem, không phải anh đã ngồi ở trước mặt em rồi sao?” Hấn thế nhưng biết nàng đang sợ cái gì? Nước mắt kìm nén đã lâu rốt cuộc nhin không được sự xúc động trong lòng mà trào ra như đê vỡ.

“Thực xin lỗi, anh để cho em cảm thấy sợ hãi như vậy.” Hấn đưa tay tới bên miệng nàng. “Em có muốn cắn thử xem hay không? Dã thú của em không sao, hấn đang yên ổn ở chỗ này.”

Bàn tay nhỏ bé đang run rẩy cầm chặt bàn tay ấm áp kia, cắn một cái thật sâu vào mép lòng bàn tay phía dưới ngón cái, sau đó nàng khóc càng dữ dội.

Cảm giác đau đớn truyền đến, Lí Tắc Hàn nhíu mày. “Em cắn thật sao chứ?”

“Là anh muốn em cắn !” Cho dù khóc lóc dữ dội nhưng vẫn có chút bướng bỉnh.

“Thế nào, là thật phải không?” Hấn cười rất dịu dàng. “Em yên tâm, đây chỉ là một lần ngoài ý muốn. Sau này anh sẽ cẩn thận lái xe, sau đó sống thật lâu, em không cần sợ hãi.”

“Tắc Hàn...” Nàng quá mức kích động nên gần như đứng không nổi mà quỳ rạp xuống đất, đưa tay ôm chặt lấy hấn, vùi vào trong lòng hấn. “Xin lỗi! Xin lỗi!”

“Sao lại nói xin lỗi với anh?” Bàn tay hấn vuốt ve đầu của nàng.

“Trên đường đến bệnh viện, em vẫn rất sợ hãi. Sau đó em nhớ ra hình như em chưa từng nghiêm túc thể hiện lòng mình với anh. Em thật sự rất thích anh, thật sự rất yêu anh. Em thật sự rất sợ anh không thể nghe em nói những lời này.” Đồng Ánh Diêu tiếp tục khóc.

Lí Tắc Hàn hôn lên tóc nàng. Thật là, muốn hấn bị thương thì nàng mới chịu nói ra lòng mình. Nhưng nếu phải dùng cách thức hù dọa nàng như vậy mới có thể nghe nàng ngoan ngoãn nói yêu hấn, vậy thì hấn thà lựa chọn cách khác.

Hấn mới chỉ bị thương mà thôi, cô gái này cũng đã sợ hãi đến mức ba hồn bảy vía đều chạy mất, còn ở đây khóc nức nở. Sao hấn có thể cho rằng nàng không yêu hấn, không có hấn cũng không sao cả đây?

Rõ ràng cô gái này đã không thể không có hấn.

Có lẽ trong lòng hấn biết nàng cũng yêu hấn, chỉ là muốn nàng biểu đạt nhiều một chút. Nhưng hấn lại xem nhẹ việc từ nhỏ nàng đã mất đi cha mẹ, sớm đã quen độc lập. Nàng cũng không quen đi đòi hỏi tình yêu của người khác. Đường nhiên phương thức biểu đạt cũng sẽ thiếu nhiệt tình nhưng hấn biết nàng yêu hấn.

Hấn sớm biết nàng sẽ sợ hãi, bởi vì liên quan đến cha mẹ nàng. Cho nên bất kể thế nào hấn cũng phải lập tức đến gặp nàng. May mà hấn đến đây.

“Điều của anh, nói yêu anh lần nữa.”

“Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh!” Đồng Ánh Diêu kêu lên.

Thật ngoan! Nếu sau này mỗi ngày đều có thể ngoan như vậy thì tốt rồi. Hấn nâng mặt của nàng lên, hôn nước mắt trên mặt nàng, sau đó hôn lên môi nàng. Nụ hôn này tràn ngập sự an ủi. Hôn rất nhẹ nhàng, hôn rất dịu dàng, từ từ đem hơi thở của nhau rót vào trong cơ thể của đối phương.

Khi Đồng Ánh Diêu muốn đến gần hấn hơn, không ngờ lại đụng tới cánh tay bị thương của hấn, làm cho hấn kêu lên. Nàng lại nhanh chóng nhích ra một chút. Nàng đã quên hấn là một người bị thương. (haiz, thật sát phong cảnh quá đi!)

“Xin lỗi.” Nàng chỉ muốn đến gần hấn một chút.

“Không sao.” Lí Tắc Hàn kéo nàng ngồi bên cạnh hấn. “Ánh Diêu, có chuyện anh muốn nói rõ ràng với em. Sở dĩ anh cảm thấy áy náy với Mĩ Na, không phải vì anh còn yêu cô ấy, mà nguyên nhân thật sự là khi anh và cô ấy còn chưa chia tay, anh đã chệch hướng tình cảm trước rồi. Lúc đó anh đã bị em hấp dẫn mà thích em rồi.”

“Hả?” Đôi mắt trong trẻo ngập nước ngạc nhiên mà tròn to.

“Không cần nghi ngờ, đó là sự thật.” Hấn cười khổ. “Cũng bởi vì anh lạnh nhạt với cô ấy nên cô ấy mới đề nghị chia tay mà đi Hongkong phát triển. Cho nên anh mới có thể cảm thấy mình có lỗi với cô ấy. Lí do anh an ủi cô ấy chính là hy vọng cô ấy có thể cố gắng bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa. Vừa rồi ở trong bệnh viện anh đã nói rõ hoàn toàn với cô ấy.”

Hấn khẽ vuốt mặt của nàng. “Anh vẫn luôn nghĩ, mỗi lần em đấu võ mồm với anh, có phải là cố ý muốn gây sự chú ý của anh, cố ý khiêu khích anh hay không?” Thật sự rất giống. Mà hấn thật sự cũng từ từ bị thu hút.

Đồng Ánh Diêu đỏ mặt. “Anh nói cái gì, em không có nghĩ như vậy.”

“Nói em yêu anh lần nữa đi.” Nàng dừng lại. “Em yêu anh.” Hai người lại hôn nồng nhiệt lần nữa. Sau đó rốt cục có người chịu không nổi mà ngã xuống giường, Đồng Ánh Diêu đỡ hấn nằm ngay ngắn.

“Đầu anh rất choáng váng, bác sĩ vốn muốn anh nằm viện để theo dõi.”

“Vậy bây giờ chúng ta lập tức đến bệnh viện, anh...”

“Không cần, anh không sao, ngủ một giấc là được rồi.”

“Anh bị đụng vào đầu, ngủ một giấc làm sao có thể tốt được. Em nghĩ hay là đến bệnh viện thì tốt hơn.”

“Thật sự không cần, anh chỉ...”

“Hả?”

“Ngủ với anh, ngày mai anh sẽ khỏe lại.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện?”

“Thật sự, lại đây.”

“Được.” Đồng Ánh Diêu ngoan ngoãn nghe lời mà nằm ở bên trái hắn.

Hai người ôm chặt lấy nhau, lúc này trên mặt Lí Tắc Hàn mới lộ ra vẻ tươi cười, xem ra rốt cuộc tối nay hắn có thể ngủ một giấc ngon lành rồi. Hắn đã mất ngủ mấy ngày, đương nhiên không thể để cho nàng biết đầu của hắn choáng váng là do mấy ngày không có ngủ ngon giấc. Nhưng chuyện này cũng phải trách nàng, biết rõ không có nàng bên cạnh hắn sẽ ngủ không được, lại còn chạy lung tung.

Rốt cuộc bây giờ lại trở về bên cạnh hắn, cảm giác thật là tốt. Hai người không nói gì nữa, cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy. Một lúc lâu sau...

“Diêu của anh.” (nghe mắc ói wá)

“Hả?” Nàng tưởng hắn đang ngủ.

“Ngày mai anh muốn biết tại sao sau đó em lại chạy đi gặp tên Lưu Đại Đồng kia.”

Đồng Ánh Diêu hơi ngạc nhiên, không phải hắn choáng váng đầu sao, còn nhớ tới việc này? Nàng vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện Lí Tắc Hàn đã ngủ.

Có lộn hay không vậy? Để lại câu hỏi này, bộ dáng lại làm như ngày mai chuẩn bị tra khảo nàng. Như vậy tối nay nàng sẽ căng thẳng đến mức không thể ngủ ngon, nói không chừng còn có thể gặp ác mộng.

Không phải hắn cố ý muốn cho nàng mất ngủ chứ? Nhìn gương mặt anh tuần kia mang theo nụ cười đi ngủ, nàng nhìn không được mà hôn hắn một cái.

Thôi đi, đành phải nhận sự tra tấn cùng trừng phạt của hắn. Hy vọng không cần quá mức...

Đồng Ánh Diêu nằm lại bên người hắn, mang theo vẻ tươi cười mà từ từ đi vào giấc ngủ.

47. Chương 47

Chương 9.3

Ba ngày sau, Lí Tắc Hàn trở lại làm việc, mọi người đều rất vui mừng vì hắn “cát nhân thiên tướng”(*), xe hư hết nhưng người chỉ bị một chút ngoại thương. Đương nhiên vui nhất chính là hắn cùng trưởng phòng Đồng hòa hợp lại.

“Cám ơn sự quan tâm của mọi người.” Lí Tắc Hàn cảm ơn.

“Ừa, anh Hàn, sao bàn tay trái của anh lại dán Salonpas vậy? Em nhớ tay trái của anh không có bị thương mà. Chẳng lẽ em nhớ lầm?” Về mặt Tiểu Mã hoang mang.

“Đây là... vết thương sau đó mới bị.” Hắn xấu hổ cười. Bởi vì vết cắn bị Đồng Ánh Diêu cắn mạnh vẫn còn, cho nên thế nào nàng cũng phải dán miếng dán lên.

“Vết thương sau đó mới bị?” Mọi người nghe thì nghe mà không có hiểu.

“Được rồi, đã đến giờ làm việc rồi, mọi người để trưa hãy tám tiếp.” Đồng Ánh Diêu có trách nhiệm mà nhắc nhở mọi người bắt đầu làm việc. “Đi đi, về phòng làm việc của anh đi.”

Mấy ngày nay chăm sóc hắn, Đồng Ánh Diêu đã không hề cự tuyệt có động tác thân mật với hắn ở công ty. Mà đoàn người ở phía sau thấy vậy lại lấy làm lạ.

Trưởng phòng Đồng trở nên dịu dàng nha. Mặc dù có hơi không quen thấy bọn họ “ân ái” như vậy nhưng mọi người vẫn chúc phúc.

“Đồng Ánh Diêu, nếu gỡ miếng Salonpas ra, em nói xem mọi người nhìn thấy vết cắn thì sẽ nói thế nào? Anh nghĩ chắc chắn mọi người cũng không biết em đã man như vậy.” Lí Tắc Hàn cười rất đắc ý.

“Nếu em cởi áo khoác ra để ọi người xem “vết thương” của em, vừa có vết cào vừa có dấu hôn, em nghĩ chắc là mọi người sẽ có hứng thú với cái này hơn. Vậy mọi người sẽ nói trưởng phòng Lí thế nào đây?” Đôi mắt lầu cá nháy mắt với hắn, cái miệng nhỏ nhắn cười duyên. “Em nghĩ từ nay về sau anh sẽ có thêm biệt danh dã thú.”

“Đồng Ánh Diêu!” Hắn gầm nhẹ. “Em lại đây cho anh.”

Đã lâu không thấy trưởng phòng Lí hô to “Đồng Ánh Diêu”, mọi người lại nhìn về phía bọn họ thì thấy trưởng phòng Đồng bị trưởng phòng Lí tức giận mà túm vào văn phòng của hắn. Sao hình ảnh ân ái còn chưa tới một phút đồng hồ đã bị phá vỡ? Mọi người hiểu ý cười. Xem ra hai người kia sẽ vẫn khắc khẩu như vậy. Vậy thì phòng làm việc sẽ không lo bị buồn tẻ.

Lí Tắc Hàn kéo Đồng Ánh Diêu tiến vào văn phòng hắn, cửa vừa đóng lại, nụ hôn của hắn cũng đã rơi xuống.

Bây giờ hắn dám khẳng định chắc chắn, cô gái này mọi lúc mọi nơi đều quyến rũ hắn. Cứ nhìn những lời nàng vừa nói, cả cái nháy mắt cười gian xảo kia, khiến cho hắn rốt cuộc không chịu nổi cảm dỗ mà kéo nàng vào văn phòng.

“Vết thương” trên người nàng là do hắn tạo thành. Bởi vì đã lâu không chạm vào nàng, hơn nữa vì chuyện nàng đi tìm Lưu Đại Đồng, cho nên nhất thời không thể khống chế mà ôm nàng thật lâu.

Đồng Ánh Diêu biết hắn muốn hôn nàng, vẻ mặt của hắn quá rõ ràng. Thật là, hắn cũng không biết thấy xấu hổ sao chứ? Nhưng nàng không có cự tuyệt nụ hôn của hắn bởi vì nàng biết người đàn ông này rất yêu nàng. Nụ hôn nồng nhiệt kết thúc trước khi hai người không khống chế được. Lí Tắc Hàn vuốt tóc nàng, giọng điệu có vẻ nuông chiều. “Được rồi, về phòng làm việc đi!”

Đồng Ánh Diêu mở cửa, trước khi đi bèn quay đầu lại, cố ý cười ái muội với hắn. “Trưởng phòng Lí, thật sự như vậy thì được rồi sao, anh khẳng định anh không muốn tiếp tục?”

Nàng cố ý nói mờ ám như vậy làm cho Lí Tắc Hàn tức giận đến nghiến răng nhưng lòng cũng ngứa ngáy khó nhịn. Cô gái này biết rõ tâm tình của hắn, lại cố ý ở đây khơi gợi dục vọng của hắn.

“Trưởng phòng Lí, xem ra anh đang cố gắng chịu đựng nha, không có việc gì chứ?” Đồng Ánh Diêu cười càng gian xảo. Mặt hắn đỏ lên, quát: “Đồng Ánh Diêu, một ngày nào đó anh sẽ khiến em chết rất khó coi!” (đây là lần thứ n anh nói câu này!)

Đồng Ánh Diêu cười tươi đi khỏi văn phòng của hắn. Người đàn ông này thật là, vẫn cứ không chịu nổi kích thích như vậy. Có điều rất thú vị, lần sau lại tiếp tục. Nhớ tới Lí Tắc Hàn nói mỗi lần nàng cãi nhau đều như là đang cố ý dụ dỗ hắn, bây giờ xem ra hình như là thật nha. Vậy từ khi nào thì nàng bắt đầu thích cãi nhau âm ỷ với hắn như vậy?

Một tháng trước? Hai tháng trước? Hay là nửa năm trước? Không đúng, hình như là sớm hơn... Như vậy không phải còn lâu hơn cả thời gian mà Lí Tắc Hàn nói chuyển hướng yêu nàng sao...

Tuyệt đối không thể để cho tên kia biết! Hơi đỏ mặt, Đồng Ánh Diêu trở về văn phòng của mình, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

48. Chương 48

Chương 9.4

Đồng Ánh Diêu và Lí Tắc Hàn kết hôn.

Đồng Thắng Trung không chọn nhà hàng ở quá xa. Tiệc cưới là buffet, rộng rãi, mọi người cũng có thể thoải mái hơn. Mà Đồng Ánh Diêu cũng giao cho chú mình sắp xếp hết mọi thứ, chỉ cần chú thích vui vẻ là được rồi.

Trong tiệc cưới, Đồng Ánh Diêu chuẩn bị ba bộ lễ phục. Mà mỗi lần đổi lễ phục đều là chú rể tự mình nắm tay cô dâu đi vào phòng thay quần áo. Hiện tại mọi người đã không còn kiêng kị chuyện gì nữa, ngược lại cho rằng chú rể thật quan tâm săn sóc, cô dâu gả cũng không uổng.

Kha Như Mẫn nhìn chỗ ngồi trống không thật lâu bên cạnh, lại cảm thấy hình như lần này hai người đi thay quần áo hơi lâu, có cần vào trong phòng hỏi một chút không? Lúc này, một người đi lại đây, nàng kéo tay của bà, là con gái Đồng Ánh Thái của bà.

“Tiểu Thái, A Diêu đi vào thay đồ đã lâu, con có cần đi xem thử hay không?”

Đồng Ánh Thái nhìn về phía phòng thay đồ. “Không sao, chờ một chút bọn họ sẽ ra liền.” Khuôn mặt Đồng Ánh Thái cùng chị họ Đồng Ánh Diêu có chút giống nhau, có điều vóc người lại hơi nhỏ nhắn hơn một chút, nhưng ánh mắt linh hoạt tinh quái này tuyệt không thua chị họ của nàng.

Kha Như Mẫn thấy trên tay con gái cầm mấy chai bia, kinh hô: “Đây là con uống sao?”

“Đúng.”

“Sao lại uống nhiều như vậy.”

“Không sao, ba đã nói muốn mọi người chơi cho đã.” Nàng cũng rất vui khi thấy chị họ gả ột người chồng tốt.

“Đúng rồi, mẹ, con hỏi mẹ, cái người đeo kính gọng đen ngồi ở bàn thứ hai là ai vậy? Con nhớ hình như trong bạn bè thân thích của nhà chúng ta không có người này.”

Nên nói thế nào nhỉ, cái người đàn ông ngồi ở đó, từ lúc vừa vào nàng liền chú ý tới hắn. Bởi vì bây giờ là thời đại nào rồi mà còn có người ăn mặc cổ lỗ sĩ như vậy? Ngồi ở chỗ đó, đừng nói là người tham dự, căn bản chỉ là như người qua đường giáp ất bính đình gì đó. Hắn là ai vậy?

Kha Như Mẫn nhìn về phía con gái chỉ một chút. “À, người kia là thầy giáo Lưu.”

“Thầy giáo Lưu?” Kha Như Mẫn nhỏ giọng nói với con gái. “Chính là đối tượng coi mắt bị Ánh Diêu từ chối đó. Bởi vì cậu ta là bạn học tiểu học của Ánh Diêu cho nên cũng tới tham dự tiệc cưới của bọn họ.”

“Chính là thầy giáo Lưu bị từ chối không dưới mười lần mà mẹ nói đó sao?” Trước đây nàng từng nghe qua mẹ nhắc tới việc này. Mẹ nói thầy giáo Lưu kia mỗi lần coi mắt đều thất bại. Đồng Ánh Thái nhìn hắn: “Thảo nào lại bị cự tuyệt, bộ dáng đó căn bản là không thể ra đường.”

“Tiểu Thái, con nói chuyện cho giống con gái một chút.” Cái gì mà không thể ra đường.

Nhìn con gái ôm một đồng bóng bia trở lại chỗ ngồi, Kha Như Mẫn khẽ lắc đầu. Haiz! Từ nhỏ Tiểu Thái cũng chỉ có bề ngoài là thoát nhìn giống con gái, còn lại cá tính đều giống con trai. Như vậy làm sao có thể gả ột người chồng tốt như Ánh Diêu chứ?

Nói đi nói lại, hai người Ánh Diêu đi thay quần áo cũng quá lâu nha? Thôi đi, người trẻ tuổi có cách nghĩ cùng cách làm của người trẻ tuổi. Kha Như Mẫn cười cười, vui vẻ ăn uống, trò chuyện với hai vị thông gia từ nước Mỹ xa xôi về tham gia hôn lễ của con.

Mà ở trong phòng của Đồng Ánh Diêu, một đôi cô dâu chú rể đang giằng co vì chuyện lễ phục. Nhìn bộ lễ phục màu hồng phấn viền vàng nhạt xinh đẹp trên tay Đồng Ánh Diêu, sắc mặt Lí Tắc Hàn không thể vui vẻ được. “Lúc trước không phải anh đã loại bộ này ra rồi sao.”

“Nhưng em lại chọn lại nó.” Đồng Ánh Diêu nở nụ cười. Nàng vốn tưởng rằng em họ sẽ đến giúp nàng thay lễ phục, nàng định làm ọi người kinh ngạc. Kết quả ai biết người này cứ khăng khăng để hắn đến giúp nàng thay. Cho nên mới có thể sớm bị hắn phát hiện lễ phục mà nàng muốn mặc. “Em cảm thấy bộ lễ phục này thật gợi cảm. Anh quên rồi sao, lúc em mặc thử, nhân viên cửa hàng cũng nói rất đẹp.”

“Lễ phục này không phải là gợi cảm mà là lộ liễu.”

“Được rồi, thay quần áo nhanh đi, mọi người đều đang đợi chúng ta.”

“Thay bộ khác.”

“Hết rồi, còn lại là lễ phục tiễn khách.” Nàng chỉ muốn mặc bộ này thôi.

Lí Tắc Hàn cắn răng, không biết làm sao. “Vậy thay đi, sau khi thay xong, tìm xem có khăn choàng hay gì đó không rồi choàng lên.”

Cũng không biết là số đo trước đó có sai lầm, hay là mấy ngày nay Đồng Ánh Diêu mập lên mà dây kéo lễ phục có chút khó khăn, không thể thuận lợi kéo lên trên được. Thảm hại hơn là chỗ cổ áo phía trước quá chật, làm cho hai quả đào ngon lành của nàng vì bị đè ép đến nổi dường như sắp lọt ra ngoài.

“Trước ngực em như vậy sẽ bị thấy hết.” Lí Tắc Hàn đưa tay muốn giúp nàng chỉnh lại vị trí trước ngực một chút. Không ngờ hần vừa mới chạm vào, Đồng Ánh Diêu không khỏi khẽ kêu một tiếng.

“Ừ...” Hần đột nhiên sờ nàng, hại nàng khấn nguyện một chút.

“Sao lại phát ra loại âm thanh này? Muốn dụ dỗ ai vậy?”

“Ngốc nghếch, đừng náo loạn, mau giúp em mặc lễ phục vào.”

“Nhưng đằng trước ngực quá trễ, để anh kéo lên.” Hần không thể để cho vợ hần lộ liễu

“Tự em làm là được rồi.”

Bàn tay hần đã giơ lên, hần cố gắng kéo cao lễ phục, nhưng tác dụng không lớn lắm. Dây kéo phía sau vẫn không thể kéo lên, làm cho đầu hần chảy đầy mồ hôi. Sau đó tay hần lại đưa về phía bộ ngực sống động của nàng.

“Á... Sắc lang, rốt cuộc anh đang sờ chỗ nào vậy?”

“Anh chỉ đang giúp em mặc nó. Không phải anh đã sớm nói qua đừng mặc bộ này sao?” Bộ lễ phục này nàng mặc trên người thật sự rất gợi cảm xinh đẹp, nhưng lại rất lộ liễu, cho nên ngay từ đầu vốn không được hần chọn. “Còn nữa, đừng phát ra loại âm thanh này.”

“Loại âm thanh nào? Là ư ư hay là ư, ư...”

“Đồng Ánh Diêu, nếu lúc này em nghịch lửa thì phải cẩn thận nên dập lửa thế nào.” Lí Tắc Hàn đưa ra cảnh cáo. Cô gái này thích nhất là không có việc gì liền khiêu khích hần.

“Ưm ư, người ta muốn mà...” Nàng còn đùa.

Gương mặt anh tuần cứng đờ. Lí Tắc Hàn vươn tay ôm lấy nàng, xoay người nàng lại.

“Tắc Hàn, anh muốn làm gì?”

“Đương nhiên là làm tình chứ làm gì. Bởi vì có người cứ thích nghịch lửa.”

“Anh điên rồi, mọi người đều đang ở bên ngoài chờ chúng ta.” Cảm giác bàn tay ấm áp kia vuốt ve hông của nàng, đang muốn đi xuống, Đồng Ánh Diêu không thể không giương cờ trắng. “Được rồi, em xin lỗi anh, không đùa nữa.”

Nếu thật sự làm như vậy, lát nữa làm sao nàng dám đi ra ngoài gặp nhiều khách khứa như vậy, hơn nữa lát nữa tiễn khách nàng làm sao đứng nổi.

“Thật sự không đùa nữa?”

“Đúng.” Lúc này Lí Tắc Hàn mới buông nàng ra. Vừa rồi nếu cứ tiếp tục như vậy, hần thật lo lắng mình sẽ không khống chế được mà bị nàng gợi lên lửa tình. “Vậy mặc bộ lễ phục tiễn khách đó đi, dù sao chút nữa cũng sẽ tiễn khách, cứ coi như là mặc ít một bộ là được rồi.”

Đồng Ánh Diêu cũng chỉ có thể thỏa hiệp. Tuy nàng rất muốn mặc bộ lễ phục xinh đẹp này, nhưng nàng mập lên. Nếu ăn mặc bó sát quá cũng có chút nguy hiểm. Nàng cũng không muốn mạo hiểm mà mặc nó đi ra ngoài.

Lí Tắc Hàn giúp nàng thay một bộ lễ phục khác, lại ngắm nàng. “Được rồi, thật sự là đẹp ngây người.”

“Cám ơn.”

“Chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Được.” Hai người ra khỏi phòng, sau đó ra bên ngoài.

“Chồng yêu quý, em yêu anh.”

“Sao đột nhiên lại nói chuyện mắc ói như vậy?” Lí Tắc Hàn cười.

“Em cảm thấy thể lực của anh quá tuyệt, thật mạnh mẽ, ân ưm, ư ân....” Đồng Ánh Diêu khẽ ngậm nga, cơ thể còn cố ý cọ sát thân thể cao lớn kia vài cái.

“Chồng ơi, anh muốn không?”

Thân thể Lí Tắc Hàn cứng đờ, nhìn ra được vẻ mặt đang kìm nén điều gì đó. “Đồng Ánh Diêu, em thật sự rất thích nghịch lửa! Tối nay...”

“Tối nay anh sẽ cho em không thể xuống giường.” Đồng Ánh Diêu thay hần nói hết câu, trong nụ cười mang theo vẻ gian xảo, sau đó làm như không có chuyện gì mà đi về phía mọi người.

“Đồng Ánh Diêu!” Lí Tắc Hàn khẽ gọi một tiếng, vội vàng đuổi theo cánh bướm đang xấu xa cười cợt kia. Hần thật sự bị nàng đánh bại. Bây giờ ngẫm lại, khi hai người đấu võ mồm, hình như hần chưa từng thắng được một lần. (chính xác!)

Vì sao? Bây giờ hần đã biết lý do. Bởi vì vẻ mặt cố ý xấu xa của cô gái kia vô cùng đáng yêu mê người. Tay hần cầm tay nàng, hai người nhìn nhau cười, cùng nhau đi về phía trước.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-kien-khieu-tinh>